

MIK

Osnovna šola Miklavž na Dravskem polju

2014/2015

OSNOVNA ŠOLA MIKLAVŽ NA DRAVSKEM POLJU

Cesta v Dobrovce 21, 2204 Miklavž na Dravskem polju, <http://www.sola-miklavz.si/>

Dragi bralci!

Približujejo se počitnice. To je čas, ko pozabimo na šolo. Da ne bi pozabili lepih trenutkov, ki ste jih doživeli, in smo jih zabeležili v tem šolskem letu, smo se odločili, tako kot vsako leto, da izdamo šolsko glasilo MIK.

Berite naprej in našli boste veliko lepih slik, risb, ki ste jih narisali učenci naše šole. Našli pa ne boste samo likovnih umetnin, prebrali si boste lahko zgodbe, spise in se seznanili z doživetji in razmišljanji naših učencev.

Upamo, da nepozabnih trenutkov, tako kot se spodobi, niste pozabili, če pa se je to vseeno zgodilo, odprite naše glasilo in jih znova prikličite v spomin.

Manca Šerbinek, 7. a

Kazalo:

SPOZNAVAM, DA RAVNATELJ NI SAMO –
ČLOVEK! _____ 2

UTRINKI DOGAJANJA V ŠOLSKEM LETU
2014/2015 _____ 2

ISKRICE USTVARJALNOSTI V ŠOLSKEM LETU
2014/2015 _____ 2

ODHAJAJOČI DEVETOŠOLCI V ŠOLSKEM LETU
2014/2015 _____ 2

ŠPORT V ŠOLSKEM LETU 2014/2015 _____ 2

Uredniški odbor šolskega glasila:

Oktobrina Peterin, 7. a

Manca Šerbinek, 7. a

Aljoša Flajšman, 9. b

Gašper Šerbinek, 9. b

Občasni sodelavki uredništva:

Rebeka Beranič, 7. a

Zala Krašna, 7. a

Oblikovalka in odgovorna urednica:

Katarina Germšek

Avtorica ilustracije na naslovnici: Ines Sekač, 8. a.

SPOZNAVAM, DA RAVNATELJ NI SAMO – ČLOVEK!

Res ni. Ker »samo človek« ne more biti – ravnatelj. Čisto navaden človek, ki ga skrbi samo lastno preživetje, tega pač ni zmožen. Kajti poklic ravnatelja je poln pasti, ki s preživetjem nima nobene zveze. Ko ima ravnatelj vsega dovolj in si reče, da bo samo človek, da bo živel in delal kot samo ljudje, zgolj samo tisto kar je nujno, sicer pa se bo brigal zase (za ravnatelje je namreč značilno tudi to, da jih precej dobivajo po glavi, sploh, kadar hočejo kaj spremeniti na bolje), se zgodi nekaj, po navadi v zvezi z učenci in sodelavci, da spet postane ravnatelj, da pomaga, skrbi in poglobljeno razmišlja o svoji službi, medtem, ko ostali »samo ljudje«, že zdavnaj mirno spiyo ali topo buljijo v TV.

In, da – te spremembe, te so res edina stalnica v življenju. Dogajati se mora stalno – novo šolsko leto, novi izzivi za vse . . . in tudi zame.

In tako je tudi prav. Spremembe so nujne. Za naše učence. Za prihodnost. Za svež veter. Te spremembe se dogajajo. Tudi pri meni. Odprla sem okno. Zapihal je veter. Tako sveže je vse. Zanimivo. Nenavadno. Nekaj novega. In novo je . . .

Delo, ki sem ga začela pred 10 leti, moram dokončati. In dokončala ga bom le z Vašo podporo, s pomočjo sodelavcev. Samo Vam zaupam. Zato mi je tuje vsako napihovanje in prilaščanje zaslug, ker Vaši rezultati govorijo sami zase.

Res je – spremembe so edina stalnica našega sobivanja. To je modrost, ki ji potrjuje življenje. Razmišljala sem, povedala, se morda kdaj jezila ali koga razjezila, spodbujala, hvalila, včasih malo pomodrovala. A naša »rdeča nit« je jasna – naredimo nekaj dobrega za skupno prihodnost vseh nas!

Samo z Vami – za naše otroke!

In HVALA VAM!

Ah, ta Mali princ . . . Saj veste: *Bistvo je očem nevidno!*

Dušanka MIHALIČ MALI

PTICE MIRU

V petek, 19. 9. 2014, so vsi učenci šole razmišljali o miru, drugačnosti, umetnosti.

Sedmošolci smo si ogledali smo film Philadelphia, ki govori o drugačnosti obolelih ljudi z virusom HIV. Seveda smo si vzeli odmor za malico in čas za delavnice. Na delavnicah smo se pogovarjali o ljudeh, ki so se borili za pravice človeštva, kot so: pravice za izobraževanje, pravice temnopoltih, pravice do vode itd. Nato smo se pogovarjali, po čem smo si ljudje različni, na primer, koga bi raje spoznali – manekenko ali čistilko, nogometaša ali begunca ... Razmislimo, ali je res potrebno imeti predsodke do ljudi?

Kaj, če bi se zdaj malo bolj podrobno posvetili našemu filmu? Film govori o moškemu z imenom Andy, ki je homoseksualec in je obolel za virusom HIV. Njegov nadrejeni je to izvedel in ga odpustil. Andy si je poiskal odvetnika in vložil tožbo na sodišče, a odvetnik ni maral drugačnosti. Andy je na sodišču izgubil zavest in njegova družina ga je odpeljala v bolnišnico. Odvetniku je uspelo dobiti primer in to je kasneje sporočil Andyu. Andy je vseeno umrl, a ob njem je bila njegova družina in njegov partner. Njegov odvetnik se je naučil sprejemati drugačnost in mislimo, da bi jo morali sprejemati tudi mi.

Rebeka Beranič, Zala Krašna, Manca Šerbinek, 9. a

Deveti razredi smo bili namenjeni v Umetnostno galerijo Maribor. Tam smo se razdelili v dve skupini za ogled po umetnostni galeriji. Galerija je bila razdeljena v štiri dele: avtoportreti, tihožitja, abstraktne podobe in kipi. Začeli smo z avtoportreti, moderni izraz za to je »selfie«.

Špela Žgajner, 9. a

Večina avtoportretov je bilo iz prejšnjega stoletja, nekaj pa tudi iz 21. stoletja. Naslednja postaja so bila tihožitja. Tihožitja so slike, na katerih so poudarjeni predmeti (sadje, vaze, rože, skodelice, oblačila ...). Tudi sami smo se preizkusili v risanju in na delovni list narisali mešanico čim večjega števila predmetov, ki smo jih videli na slikah. Slike podobne tihožitju so krajine, pa vendar niso tihožitja. Predstavljajo pokrajine, kot so na primer vinogradi, hribi, doline ... Sodobne krajine so bolj usmerjene na manjši sektor krajine (stavba, park, koš za smeti ...). Ko smo se ustavili na področju abstraktnih slik sem bil presenečen na ustvarjalnostjo, hkrati pa nisem razumel niti ene slike. To so podobe, ki jih ne gre najti nikjer v naravi. Preprosto izmišljene so, kar jih naredi unikatne. Slike pa so lahko tudi enobarvne, kjer umetnik uporablja le eno barvo in jo popestri s svetlobo in izbočenostjo/vbočenostjo. Kipi so zanimivi, a najbolj me je pritegnil kip razmetane sobe. Knjige po tleh, kavč obrnjen v prazno, miza polna umazanih stvari, cigaretni ogorki na tleh in polno nepotrebnih stvari. Kot izgleda je takšno življenje umetnika.

Ko smo se vrnili v šolo, smo se pogovarjali o pomenu besede mir in tudi sami zapisali prvo besedo, ki nam pade na misel, ko slišimo strpnost. V nadaljevanju smo se pogovarjali o načinih vodenja, o demokraciji, možnostih dela ... Ob zaključku dneva nam nižji razredi predstavili nekaj misli o miru. Tudi ravnateljica je imela svoj govor. Kot podpredsednik učencev skupnosti šole in našega razreda sem skupaj z Aljošo, Tino in Kristijanom posadil drevo miru v našem drevoredu miru. Pri tem sta nam pomagala učitelj Matija Bačnik in učiteljica Marjetka Breznik.

Gašper Šerbinek, 9. b

Pika Sovič, 6. b

KULTURNI IN NARAVOSLOVNI DAN, KOBARID – VRSNO – IDRIJA

29. 9. 2014 smo se odpravili na celodnevno ekskurzijo po zahodnem delu Slovenije. Popotovanje se je začelo v temnem jutru ob 5. 30, ko smo se vsi premraženi in zaspani zbrali pred šolo. Po nekaj urah naporne vožnje je začela peščica učencev bruhati.

Rahlo smo zamujali v Muzej 1. svetovne vojne Kobarid. Tam smo si z zanimanjem ogledali kratek dvajsetminutni filmček. Po ogledu filma smo odšli v muzejske sobe, v katerih so shranjeni predmeti iz 1. svetovne vojne. Z avtobusom smo pot nadaljevali po ozkih ulicah Kobarida do rojstnega mesta Simona Gregorčiča, kjer nismo ostali dolgo, ker se nam je že mudilo v Idrijo. Vse zamujanje je bilo zaradi ovinkaste vožnje in bruhanja. Do te točke smo rešili že dva učna lista.

Spet smo se nekaj časa peljali in prispeli v Idrijo, kjer je rudnik živega srebra in je eden izmed najbolj poznanih rudnikov v Slovenji. Ogledali smo si film o kopanju živega srebra in o rudarjih. Razdelili smo se v tri skupine in se oblekli kot pravi rudarji – kopači živega srebra. Vse nam je razložil vodič Joža.

Gašper Šerbinek, 9. b

Lea Ema Jakopin, Sandra Zidanšek, Karolina Sovič in Primož Drevenšek, 9. b

Mentor: Matija Bačnik

DAN SEM PREŽIVELA V UMETNOSTNI GALERII IN KNJIŽNICI

V torek, 14. 10. 2014, smo se sedmošolci zbrali pred šolo ter se razdelili v dve skupini. Odpravili smo se na avtobus in se peljali v Maribor.

Ko smo prispeli v Maribor, si je prva skupina odšla ogledat Mariborsko knjižnico Rotovž, druga pa Umetnostno galerijo Maribor. V knjižnici smo se pogovarjali o avtorjih knjig, branju, ilustratorjih, pomanjkljivostih branja in o razliki med knjigo in filmom. Ob koncu ogleda v knjižnici smo v dar dobili knjigo Slavka Pregla Odprava zelenega zmaja. Po malici se je prva skupina odpravila v Umetnostno galerijo Maribor, druga pa v knjižnico. V Umetnostni galeriji smo dobili zabavne učne liste. Videli smo veliko različnih slik, si ogledali kratke filme, skulpture, avtoportrete in še druge umetnine.

Kulturni dan je bil zanimiv in poučen. Všeč nama je bilo v umetnostni galeriji, ker je bilo bolj zanimivo in smo spoznavali umetnike, vrste umetnin in videli različne umetnine.

Rebeka Beranič in Zala Krašna, 7. a

Zala Krašna, 7. a

TABOR ZA NADARJENE

Za nadarjene učence 6., 7., 8. in 9. razredov je bil organiziran tabor za nadarjene v domu Škorpion. Tja smo z avtobusom odšli v petek, 10. 10., ob 12. uri. Vožnja je bila zanimiva, saj sem sedela zraven moje prijateljice Oktobrine in skupaj sva poskušali ukrasti sladkarije vsem okoli naju, a seveda nama ni uspelo. Po tridesetih minutah vožnje smo prispeli, vzeli kovčke in odhiteli na zelo dobro kosilo, na riž in dunajski zrezek. Ko smo se »napokali«, smo vsak v svojem »planetu« razpakirali kovčke, punce 7. in 9. razredov smo bile v sobi poimenovani Neptun. Po namestitvi je sledila mediacija, a pred tem je še vsak udeleženec tabora izžrebal svojega skrivnega prijatelja, ki mu je skozi vikend na skrivaj podaril kakšno malenkost ali pa mu naredil uslugo. Pri mediaciji je bilo zelo zabavno, saj so štirje učenci zaigrali primer dejanske mediacije, ostali smo opazovali in se o tem kasneje tudi pogovorili.

Zvečer, seveda po večerji, je sledil lov na skriti zaklad. Naj vam povem skrivnost, zaklad je bila vrečka polna bonbonov in čokoladic. Pedagoginje so nas razdelile v skupine po barvah. Bila sem v rumeni skupini, naš vodja je bil Klemen iz 9. razreda, a se je poimenoval 3. Samuraj. Preden smo pa prišli do zaklada, smo

morali poiskati namige in iz njih sestaviti zgodbo. Pri iskanju je bila sreča ali nesreča, ampak ponagajal je tiskarski škrat in smo zaklad našli brez namigov. Lov na zaklad se je zaključil, nato pa smo imeli prosti čas. Nekateri so ga preživljali z igranjem košarke, nogometa, namiznega tenisa, badmintona, odbojke, nekateri pa smo preprosto kramljali pozno v noč, dokler nismo omagali oz. so nas učiteljice prepričale, da zaspimo. No, tako se je naš prvi dan na taboru končal, a ostala sta nam še dva prečudovita dneva. Če vas zanima, kaj se je zgodilo še v soboto in nedeljo, berite dalje.

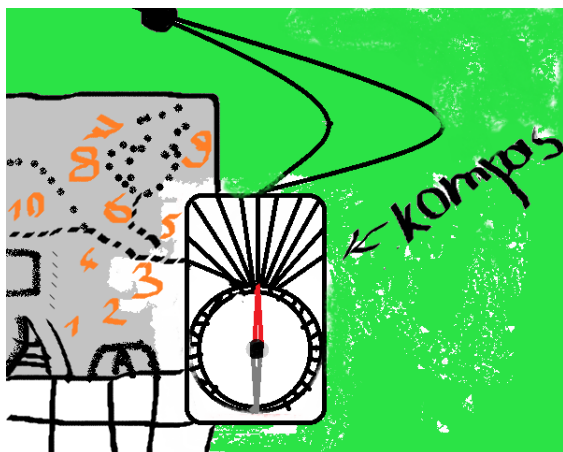
Sobota. Lep sončen dan kot nalašč za orientacijski tek. Razdelili smo se v skupine in odtekli po poti, ki nas je vodila do dvanajstih sponk, ki smo jih odtisnili in pri tem za vsako številko dobili drugačen vzorec. Po eni uri teka naokoli, kot kure brez glave, ki so prepričane, da bodo zmagovalke, smo končno dobili zaslužen počitek. Pojedli smo kosilo in odšli v sobe, kjer smo lahko ležali, se pogovarjali itd. Popoldan smo odšli na pohod in obiskali živali doma Škorpion.

Po večerji smo odšli ven, kjer smo spekli in pojedli kostanj, ki smo ga nabrali. V soboto zvečer, smo se v prostem času igrali skrivalnice in pantomimo.

Nedelja. Ni kaj dosti povedati. Zjutraj smo pojedli zajtrk, pospravili sobe in torbe odnesli ven. Pred kosilom smo imeli še mediacijo, druga skupina pa je posnemala živali.

Tik pred odhodom se je vsaka soba predstavila, gledalci pa s(m)o se nasmejali. Ta dogodivščina je nepozabna in upam, da bo naslednje leto še toliko boljše.

Manca Šerbinek, 7. a

Ko smo na tabor prispeli, lačnih trebuhov nismo imeli, zato smo hitro razpakirali, da bi se čim prej stuširali.

Še prej pa skrivne prijatelje smo dobili, in jih na skrivaj obdarili, ko se je zvečerilo, namige smo iskali, da smo na koncu polno vrečo bonbonov v usta dali!

Drug dan po točkah v orientaciji smo šli, potem pa nekateri prvi so bili.

Tisti dan smo kostanj pekli in se pri tem malo opekli.

Zadnji dan pakirat smo odšli,

saj smo radi v pripravljenosti.

Skrivne prijatelje smo odkrili in se s tem tudi sami razkrili, na koncu se je vsaka soba predstavila in to je bil konec dneva!

Oktobrina Peterin, 7. a

MI SMO DEVETI

Mi smo deveti, mi smo carji, mi smo najboljši, mi smo drvarji.

Podnevi smo jedli čokolade sladke, ponoči pa so na vrsto prišle najboljše jabke.

Mi smo deveti, mi smo carji, mi smo najboljši, mi smo drvarji.

Imeli smo se fino, bolj malo smo spali, ampak kot tisti pravi dedci, smo vikend odgarali.

Mi smo deveti, mi smo carji, mi smo najboljši, mi smo drvarji.

Ob polnoči, ko se deremo mi, že celi dom mirno spi.

Mi smo deveti, mi smo carji, mi smo najboljši, mi smo drvarji.

Radi se imamo, smo veseli in se zabavamo, ter drug na drugem različne fore preizkušamo.

Aljoša Flajšman, Gašper Šerbinek, Robert Wochl, Matic Brunec, 9. b; Klemen Kuri, Beno Gangl, Tilen Plošinjak, 9. a

ZAPOREDJA V NARAVI

Z učiteljico Heleno Jus Silič smo spoznavali zaporedja, ki jih srečamo v naravi. Tokrat se na srečo nismo učili matematike (kar je vsakega učenca mora).

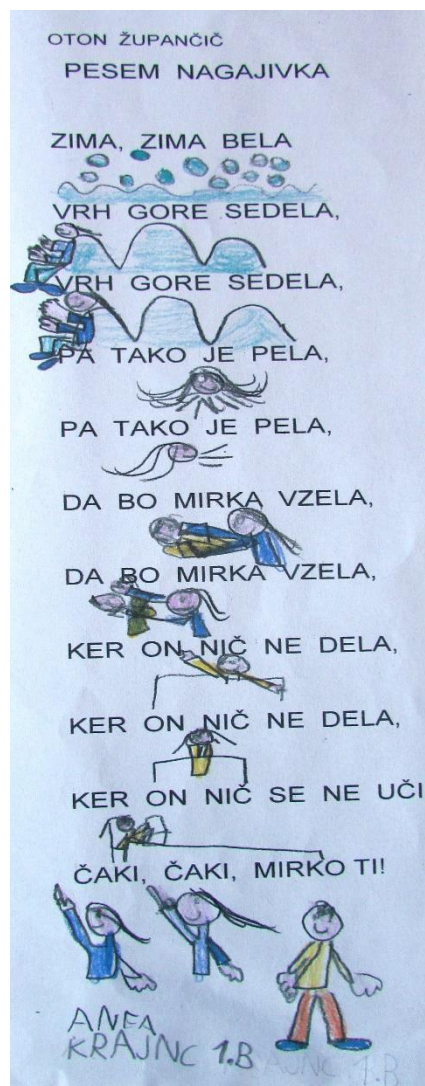
Najprej smo si ogledali kratek film o Fibonaccijevem zaporedju števil (1, 1, 2, 3, 5, 8, 13 ...). Število pri tem zaporedju nastane tako, da se njegova prednika združita ($0 + 1 = 1$, $1 + 1 = 2$...). Učiteljica nam je pokazala in razložila zaporedja v naravi na različnih sadežih, npr.: na bananinem olupku, na cvetači, na ananasu ... Rešili smo tudi učni list in izračunali, kako se nadaljuje Fibonaccijevo zaporedje (na srečo mi nismo računali v neskončnost). Na koncu smo vse sadeže tudi pojedli! Mislim, da je zelo zanimivo, da lahko tako zapletene stvari izračunaš tudi sam.

Prereži jabolko točno po sredini (vodoravno) in poglej pečke. Kaj se zgodi?

Oktobrina Peterin, 7. a

Lora Žavrlan, 5. b

Anea Krajnc, 1. b

DARILINI BAZAR

V soboto, 22.11.2014, smo imeli učenci osnovne šole Miklavž na Dravskem polju delavnice za decembrski darilni bazar.

Učenci 7. a-razreda smo želeli izdelati nekaj uporabnega, zato smo se odločili izdelati darilne vrečke (vsi vemo, da se za božič obdarujemo, za kar potrebujemo darilne vrečke ali pa darilni papir), izdelali smo tudi zapestnice iz volne, 3D-čestitke in kopalno sol. Verjetno si lahko predstavljate, kako smo naredili čestitke in zapestnice, postopek izdelovanja vrečk je prezapleten, lahko pa izdam skrivnost izdelave kopalne soli. Postopek je zelo preprost. Potrebujemo grobo mleto sol, poljubno barvo za pirhe, eterično olje in lepo okrašen, prozoren, steklen kozarec s pokrovčkom. Grobo mleto sol pobarvamo z barvo za pirhe (ne pozabi na rokavice), kozarec napolnimo z različnimi barvami soli in dodamo nekaj kapljic eteričnega olja. Zdaj si lažje predstavljate, kaj smo v soboto počeli pet šolskih ur.

Upam, da na darilnem bazarju vsako leto najdete kakšno lepo stvar zase ali za svoje bližnje.

Nika Gačnik, 5. b

MIKLAVŽEVANJE

V šolskem letu 2014/2015 smo imeli miklavževanje z naslovom *Ta veseli dan Miklavža*. Kot vsako leto so se na prireditvi zbrali skoraj vsi občani Miklavža in si ogledali našo vsakoletno miklavževanje. Na prireditvi so nastopali učenci vseh razredov šole. Prvošolci, drugošolci, tretješolci so nastopali kot razredne skupine, nekateri pa so zbrali pogum in se predstavili

samostojno. Naši samostojni » junaki« so bili: Patrick Breznik s plesno točko, Rasina Bajsič nam je zaigrala na klavir, Lea Ema Jakopin je igrala na rog in naš zvesti pevec na miklavževanju, Julian Velišček, se je predstavil s pesmijo People Help The People. Učenci nižjih razredov so zapeli Cici-himno, nas odpeljali v Sladko deželo, zaplesali so na pesem Adija Smolarja Je treba delat' ... Vprašajte dedke in babice, katera točka jim je bila najbolj ljuba. Moji babici sta odgovorili, da je najboljša točka pripravila podružnice Dobrovce, ker je govorila o njihovih časih. Letošnja napovedovalca sta bila devetošolca Aljoša Flajšman in Tadeja Pečenik, ki sta svojo vlogo izvrstno opravila. Po miklavževanju je sledil darilni bazar, na katerem smo z dobrodelnimi prispevki udeleženi zbrali približno 1600 evrov. Vsak razred je imel svojo stojnico, na kateri so prodajali ročno izdelane izdelke.

Mislim, da je lepo imeti vsakoletno prireditev, na kateri se zbere cel Miklavž in širi veselje in srečo.

Manca Šerbinek, 7. a

NARAVOSLOVNI DAN »ZDRAVO ŽIVLJENJE«

Svet, v katerem živimo, nam ponuja veliko različnih stvari. Med vsemi dobrimi in slabimi ponudbami pa moramo ljudi znati izbrati tiste, ki so dobre tudi za naše zdravje in dobro počutje.

V naši šoli posvečamo veliko pozornost zdravemu načinu življenja. Na to temo smo imeli tudi naravoslovni dan, na katerem smo se učenci z učitelji pogovarjali o zdravem načinu življenju, o tem, kako pomembno je gibanje za naše telo in kako pomembna je zdrava prehrana, pridelana na ekološki način.

Učenci osmih razredov so se tega dne podali na Goričko, na geografsko učno pot Selo. Njihovo delo je potekalo v

naravi, kjer so se lahko naužili svežega zraka ter se polni prijetnih vtisov in novih spoznanj vrnili v šolo.

Medtem ko so nekateri odkrivali posebnosti Goričkega, so v naši šoli potekale različne ustvarjalne delavnice. Čeprav je na hodnikih šole vladal mir, je bilo v učilnicah zelo živahno.

Vam zaupamo, zakaj so iz učilnice, v kateri je bila ekološka delavnica, prihajale prijetne vonjave? Radovednost je tudi nas premamila in vstopili smo. Na mizi so bili pripravljeni modelčki za peko, štedilnik, lonec in sestavine za izdelavo mila: zelišča, bučna semena, kokosova moka, čokolada v prahu, vosek, eterična olja. Dečki so dokazali, da poznajo kuhinjska opravila, saj so omenjene sestavine

natančno stehali in jih nato v loncu na vročem štedilniku tudi pomešali, vso zmes pa vlili v pripravljene modelčke ter počakali, da se je ohladilo. Nastala so lepa in dišeča mila.

V tej eko-delavnici so izdelovali tudi dišečo kopalno sol. Morski soli so primešali barvo in eterično olje, sol posušili ter jo dali v stekleničke in te zaprli s pokrovčki za dekoracijo. Tako pripravljena dišeča sol je primerna za kopanje in za boleče noge.

Sedmošolci so predstavljali plakate na temo ZDRAVO ŽIVLJENJE in se ob tem tudi pogovarjali. Našteli so, kaj je zdravo življenje in tudi koliko hrane zavržejo, ker naj bi imela »lepotno« napako. Zatem so prešli na temo VODA in omenili, zakaj jo potrebujemo. Spoznali so projekt Emoto. Ogledali so si film in se pogovarjali o Dr. Emoti in o tem, kaj je počel z vodo. Izumil je fotoaparata, s katerim je lahko opazoval vodne kapljice. S pogovorom in z ustvarjalnim sodelovanjem v učilnici so odkrivali in spoznavali vrednosti življenja. Prepričane smo, da bodo učenci, ki so tega dne razmišljali o vodi in Knajpovem zdravem načinu življenja temu posvetili več časa in se zavedali pomena vode. V posodah so imeli velike in srednje velike kamne, lubje, pesek, gobe za brisanje tabel in čisto majhne kamenčke. Po vseh teh stvareh so morali hoditi bosí.

V delavnici, kjer sta bili glavni temi slovenski med in kranjska sivka, so spoznavali »pridobivanje« medu, propolisa ..., se seznanili z lastnostmi naše čebele ter se zavedali, da če bomo ljudje skrbeli za zdravo okolje, naravo, če ne bomo posegali v naravne lepote z različnimi škodljivimi sredstvi, škropivi, bomo lahko še vedno uživali dober slovenski med, uporabljali propolis, kranjski sivki pa omogočili varno, svobodno in delovno življenje v naravi ter mirno bivanje v čebelnjakih.

Zdrav način življenja se odraža tudi na obrazu. Kakšen vpliv ima obrazna joga na počutje, smo se lahko prepričali pri skupini, ki je delala vaje za jogo ob mirni glasbi.

V tem dnevu ustvarjalnost ni poznala meja. Marsikdo je imel priložnost, da pokaže tudi svoj risarski talent. Lahko smo opazovali, kako so izpod spretnih rok in čopiča nastajale lepe panjske končnice, ki so kasneje krasile stene učilnice.

In že smo pri zdravih prigrizkih. Mmm, kako so bili dobri namazi z lečo, skutin namaz

z medom, sadna nabodala ...,

ki so jih učenci mazali na koščke kruha.

Slastne dobrote so se kar topile v naših ustih.

Ustvarjalno vzdušje se ni čutilo le v naši šoli. Nekateri učenci so se namreč že

zjutraj odpravili v Maribor, kjer so nabirali vtise o pomenu zdrave prehrane na mariborskih tržnicah, v različnih trgovinah in v domači lekarni.

Naravoslovni dan je bil pester in poučen. Bil nam je zelo všeč. Naužili smo se dobre in zdrave hrane, izdelali uporabne izdelke, slišali veliko informacij o zdravem načinu življenja, sami pa bomo morali poskrbeti, da bomo živeli čim bolj zdravo življenje.

Barbara Drevenšek, 7. a, Lara Borovič, 7. a, Tjaša Jakopovič, 7. b, Lara Hutter 8.b, Larisa Beranič, 8. b

Nick Krstić, 1. a

Filip Gradišnik, 1. a

MARIBORSKI OTOK

V petek, 10. 10. 2014, je bil lep sončen dan in s sošolci iz 5. b-razreda smo se odpravili na izlet. Obiskali smo Mariborski otok, kamor smo se iz Miklavža do središča Maribora odpeljali z avtobusom. Iz Maribora smo pot peš nadaljevali do Mariborskega otoka.

Mariborski otok je nastal tako, da je reka Drava naplavila pesek, prod, kamenje in mivko. Vse to se je na enem mestu nalagalo več let. Na začetku je bil Mariborski

otok veliko večji, kot je danes.

David Laptuš, 1. b

Močno deževje in visoka voda sta leta 1946 odnesla kar četrtno otoka. Prav zaradi tega so ob zahodni strani zgradili betonski pomol. Na območju Mariborskega otoka domuje veliko različnih vrst vodnih in gozdnih ptic, najdemo kar preko 56 vrst različnih živali. Na otoku je rastlo preko 330 različnih vrst rastlin. Mnoge med njimi so že izumrle, veliko pa jih še ogroženih. O Mariborskem otoku je znana legenda, ki govori o tem, kako so mladi fantje utonili v reki. Limbuška graščakinja si je zaželela zlato krono. V zameno za njo je obljubila svojo roko. Mladi fantje so kronico iskali v reki Dravi in kače so jih potopile na dno reke in fantje so se utopili. Med gradnjo kopališča Mariborski otok so naleteli na gnezdo, v katerem je prebivalo kar 230 gadov, tako je nekaj od legende mogoče resničnega. Mariborski otok je danes zavarovan kot naravni spomenik.

Ta dan je bil zame zelo lep in sproščen, poln dogodivščin. Najbolj mi je bilo všeč, ko smo lahko jedli kostanj. Želim si še veliko takšnih in podobnih izletov in komaj že čakam naslednjega.

Tilen Brunec, 5. b

OBISK BIVŠEGA UČENCA OŠ MIKLAVŽ NA DRAVSKEM POLJU VIDA LEPEJA

22. 12. 2014 nas je obiskal 21-letni Vid Lepej, bivši učenec naše osnovne šole. Trenutno je študent tretjega letnika v Londonu. Dva letnika študija je opravil v Sloveniji, nato se je prepisal ameriško šolo (podružnica je v Angliji). Predstavil nam je kratek film o projektu, ki ga je skupaj s sošolci študenti opravljal na fakulteti s temo reševanje problema šolanja v Afriki. Opisal je šolanje v tujini in zelo poudaril, da moraš izkoristiti priložnost o učenju tujih jezikov in ne smeš zamujati s pridobivanjem dobrih ocen. Vidu smo postavili tudi nekaj vprašanj.

1. Za katero smer študija si se odločil?

Menedžment.

2. Si se navadil na drugačno okolje?

Da, moram povedati, da sem shujšal, saj nisem tako dober kuhar kot moja mama. Večkrat oblečem ista oblačila, saj jih pozabim prati.

3. So te tam sprejeli kot svojega?

Mislim, da so me sprejeli bolje, kot bi predvidoma mi sprejeli njih, saj si nismo tako različni.

4. Si si že našel prijatelje?

Spoznal sem veliko ljudi iz različnih držav, lahko bi rekli, da sem spoznal pol ljudi sveta.

5. Imaš kakšne težave s sporazumevanjem?

Niti ne, mislim, da imam kar dobro znanje, ki sem si ga pridobil že s šolanjem v osnovni šoli. Mislim pa tudi, da znanje samo dveh tujih jezikov ne zadostuje, saj veliko ljudi pozna zmeraj več različnih jezikov.

6. Kje v Londonu stanuješ? Kako pa je s stroški?

Stanujem v centru mesta. Najemnino lažje odplačujem, ker imam Zoisovo štipendijo.

Na razpis za Zoisovo štipendijo se sprva nisem želel prijaviti, zato me je na skrivaj prijavila mama, zdaj sem ji zelo hvaležen, saj prejemam 400 € na mesec.

6. Pogrešaš Slovenijo, ko si v Angliji?

Toliko je nisem pogrešal, ko sem bil v Londonu, zdaj, ko sem doma za kratek čas, pa se zavedam, kako lepa dežela je Slovenija.

7. Ali se dobro razumeš s profesorji?

Z njimi se dobro razumem, kot da bi bili moji prijatelji. Občasno grem z njimi tudi na kakšno kavo.

9. Koliko ur pouka imaš običajno?

Običajno obveznosti trajajo od devetih zjutraj do šestih popoldne, lahko pa si tudi sam sestaviš svoj urnik.

10. Katerega predmeta ne maraš?

Računovodstva.

11. Koliko se učiš?

Učim se sproti, saj si znam organizirati svoj urnik, da imam tudi čas za zabavo.

12. Kaj želiš postati, ko doštudiraš?

Mislil sem, da bi postal podjetnik, a ne vem zagotovo. V Londonu bi delal še kakšna tri leta, preden bi se vrnil nazaj domov.

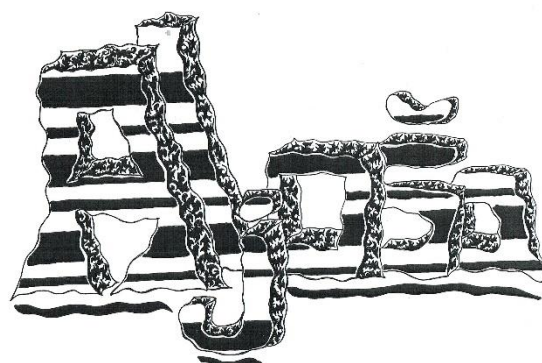
Vidovo sporočilo mladim je bilo: »Kamorkoli greš, lahko najdeš prijatelje. Če želiš študirati v tujini moraš imeti predvsem lepe ocene in znanje tujih jezikov. Tudi za zabavo se najde čas. V

Londonu je šolanje zanimivo, razburljivo, saj delaš projekte, ki te »prisilijo«, da sam ustvarjaš rešitve.«

Okobrina Peterin in Manca Šerbinek, 7. a

Urša Polše, 9. a

Aljoša Flajšman, 9. b

NAJ ŽIVI MIR ALI KAKO SO UČENCI OŠ MIKLAVŽ NA DRAVSKEM POLJU PONESLI MIR V SVET

V šolskem letu 2013/14 smo se z učenci oddelkov podaljšanega bivanja odločili, da bomo sodelovali v natečaju Naj živi mir. Razmišljali smo, kaj je mir in kaj nam pomeni. Spoznali smo, da mnogi nimajo te sreče, da bi lahko živeli v miru, v svetu brez vojn in pomanjkanja. »Hočem pomagati, hočem, da vedo, kaj za nas učence pomeni mir!« Tako so po razgovorih, debatah in spoznavanju razmer v svetu začeli nastajati naši prvi izdelki. Ustvarjali smo razglednice, vsako s svojim sporočilom, ki so jih nato organizatorji natečaja pošiljali po svetu različnim pomembnim osebam, ki imajo v svojih rokah politično in izvršilno moč. V novem šolskem letu 2014/15 smo tako začeli prejemati prve sadove našega dela: sprejel nas je predsednik države Borut Pahor, dobivamo povratne odgovore pomembnih oseb s celega sveta, ko so jim bile poslane razglednice, razglednico učenca naše šole je predsednik države izbral za motiv letošnje voščilnice, ki jo je pošiljal v protokolarne namene in nad našim početjem je bil navdušen marsikateri politik, ki nas je prišel obiskat in podpret na razstavo. Še nekaj fotografij, ki povedo več kot besede.

Učenci Kalista Kranjc, Nika Murko, Nik Ivančič in Nik Perko na odprtju razstave s predsednikom države Borutom Pahorjem.

Kalista Krajnc ob svoji razglednici.

Nik Ivančič navdušeno pokaže svoje delo.

Nika Murko predstavi svojo sliko.

19

Umetniško delo Davida Vabška, ki ga je predsednik države izbral za motiv novoletne voščilnice.

Učenci so zapisali: »Z veseljem sem sodelovala v natečaju Naj živi mir. Na mojo razglednico se je odzval poslanec iz Ljubljane. Zelo lepo se mi je zahvalil. Še bolj sem bila vesela, ko se sem dobila povabilo na otvoritev razstave. Tam nas je sprejel predsednik države Borut Pahor. V imenu naše šole sem mu dala darilo. Nasmejal se je in zahvalil. Lepo je bilo sodelovati in poslati moje sporočilo v svet. S svojo razglednico sem poslala ptico, ki prinaša ljubezen in svobodo.«

Kalista Krajnc, 3. c, OPB3

Odgovor, ki ga je prejela:

Kalista,

sleherni človek si ne glede na narodnost, versko prepričanje in barvo kožo zasluži, da živi svobodno in človeka dostojno življenje, da živi v sožitju in miru. Toda danes smo priča, da sta svoboda in mir marsikateremu človeku ali celo narodu kratena. V družbi je vse preveč različnih oblik nasilja, trpijo številni, kar vsekakor ni prav. Nasilje bomo izkoreninili le z dobrimi dejanji in zgledom. Nasilja ne bomo preprečili z nasiljem. Zato je Tvoja risba ter akcija Pokrajinskega muzeja Maribor kamenček v mozaik temu, da bo na svetu manj nasilja in več miru ter svobode. Posameznik se mora počutiti svobodnega, saj bo le tako napredoval in ustvarjal ter prispeval k razvoju celotne družbe. Nihče nima pravice, da krati svobodo drugemu.

Tvoja risba na kateri sta ptici, ki letata na nebu, simbolizira pravo obliko brezmejne svobode. In ptici so srečne, saj ne poznajo meje, do kje lahko letijo in nihče jima ne oporeka letenja. Enako velja za ljudi. Pustimo drugim, da razvijejo svoje potenciale, dajmo jim možnost dostojnega življenja, ne kratimo jim te pravice.

Hvala in lep pozdrav, poslanec

Doživetje obiska pri predsedniku države Borutu Pahorju nam je zaupal Nik Ivančič, 3. c, OPB 3: »Obisk predsednika mi je ostal v lepem spominu. Predsednik je bil prijazen. Bil sem vesel, ker je bila tam moja slika. S predsednikom sem se rokoval. Navdušen sem, ker sem bil pri predsedniku.«

Pripravili: Karina Ladinek in Barbara Vidovič

POZDRAV JESENI

Na lepo sončno oktobrsko soboto je Turistično društvo Miklavž pripravilo prireditev Pozdrav jeseni. Povabili so tudi šolarje. Z učiteljicama smo na stojnici razstavili jesenske pridelke. Najprej smo nastopali s pesmimi o letnih časih in o dobrotah zlate jeseni. Potem smo šli na tržnico k svoji stojnici. Ponujali smo jabolka, orehe, lešnike, pecivo, kompot, belo

in rdeče grozdje. Našo stojnico je obiskalo več otrok kot odraslih. Razdelili smo tri pladnje peciva, ki smo ga učenci spekli sami. Imeli smo lepo dekoracijo, razstavljene smo imeli tudi leseno štorljo, mlin in klopotec. Obiskovalci so lahko prebrali nekaj o kostanju, gobah, lešnikih in orehih. Prišel nas je posnet tudi snemalec. Razstavljenih je bilo veliko stojnic, na eni smo poskušali med. Ob štirih smo pospravili stojnico, nato so se začele igre. Najprej je bilo vlečenje vrvi, žaganje hloda, luščenje koruze in vožnja s samokolnico. Osmošolke Tonja, Valerija, Nuša in Maša so sodelovale v luščenju koruze in v vožnji s samokolnico.

Bil je lep dan. Še enkrat smo otroci dokazali, da smo pomembni in da smo aktivni v okolju, v katerem živimo. Star pregovor pravi, da iz malega raste veliko, tudi ko bomo odrasli, bomo radi sodelovali na prireditvah v rodnem Miklavžu na Dravskem polju.

Urša Tušek, 5. b

V šoli smo s pripravami na Pozdrav jeseni začeli že v mesecu septembru. Pri dramskem krožku smo se naučili recitacijo o jeseni in si razdelili naloge. V 5. a smo prvič pekli slastno pecivo v učilnici za gospodinjstvo in ga nato ponudili na stojnici ob jabolkih, orehih in drugih dobrotah. Na stojnici smo razstavljali tudi naše jesenske risbice. Nika, Urša, Melisande, Alja, Luka, Emanuela, Maša in jaz smo z nasmehi in predpasniki okoli pasu vabili obiskovalce k naši stojnici. Med tem smo na odru še zrecitirali pesmi o jeseni in se vrnili k stojnici. Poleg naše, je bilo tam še veliko drugih, zanimivih stojnic z zdravo prehrano in mazili ter kuharjev, ki so kuhali kislo juho. Ob koncu prireditve smo predstavili našo stojnico na odru, pospravili risbe, saj peciva ni več nič ostalo, in se polni prijetnih vtisov odpravili domov.

Ema Steklenac, 5. a

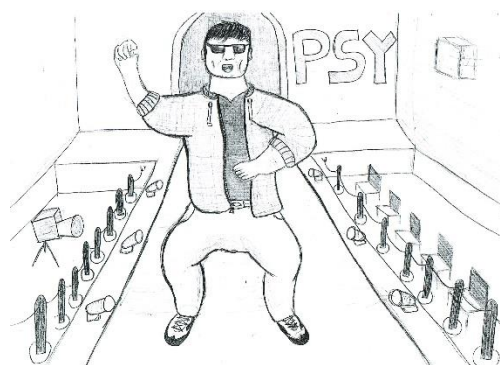

Kaja Čuček, 1. b

OGLED PRVE GIMNAZIJE MARIBOR

V sredo, 14. 1. 2015 je na Prvi gimnaziji Maribor potekal dan odprtih vrat. Štirje devetošolci z naše šole, ki razmišljamo o vpisu tja, smo obiskali prvo gimnazijo. Najprej smo odšli v veliko dvorano z odrom, kjer nas je čakala posebna naloga. Učenci, ki smo prišli na ogled šole, smo določili vloge improvizatorjem, ki so bili pripravljeni navdušiti s smešno igro. Vsak od improvizatorjev se je izkazal in vsi smo bili navdušeni nad njihovimi zabavnimi idejami. Po ogledu te igre smo se po skupinah odpravili v učilnice, kjer so nam dijaki predstavili različne dogodke, ki so jih doživeli na njihovi gimnaziji. Predstavili so nam tudi izmenjave z drugimi šolami po svetu. Po zanimivih predstavitvah smo odšli v knjižnico. Sedli smo za mizo, v roke dobili tablični računalnik in v petih minutah smo morali napisati poezijo, ki bo vsebovala besedo *prva*. Pet minut se je hitro izteklo in končno smo nekateri pričakali malico. Po malici smo se odpravili v učilnico, kjer se poučuje latinščina. Učitelj latinščine je predstavil klasični program na šoli in nam tako pomagal pri odločitvi, na katero smer se vpisati. Za konec dneva pa je vsak po svoji izbiri odšel k uri pouka, da smo lahko videli, kako je pri pouku v gimnaziji. Učitelji so uro poskušali narediti čim bolj pestro, zato se

ura ni zdela težka, nam pa ni bilo dolgčas. Šola se mi je zdela zelo zanimiva. Kot ustanova je sicer velika in stara, tako da bi se lahko v njej izgubil, ampak kljub temu je polna prijaznih dijakov in komaj čakam, da tudi sam postanem eden od njih.

Aljoša Flajšman, 9. b

Mitja Štifter, 9. b

Karolina Sovič, 9. b

UDELEŽBA NA OTROŠKEM PARLAMENTU

V četrtek, 12. 3. 2015, je potekal 25. regijski otroški parlament v Mariboru. Predstavniki naše šole smo bili Tina Ulaga, Gašper Šerbinek in Aljoša Flajšman. V prostorih Zavarovalnice Maribor, kjer je potekal parlament, se je zbralo veliko učencev osnovnih šol iz Maribora in okolice. Začeli smo s predstavitvami, ki so jih pripravile posamezne osnovne šole. Po končanih predstavitvah so nas razdelili v skupine. Vsak s svojo skupino smo odšli v nekdanjo šolo Ivana Cankarja in se tam razporedili po razredih. Naša temno modra skupina je imela temo »Biti pek, je

ok«. Razglabljali smo o poklicnih šolah, vplivu medijev in okolja na našo odločitev in o stereotipih. Slišali smo veliko zanimivih mnenj in dobrih zamisli. Pripravili smo 3 plakate na naše teme, ki smo jih kasneje predstavili vsem delegatom v dvorani. Po naši debati so nas organizatorji povabili na malico, na kateri smo odpočili naše možgančke in jih pripravili na nove izzive. Po malici smo se odpravili nazaj v prostore Zavarovalnice Maribor in predstavili naša dela in mišljenja. Po končanih predstavitvah smo izmed 7 delegatov izbrali 5 najboljših, ki so nas prepričali s svojimi idejami in jih poslali v Ljubljano, kjer bodo zastopali štajersko regijo. Po prijetnem in napornem dnevu smo se poslovili od svojih novih prijateljev in se odpravili domov.

Aljoša Flajšman, 9. b

... Po predstavitvah so nas razdelili v skupine po barvah. Moja skupina je bila svetlorumene barve in je debatirala na temo, kam po osnovni šoli. Vsaka skupina je imela moderatorja. Moderator svetlorumene, naše skupine, je bil naš bivši učenec Žiga Stopinšek. Zaradi močnih argumentov se je debata »Kam po OŠ« zavlekla do dvanajste ure. Med pogovarjanjem o slabostih in prednostih smo morali izbrati dobro idejo, ki jo je

predstavnica posredovala ostalim. Ob dvanajstih je sledila malica. Po malici smo izdelali še plakat na našo temo, izvolili smo predstavnico in izpolnili anketo o naši izkušnji na otroškem parlamentu. Proti koncu smo se vse skupine zbrale, da bi predstavile svoje delo. Pred tem smo prisluhnili še mariborskemu županu, gospodu Fištravcu, ki je povedal nekaj o parlamentu.

Gašper Šerbinek, 9. b

Primož Drevenšek, 9. b

Zoja Šprah, 7. b

Manca Šerbinek, 7. a

V ponedeljek, 23. 2. 2015, smo se učenci 7-ih razredov odpravili v Zreče, v dom Gorenje. Ko smo prispeli, smo razpakirali, sledila je predstavitev pravil in nato kosilo. Vsi nestrpni smo se odpravili na smučanje ali pa na igre na snegu (smučali smo na Rogli). Prvi dan smučanja je potekal tako: stopili smo z avtobusa in ugotovili, da sta dve smučarki prišli na smučišče brez smuči in palic. Pred začetkom smuke so nas preizkusili in nato razdelili v dve skupini. Skozi teden smo smučali, učili so nas različnih tehnik smučanja, npr. smuk, veleslalom, slalom, široki zavoji, pluženje ... Druga skupina se je v tem času igrala na snegu. Pri igrah na snegu je bilo zelo zabavno! Na začetku smo se sankali in kmalu tudi vsi obupali nad sankanjem. Pridružili sta se nam še dve smučarki, ki sta pozabili smuči in palice (ena je pozabila celo čelado). Nekateri so se posedli po skupinah in se samo pogovarjali, nekateri so izvajali različne trike na sankah, nekateri so se kepali, nekateri so gradili grad iz snega, midve s sošolko sva zgradili tobogan iz snega. Po aktivnostih na snegu smo se vrnili v dom Gorenje, kjer nam je ena izmed učiteljic v domu razkazala celoten dom. Pojedli smo večerjo, prebrali svoje dnevnike, ki smo jih vsak dan po večerji napisali in pripravili smo se na spanje. Ampak, verjemite mi, še dolgo nismo zaspali.

Sledil je torek! Zjutraj je zazvonila budilka, zaspano smo jo ugasnile (no, ugasnila jo je le ena izmed nas). Začele smo se pogovarjati in čas je minil kot bi mignil. Ko smo se oblekle, pospravile sobo, pozajtrkovale in se potem še enkrat preoblekle v zimsko opremo, je prišel čas, da se napotimo na smučišče. Po smučanju in teku je sledila pot do doma in kosilo. Kosilo je bilo naporno, saj so skoraj vse naše sošolke spile zelo, zelo, zelo, zelo veliko pijače. Ali veste, kdo je hodil po pijačo? Me, Zala, Manca, Oktobrina, in včasih Andreja. Sledil je težko pričakovan počitek, ki smo si ga po napornem dnevu zaslužili. Članice naše sobe, torej me, smo počitek izkoristile za pospravljanje, kar se nam je izplačalo, saj smo dosegle višjo oceno pri ocenjevanju sob. Najvišja možna ocena je bila 10, me pa smo dosegle oceno 10+! Ena od dejavnosti, ki smo jo izvedli v šoli v naravi, je bil tudi pohod, na katerem smo bili oblečeni v pelerine, ki so nas spremenile v delavce na naftnih ploščadih (vsaj izgledali smo tako). Sreda, 25.2.2015. Dan se je začel, ko je zazvonila Oktobrinina budilka. Verjetno se sprašujete, zakaj smo sploh uporabljale budilko, če pa v vsakem primeru učitelji budijo učence. Zato, ker smo bile same v drugem nadstropju in se je že zgodilo, da so malo pozabili na nas in nas zbudili pol ure pozneje, kot je bila dogovorjena ura. Po zajtrku smo se spet odpravili na smučanje ali na tek na smučeh. Vreme nam ni bilo naklonjeno, saj je močno pihalo in snežilo. Tekачi so imeli še večjo smolo, saj je njihovo progo močno zasnežilo in so morali sami očistiti in pripraviti progo. Ko smo se mi, smučarji, odpravljali proti avtobusu, smo vsi popadali v velik kup snega, ki je spominjal na progo, celo učitelja smučanja sta padla. Popoldanska dejavnost je bila energija. Z učiteljem iz doma Gorenje smo odšli na pohod in spoznavali uporabo energije na Pohorju. Pri večernih aktivnostih smo se razdelili v dve skupini, ena skupina se je preizkušala v obvladanju cirkuških iger, druga pa je igrala družabne igre. Po zabavnih dejavnostih je sledil dolgočasen spanec. Četrtek, 26.2.2015. Vreme je bilo zelo lepo in namenjeno smučanju. Uganete, katera pa je bila popoldanska dejavnost? Športne aktivnosti! Igrali smo nogomet, košarko in za konec badminton. Zadnji večer je sledila tudi najboljša večerja, hamburgerji! Po večerji pa najboljši večer, disko večer. Plesali smo in plesali, a to ni bilo ravno plesanje, razen izjem, to je bilo skakanje, ploskanje ipd. Po najbolje preživetem večeru smo se na žalost morali odpraviti v svoje sobe, kjer smo se pripravili na spanje. Zadnji dan, petek, 27.2.2015. Aktivnosti so bile krajše, saj smo ob treh krenili proti domu. Zjutraj smo spakirali svoje stvari in kovčke odpeljali v klet, kjer smo imeli prejšnji večer disko in branje dnevnikov. Pojedli smo zajtrk in odšli na tekmo smučanja ali teka na smučeh. Vsi smo se zelo dobro odrezali in bili pohvaljeni. Le najboljše tri oz. trije so

prejeli zlato, srebrno ali bronasto medaljo (seveda ne iz pravega zlata, srebra ali brona). Sledilo je kosilo, podelitev priznanj za najbolj urejeno sobo (Kdo je že zmagal? Naša in še ena soba). Vsega lepega pa je enkrat konec, zato smo polni lepih spominov odšli proti šoli. Konec.

Zala Krašna, Oktobrina Peterin in Manca Šerbinek, 7. a

Učenci sedmih razredov smo se v mesecu februarju odpravili v šolo v naravi v ČŠOD, v Dom Gorenje pri Zrečah. Vsak dan so nam učitelji pripravili pester urnik dejavnosti. Ker je to bila zimska šola v naravi, smo veliko časa preživeli na snegu. Učenci smo se lahko odločili za tek na smučeh ali za alpsko smučanje. Jaz sem izbral alpsko smučanje.

27

Maša Jeza, 6. b

Vsak dan smo se z avtobusom odpeljali na Roglo. Razdelili smo se v dve skupini. Mojo skupino je vodil učitelj Rok, drugo pa učitelj Nejc.

Ko smo prišli na smučišče, smo najprej naredili nekaj osnovnih vaj in se tako segreli. To smo opravili na progi, imenovani Košuta. Nato smo se odpravili na strmo progo, Ostruščico. Tu smo preživeli veliko časa in tudi vaje so bile zahtevnejše. Bilo je lepo in zabavno. Vsi, ki smo bili na smučišču, smo se veliko naučili in smo zelo napredovali. Lepo se je bilo spuščati po zasneženih strminah in srečno prispeti na cilj. Pravi užitek. Čas, ki smo ga preživeli na smučeh, smo dobro izkoristili, zato smo bili tudi utrujeni, a kljub vsemu zadovoljni zaradi svojih dosežkov. V petek smo se podali še na drugo progo, in sicer na Mašinžago, na kateri smo imeli tekmo. Imel sem številko 52 in proti cilju sem se podal med zadnjimi tekmovalci. Moj čas je bil najboljši in osvojil sem zlato medaljo.

V šoli v naravi smo imeli še veliko različnih dejavnosti, ki so mi bile zelo všeč. Vse se mi je zdelo zanimivo in vsak dan je bil poseben. Vsa hrana, ki smo jo dobili, je bila zelo dobra. Imeli smo tudi nekaj prostega časa, ki smo ga izkoristili za pogovarjanje, igranje namiznega tenisa in podobno. Vsak dan smo imeli učne ure, v katerih smo se naučili veliko veliko novega. V četrtek je bila zanimiva predstavitev sob, na kateri je naša soba predstavila šale. Nekaj posebnega je bil nočni pohod, na katerega smo se podali s svetilkami in s petrolejkami. Pot nas je vodila v gozd.

Čas je hitro mineval. Pet prečudovitih dni je prehitro minilo in odpravili smo se domov. Zame je bila to najboljša šola v naravi.

Tomaž Ulaga, 7. a

Takoj, ko smo prispeli v dom, smo razparkirali stvari in pospravili kovčke. Morali smo pospraviti sobe in urediti postelje ter urediti vse stvari. Nato smo imeli kosilo, ki je bilo res zelo dobro. Jedli smo makarone, solato, sladico in pili topel čaj.

Po kosilu smo odšli na sankališče, kjer smo se lahko sankali, gradili iglu in se kepali. Bilo je zelo prijetno in zabavno. Ogledali smo si tudi tekaško progo, na kateri smo kasneje preživeli veliko časa. Po ogledu smo se vrnili v dom, se preoblekli, kajti zaradi razigranosti na snegu so bila naša oblačila precej mokra in umazana.

28

Lana Derčaj, 2. b

Prijetnemu delu je sledil resnejši, v katerem so nam učitelji predstavili dom in nas seznanili s pravili in z urnikom dejavnosti. Prvi dan, ki smo ga preživeli lepo in aktivno, se je končal z okusno večerjo ter s pisanjem in branjem dnevnikov. Naslednje jutro sem bil neprespan, saj smo bili s prijatelji budni dolgo v noč. Pogovarjali smo se o zanimivih stvareh. Takoj, ko sem vstal, sem se uredil in se oblekel.

Ob pol osmih smo imeli zajtrk in takoj za tem odhod na prve ure teka na smučeh. Ko smo prispeli na tekališče, smo se postavili na smuči in preizkusili hojo ter osnovne korake. Naučili smo se klasične tehnike, pred nami pa je bila še drsalna tehnika. Šlo nam je zelo dobro in učitelj nas je pohvalil. Uživali smo na snegu in s tekaškimi smučmi smo prevozili kar nekaj kilometrov. Bilo je zelo pestro in zanimivo. Velikokrat smo padli v sneg. Seveda je bilo zelo zabavno gledati ostale tekače na smučeh zaradi njihovih smešnih gibov in tudi padcev. Na tekaških smučeh smo uživali in se imeli lepo, čeprav je bilo naporno. Po dolgih kilometrih tekaškega teka smo se izčrpani vračali v dom, kjer smo se preoblekli in nato pojedli kosilo, ki je bilo vedno zelo okusno. Po kosilu je bil vedno čas za počitek, za pospravljanje sob in postelj. Sledile so različne dejavnosti. Odpravili smo tudi v gozd, kjer smo spoznavali prsti. Bilo je zelo lepo, saj sta nas na poteh spremljala psiček Bingo in psička Lili. Po končani učni uri smo se v dom vrnili mokri in polni novih spoznanj ter znanja. Učne ure so potekale tudi v domu, kjer smo opravili nove preizkuse in se pogovarjali o kamninah.

Dnevi so hitro minevali. Tisti, ki smo se odločili za tek na smučeh, smo veliko časa preživeli na tekališču, kjer smo se potili in trudili. Malo nam je ponagajalo vreme, saj je bilo vetrovno, za povrh pa je še snežilo. V takih trenutkih se mi je zdelo malo tečno, saj nismo ničesar videli. A smo se kljub temu imeli lepo. Po urah, preživetih na snegu, smo se vrnili v dom, nato pa se odpravili na pohod in se ukvarjali z energijo. Ogledali smo si peči, les, žago za les, staro hišo in cerkev. Po pohodu smo se vrnili v učilnico, pogledali, kaj smo spoznali in se pogovarjali o trikotnikih. Tudi četrti dan smo se odpravili na tekališče. Sijalo je sonce in pihal je vetrič. Bilo je naravnost čudovito. Ta del dneva je hitro minil in že kmalu smo se znašli v telovadnici. Igrali smo nogomet, košarko in druge športne igre, ki smo jih izbrali po naših željah. Imeli smo tudi predstavitev sob. Točke so se mi zdele zelo smešne in zabavne. Nekateri so si izmislili zelo dobre koreografije. Po predstavitvi smo imeli zabavo. Peli smo, plesali in se imeli zelo lepo.

Gašper Pečnik, 7. a

Lan Auguštniner, 2. b

OBISK POP TV, KANAL A, PLANET TV ter RADIA SLOVENIJA, marec 2015

Učenci izbirnega predmeta vzgoja za medije – televizija smo se v mesecu marcu odpravili na ekskurzijo v Ljubljano. Najprej smo si ogledali televizijsko hišo POP TV. Sprejela nas je ga. Elizabeta Šebela ter nam razkazala prostore televizije

v studiu oddaje 24 ur

Ogledali smo si največji studio POP TV-ja, kjer snemajo različne oddaje: Dan najlepših sanj, Znan obraz ima svoj glas ... in studio Kanala A, kjer snemajo oddajo Svet.

Pot nas je vodila naprej do Radia Slovenija, ogledali smo si prostore Radia Slovenija 1 in VAL-a 202. Najbolj pogumni so se preizkusili v branju krajšega besedila: Gašper, Lea Ema, Tilen.

Naše druženje se je zaključilo ob 18.30 uri, ko smo prispeli v Miklavž, polni prijetnih vtisov in bogatejši za izkušnjo več.

Učenci izbirnega predmeta vzgoja za medije – televizija z učiteljico Ines Pečnik.

DUNAJ 2015 – IZLET IZBIRNIH PREDMETOV, DRUGEGA TUJEGA JEZIKA IN TEČAJA NEMŠKEGA JEZIKA

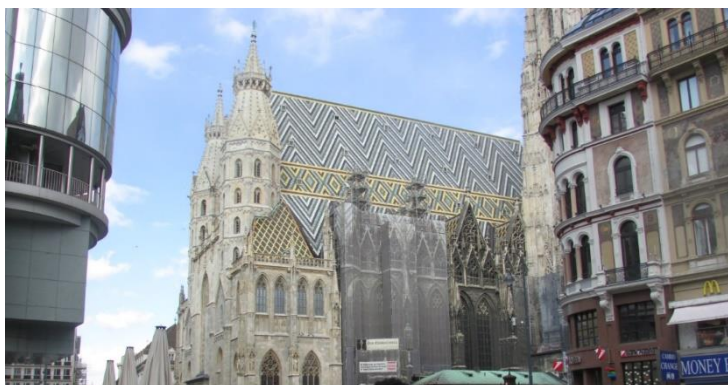
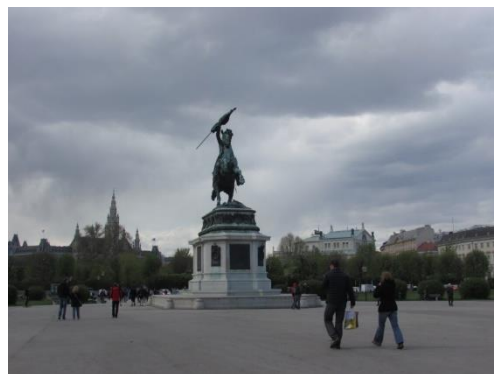
Končno smo dočakali 18. april, naš težko pričakovan izlet na Dunaj. Pot nas je vodila do prestolnice Avstrije, mesta Dunaj. Po prihodu smo se najprej mimo dvorca Schönbrunn odpravili do živalskega vrta, ki velja za najstarejšega na svetu in najlepšega v Evropi, v njem domuje več kot 500 živalskih vrst:

Po ogledu živalskega vrta je sledil ogled Naravoslovnega muzeja, kjer smo se sprehodili skozi 39 dvoran, v katerih smo si ogledali zbirko mineralov in kamnov, primere meteoritov, živali naše preteklosti in še več.

Sledil je ogled starega mestnega jedra: veličastne stavbe Hofburga, nekdanjega sedeža mogočnih Habsburžanov, v katerem so danes narodna knjižnica, Španska jahalna šola, kraljevi apartma in vladne palače ter muzejske zbirke.

32

Kljub zelo hladnemu in vetrovnemu vremenu smo na Dunaju uživali. Naše druženje je bilo zabavno in polni prijetnih vtisov smo se pozno popoldan odpravili proti domu.

Učenci, ki obiskujejo izbirne predmete in drugi tuji jezik nemščino z učitelji.

VSAKA KNJIGA JE NEKAJ POSEBNEGA

Ob zaključku bralne značke nas je v šoli obiskal Žiga X Gombač, uspešen mladinski pisatelj, glasbeni novinar, koncertni organizator, glasbeni urednik, radijec, ultramaratonec, komentator v oddaji Gostilna išče šefa, mož in oče dveh otrok, ki prisega na zdrav in pozitiven način življenja. Zase pravi, da je večni otrok, mlad v duši in da se vedno znova rad pozabava.

Kako poteka vaš dan od jutra do večera?

»Dni, ko počnem običajne stvari, je malo. Eden od takih običajnih se začne z jutranjo vožnjo sina v šolo, hči gre sama, ker je srednješolka. Nato odidem v službo, kjer opravljam službene zadeve, delam na radiu, s sodelavci kaj posnamemo, napišemo, ustvarjamo ... Ko pridem popoldne iz službe domov, grem po sina in hčer v šolo ali na trening in kaj napišem. Tekam, zvečer hodim na sprehode s psom, z ženo ali sam. Takih dni je resnično malo. Včeraj sem bil recimo na osnovni šoli Škocjan, kjer sem predstavljal svoje knjige. Temu je sledilo fotografiranje za plakate, ki bodo kmalu viseli po Sloveniji. Kasneje sem doma opravil nekaj dela za službo, imel intervju, malo sem še tekel, nato pa gledal tekmo po televiziji. Vsak dan je povsem drugačen in to mi je všeč, saj me zanima veliko stvari. Vse me izpopolnjuje.«

Zakaj ste začeli pisati knjige, kje črpate energijo in navdih za svoje delo?

»Energije imam preveč in zato ne morem mirovati, nenehno se gibljam. Vesel sem, da imam veliko energije, ki jo usmerjam tudi v ustvarjanje zgodb. Pišem zato, ker lahko skozi pisanje izrazim povsem svoje razmišljanje. Vsaka zgodba in knjiga je unikatna, nekaj posebnega in knjigo, ki je del mene, in živi znotraj mene, lahko napišem le jaz. Tudi druge knjige lahko napiše le človek, ki nosi v sebi to svojo zgodbo. Veliko zgodb pa, žal, ostane nekje v zraku in se jih ne napiše, kajti pisanje je dejanje, ki zahteva veliko predanosti in preživetih ur ob računalnikih ali kje drugje. Pišem, ker imam veliko energije in pišem precej drugače kot govorim.«

Kakšne knjige najraje pišete?

»Rad pišem in berem krajše in daljše knjige. Vsaka zgodba in vsak tekst se mi zdita zanimiva, a moram priznati, da imam najraje daljše knjige, v katerih se zgodba razvija, zapleta, prepleta, razpleta. Ob knjigi Polnočna zvezda, ki obsega 375 strani in sem jo pisal dobro eno leto, sem zares užival.«

Katera vaša knjiga vam je najbolj všeč?

»Vsaka posebej. Ko knjiga izide, je kot tvoj otrok. Pred izidom se sprašuješ, ali bo knjiga resnično izšla, ali si dovolj dober, da izdaš knjigo, bo mladim bralcem všeč. Pravzaprav zgodbo pišeš vse življenje, greš iz otroštva, vstopaš v spomine in vpletaš svoja spoznanja ter dodaš svojo zgodbo, ki te je navdihnila. Če bi moral izbrati med mnogimi mojimi knjigami, bi rekel, da mi je najljubša prva, moj prvenec Jastrebov let. To je knjiga, ki je izšla pred desetimi leti. Še sedaj jo večkrat vzamem v roke, prelistam, berem. Moram reči, da so v tej zgodbi zapisane stvari, pod katere se podpišem. Vsaka knjiga je fajn, a prva je najlepša.«

Kako ste se počutili, ko ste izdali svojo prvo knjigo in kako so to komentirali vaši najbližji?

»Za prvo knjigo, ki je bila napisana, in sem jo dal v založbe, sem dobil veliko negativnih odgovorov, češ da je še niso prebrali, da niso imeli časa, da ne vedo, ali bi jo izdali, saj sem bil mlad in neznan pisatelj. Knjige je bilo težko izdati. Veliko ljudi me je namreč poznalo iz glasbenih vod, z radia, televizije. Marsikdo je potreboval še veliko časa, da me je spoznal tudi kot pisatelja. Na prvo predstavitev knjige je prišlo veliko ljudi predvsem pogledat, da so se prepričali, ali gre za hec in štos, saj me do takrat niso poznali kot pisatelja. Ko je knjiga izšla, so bili moji bližnji zelo ponosni. Vedeli so, koliko mi to pomeni, koliko truda, ustvarjanja, ure in ure pisanja in dela je bilo treba. Izid knjige je zame pomenilo samouresničitev, izpolnitev dolgoletnih želja in sanj.«

Katere knjige ste napisali in izdali ter kdaj pišete? Ali načrtujete izid kakšne nove knjige?

»Napisal sem veliko knjig, več kot dvajset, med temi so tudi zbirke Kompanjoni, Živa iz muzeja, Gusar Edi in njegovi prijatelji, strip Dan, ko je izginil Ljubljanski grad, slikanica Skrivnosti mladih levov, krajše zgodbe Moč lažnega, knjiga za odrasle Ultrablues ...

Pišem predvsem zvečer in ponoči, ko se življenje in utrip divjega vsakdana umiri. Takrat imaš čas in možnost, da se lahko pogovoriš sam s seboj, imaš mir in te nihče ne moti. Takrat resnično slišiš svoje misli.«

Ali načrtujete tudi izid kakšne nove knjige?

»Vedno. Ne le ene, ampak več. Imam veliko idej in zamisli. Načrtujem, da bom v tem letu izdal tri ali štiri knjige. Sedaj zaključujem Živo iz muzeja in dve slikanici. Še pred poletjem bom začel pisati kratko zgodbo, za katero še nimam založnika. V drugi polovici leta oziroma v naslednjih letih bi rad napisal serijo mladinskih knjig in mladinske romane. Imam že tudi idejne zasnove za dve knjigi za odrasle, za en ali dva stripa.«

Ste tudi ultramaratonec. Zakaj ste se odločili za tak način življenja? Na katerih tekmovanjih ste sodelovali?

»Moj oče, ki je imel stresno službo, je pred dvajsetimi leti tudi resno zbolel. Takrat sem spoznal, da imaš le eno življenje in da je zdravje stvar, ki je zelo krhka. V bistvo moraš spoštovati in paziti na to, kar imaš. Prav zato sem začel zdravo živeti. Odločil sem se za tek, za zdravo prehrano, ne jem mesa, ne pijem alkohola in se ne drogiram. Skušam biti čim bolj v stiku s sabo. Dolgi, dolgi teki te soočajo s sabo in ti tudi odpirajo nove dimenzije razmišljanja, ki jih drugače ne bi srečal na življenjski poti. Rad imam dolge teke v naravi, v tišini, v hribih, kjer si sam in nikogar ne srečaš. To imam raje kot tekmovanja. V nedeljo sva z Linom šla na Krim ob takšni uri, da na poti nisva srečala nikogar.«

Kakšno je bilo vaše otroštvo? Ali ste že takrat čutili, da boste znana medijska osebnost?

»Če bi me vprašali eno leto nazaj, bi rekel, da ne. Večja medijska pozornost se je zgodila tako rekoč z danes na jutri. Lani avgusta smo bili na počitnicah v Kranjski Gori in s POP TV-ja so me preko telefonskega klica povabili k sodelovanju. Nato se je začelo zelo hitro dogajati. Jesen je potegnila za seboj marsikaj. S seboj je potegnila barvito in raznoliko pomlad, ko se srečujem z mladimi bralci. Imam veliko nastopov. Rad nastopam, to mi je všeč. V oddajo me je povabila tudi Bernarda Žarn za sodelovanje v oddaji Vikend paket, pa ekipi oddaje Dobro jutro in Tednika. To so lepi dogodki. Od mladih nog nisem vedel, da bom medijska osebnost. Včasih sem vodil kakšne predstave, pisal za šolsko glasilo, sedaj se je pa vse združilo. Sedaj se je to združilo v lepo življenje, ki ga je fajn živeti.«

Kaj pomeni skrivnostni x v vašem imenu?

»To je simbol, ki nekako odraža moj način življenja, brez drog, alkohola, pozitiven odnos, da si dobre volje, nasmejan, tudi če je siv in grd dan, tudi če te kdo razjezi, skušaš ohraniti srčnost, prijaznost, sočutje do ljudi, do vseh živih bitij, zato tudi ne jem mesa. Živeti je treba tako, da se trudiš biti spoštljiv do sebe in do drugih.«

Komentirali ste tudi v oddaji Gostilna išče šefa.

»Bernarda Žarn me je povabila v oddajo Poletna scena, v kateri je tekel pogovor o mojem pisanju in knjigah. Pred kamerami sem se dobro počutil in znašel. Prav ta moj nastop in sodelovanje v oddaji je bilo posledično vzrok, da so me na POP TV povabili za komentatorja v oddaji Gostilna išče šefa. Počutil sem se super. Oddaja je bila na sporedu vsak ponedeljek in snemanje je potekalo v živo. To je bila zame nadgradnja tega ponedeljkovega dne in zelo dobro sem se počutil.«

Ste kdaj poskusili recepte, ki so jih ustvarjali tekmovalci?

»Poskusil sem že neke ribje jedi, vendar ne vem, če mi je uspelo. Za to moraš biti že dober kuhar, ustvarjalec, dobro se moraš znajti z lonci, sestavinami in kuharskimi tehnikami.«

Kako na vaše delo gledata otroka?

Sin Lin (ki je spremljal očeta): »Dobro. Je v redu. Velikokrat me sprašujejo, kako je, ko oče piše, če bo izdal novo knjigo.«

Pisatelj: »Zdi se mi, da jima je fino, ker pišem. Morda Lina malo moti, ko sem v sobi in nimam časa zanj, ker pišem. Včasih bi Lin raje igral nogomet, vendar to nadoknadiva pozneje.

Ko napišem knjigo, dobita Lin in Nia prva tekst v branje. O napisanem nato malo pokramljamo, se pogovorimo o tem, kaj bi lahko izboljšal in podobno. Fajn jima je. Podpirata me. Povesta, kaj je dobro in kaj ne. Danes je prišel z menoj v vašo šolo in je tako združil prijetno s koristnim.«

V zadnjih aprilskih dneh, 28. aprila, praznujete rojstni dan.

»Moj rojstni dan že nekaj let praznujemo na otoku Cresu, kamor se vsako leto odpravimo med prvomajskimi počitnicami. Tam v miru in v družbi tistih, s katerimi sem najraje, brez kakšnega rompopoma preživim ta dan. Malo se usedemo pred šotorom, poklepetamo, pojemo, popijemo in se imamo lepo.«

Zahvaljujemo se vam za vaše odgovore in za čas, ki ste ga preživeli v naši družbi In vam želimo še veliko uspeha pri vašem ustvarjanju.

Ana Divjak, Tjaša Jakopović in Nuša Kričej, 7. r., izbirni predmet šolsko novinarstvo, OŠ Miklavž na Dravskem polju

PROJEKT COMENIUS: LEO V EVROPI

Leo v Evropi je mednarodni Comenius projekt. Vanj smo vključeni dve leti. Sodelujemo s šolami iz Finske, Danske, Nemčije, Estonije, Luksemburga, Italije, Španije in Poljske. V tem projektu smo spoznavali kulturo in tradicijo teh držav. Z našimi vrstniki smo se tudi družili na skupnem srečanju in preko videokonferenc. Predstavila se je vsaka šola, prav tako kraj in državo. Učenci so o tem posneli kratek film oz. pripravili powerpoint projekcijo. Tudi sami smo iskali informacije o naših partnerskih državah. Predstavili smo pomembne osebnosti iz naše zgodovine. Naše prijatelje po Evropi smo seznanili s tradicionalno hrano. Učili smo se tradicionalnega plesa in pesmi, kar smo v Luksemburgu tudi predstavili. Tinko ste že spoznali? Tinka je naša maskota. Vsaka šola ima svojo miško ali miškolina. Glavna miš je Leo, ki je Tinko obiskal januarja 2014. Leo potuje po vseh partnerskih šolah in prinaša uganke za otroke. Tako smo te uganke tudi sami reševali. Lea smo povabili na pomembne dogodke, ki so se med njegovim obiskom dogajali na naši šoli. O njegovih dogodivščinah smo sproti pisali blog. Naši prijatelji po Evropi so bili vedno obveščeni, kaj pomembnega se dogaja pri nas. Najpomembnejši dogodek projekta je Vrh Evrope v Luksemburgu, ki smo se ga udeležili. Tam smo tekmovali s svojimi vrstniki v znanju, plesih, pesmih, igrah. Leov blog njegovega potovanja po partnerskih šolah lahko berete na spodnji povezavi: <http://leo-in-europe.blogspot.com/>. Septembra 2015 so učenci izdelali predloge za skupni koledar projekta. Organizirali smo druženje otrok preko spleta (Skype), kjer so se med seboj pogovarjali o različnih dogodkih (dan na naši šoli, decembrski prazniki, druge zanimivosti). Učenci naše šole so se pogovarjali v nemščini z učenci iz Nemčije ter v angleščini z učenci z Danske. Tako kot vsako leto, smo tudi letos posvetili veliko dejavnosti otrokovim pravicam. Primere dobre prakse smo delili z našimi partnerji v projektu. Meseca maja smo učenci v tednu Evrope pripravili razstavo. Ker se letošnje šolsko leto projekt zaključuje, bo majhna Tinka dobila svojo sobo v Hiši Evrope. Tako bo vsaka majhna miška opremila svojo sobo z majhnimi predmeti, značilnimi za svojo državo in z digitalnim zaslonom, kjer bodo predstavljeni rezultati projekta. Hkrati pa moramo sobo opremiti s streho, na katere opeki

bo zapisanih nekaj otrokovih pravic v slovenskem jeziku. Hiša bo postavljena na Finskem, kjer je bil projekt tudi zasnovan. Predstavitve, rezultate povezane s projektom si lahko ogledate na: <http://www.leo-in-europe.eu/>.

Pripravila: Špela Mesarič

REVIJA MLADINSKIH PEVSKIH ZBOROV

V četrtek, 14. 5. 2015, je v Unionski dvorani potekala revija mladinskih pevskih zborov, na kateri se je zelo uspešno predstavil tudi naš mladinski pevski zbor in požel velik aplavz. Iskrene čestitke vsem pevcem.

Zborovodkinja Nuša Vajs

NA SVETU

Na tem svetu vse živo se dogaja,
a nič brez ljubezni in raja.
Na svetu ljudi je veliko vrst,
a vsak človek ima svojo podobo in
zvrst.
Nekateri so majhni, nekateri so beli,
a vsi ljudje so po svoje veseli.
V tej domovini vsak kraj ima svoje ime,
in vsak človek, sam pri sebi ve,
kaj je prav in kaj, ne.
Vsak človek je prijazen po svoje,
in vsak dan drugo pesem si poje.
Na svetu smo,
da drug do drugega smo prijazni.

Patricija Bračko, 8. c

Špela Leich, 2. b

Anej Veber, 2. b

SONCE

Vsak dan mimo sonca
sprehodi se kakšna pikapolon'ca.
Barve sonca so različne,
nikoli niso enolične.
Mimo njega vsako jutro in vsako noč,
na vso moč,
oblaki vihrajo tja pozno v noč.
Sonce nam sveti, nas greje,
vsak dan po tiho izza oblakov se smeje.
S pomočjo sonca nam rože cvetijo,
in nam drevesa ne odcvetijo.
Sonce ohranja naš svet,
na svetlobo pripet.

Patricija Bračko, 8. c

KRAJA NI DOBRA STVAR

Nekoč je živel jež po imenu Matic. Nekega dne je šel nabrat jabolka, ki so ležala na tleh. Ko je prišel do jablane, je videl, da na tleh razen listja ni ležalo nič. Videl je, da prihaja fant Rene z lestvijo. Matic je opazil, da gre Rene nabirat jabolka. Dobil je idejo, da bi mu ukradel jabolka. Rene je splezal na drevo in skoraj dobil eno jabolko. Matic mu je izmaknil lestev ter pobral vsa jabolka, ki so padla na tla. Ko je prispel domov, je gledal, kako rešujejo Reneja. Imel je slabo vest, ker je Reneju vzel jabolka. Nato mu je vrnil jabolka in sklenila sta, da bosta prijatelja za vedno.

Lian Lah Geisler, 2. c

Tako sta srečno živela do konca svojih dni.

Svit Perko. 4. b

MALA MORSKA DEKLICA

Kralj morij je hitro ovdoval. Živel je s svojo mamo in s šestimi hčerami. Najmlajša med njimi je bila najlepša, a tudi ona ni imela nog. Njeno telo se je končalo z ribjim repom. Njena polt je bila prosojna in nežna kot rožni list, oči modre kot najgloblje jezero. Bila je nenavaden otrok, tiha in zamišljena. Ko je bila mala morska deklica stara 15 let, je izplavala iz morja. Zagledala je veliko ladjo in nikakor ni mogla odstraniti oči od lepega princa.

Bližala se je nevarna nevihta. Bilo je strašno. Valovi so rasli, prihajali so grozeči oblaki, nebo so razsvetljevale strele. Ladjo je premetavalo in valovi so jo dvignili k višku. Strela je razklala jambor ladje. Princ je bil v veliki nevarnosti. Ladja se je nagnila na bok in voda je začela vdirati vanjo. Mala morska deklica se je potopila v globino in ujela princa. Ponesla ga je na gladino in izvlekla na beli pesek. Nato se je vrnila v palačo svojega očeta. Velikokrat je zvečer ali zjutraj odplavala na mesto, kjer je zapustila princa, vendar ga ni našla. Nekega dne je odplavala k čarovnici, ki ji je dala čarovni napoj. Ko ga je popila, ni imela več glasu, namesto ribjega repa pa je imela dve nogi. Odločila se je, da se želi poročiti s princem. Če se princ ne bo hotel poročiti z njo, bo umrla in se spremenila v morsko peno. Do takrat pa se je princ že poročil z očarljivo hčerko kralja iz sosednjega kraljestva. Mala morska deklica je vedela,

da bo umrla in zato se ji je trgalo se srce. Vedela je, da bi se smrti rešila le, če bi princa zabodla z nožem v srce.

Sestre so prinesle morski deklici nož. Mala morska deklica je odgnila zastor šotora, v katerem je spal princ. Poljubila ga je na čelo, nato pa nož vrgla v morje. Smrti ni čutila, videla je le jasno sonce, bela jadra in rožnate oblake.

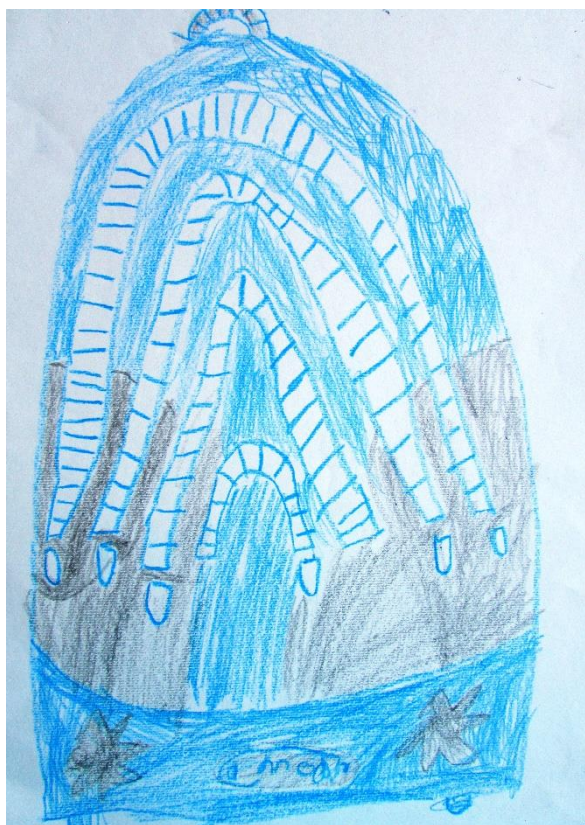
Miha Brunec, 5. b

Zala Sporiš, 2. c

Alina Vauhnik, 2. c

Aljaž Rokavec, 2. c

Ožbolt Peterin, 2. c

KAJ MI JE V ŠOLI VŠEČ?

V ŠOLI SE RAD DRUŽIM S PRIJATELJI.

RAD POJEM, PIŠEM, BEREM IN SE IGRAM.

TEO GAUBE, 1. A

V ŠOLI STA MI VŠEČ SLOVENŠČINA IN

MATEMATIKA. RAD SE IGRAM V

IGRALNEM KOTIČKU.

ANEJ TURK, 1. A

V ŠOLI RAD BEREM, RAČUNAM,

IZDELUJEM IZDELKE IN SE IGRAM S

PRIJATELJI.

JAN AUGUŠTIN, 1. A

V ŠOLI IMAM RADA MATEMATIKO,

SLOVENŠČINO IN SPOZNAVANJE

OKOLJA. RADA BEREM, PIŠEM, SE IGRAM

S PRIJATELJICAMI IN POJEM DOBRO

KOSILO.

EVA GAUBE, 1. A

V ŠOLI SE RAD IGRAM IN DRUŽIM S

PRIJATELJI. RAD BEREM, PIŠEM IN

RAČUNAM.

ALJAŽ ŠAVORA, 1. A

V ŠOLI SE RAD IGRAM S KOCKAMI.

UČITELJICE SO PRIJAZNE.

NICK KRSTIĆ, 1. A

V ŠOLI SE RADA UČIM, BEREM, POJEM IN
RAČUNAM.

TAJA KARAKAŠ KOROŠEC, 1. A

V ŠOLI RADA RIŠEM, POJEM, BEREM,

RAČUNAM IN SE IGRAM S

PRIJATELJICAMI.

NEŽA GRAČNER, 1. A

V ŠOLI RADA BEREM, PLEŠEM IN SE

IGRAM Z LORINO. VŠEČ MI JE, DA SO

UČITELJICE V ŠOLI PRIJAZNE.

TEJA FLAMIŠ, 1. A

V ŠOLI SE RAD IGRAM Z IGRAČAMI,

RAČUNAM, BEREM IN PIŠEM.

FILIP GRADIŠNIK, 1. A

V ŠOLI SE RADA UČIM, IZDELUJEM

IZDELKE, POJEM IN RAČUNAM.

EMA KOROŠEC, 1. A

V ŠOLI SE RADA IGRAM, BEREM KNJIGE

IN RIŠEM.

TARA LEVAR, 1. A

V ŠOLI RADA PIŠEM, BEREM, POJEM IN

PLEŠEM. VŠEČ MI JE, KO RAČUNAMO IN

RIŠEMO.

LORINA REYES, 1. A

V ŠOLI RADA PRIPOVEDUJEM ZGODBICE.

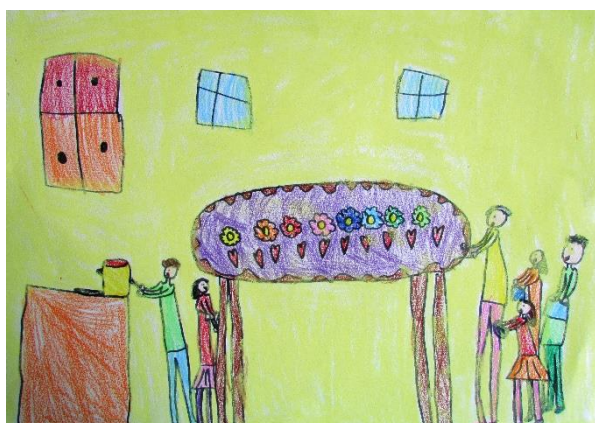
ZELO RADA USTVARJAM IZDELKE.

ZUNAJ SE RADA IGRAM S
PRIJATELJICAMI. MOJA NAJLJUBŠA
PREDMETA STA MATEMATIKA IN
SLOVENŠČINA.

NELI MARTINČIČ, 1. A

Eva Gaube, 1. a

Lorina Reyes, 1. a

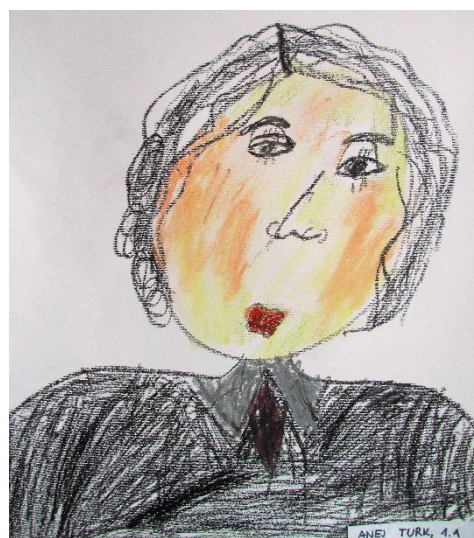
Tara Levar, 1. a

Nick Krstić, 1. a

Teo Gaube, 1. a

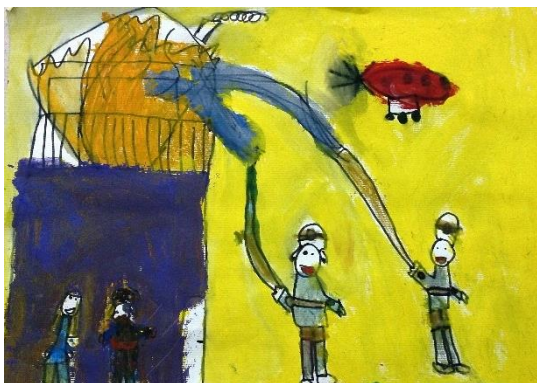
Anej Turk, 1. a

ZGODBA O PRINCESI

ŽIVELA JE PRINCESA, KI SE JE NEKEGA DNE ODPRAVILA NA SPREHOD. MEDTEM KO SE JE SPREHAJALA, JO JE UGRABIL ČARODEJ. KO JE PRINC IZVEDEL NOVICI, JE VZEL SVOJ ČAROBNI MEČ IN JO ŠEL ISKAT. NAŠEL JE ČARODEJA, GA PREMAGAL IN PRINCESO ODPELJAL V SVOJO KRALJESTVO. PRINCESA IN PRINC STA SE POROČILA IN SREČNO ŽIVELA DO KONCA SVOJIH DNI.

ALJAŽ ŠAVORA, 1. A

MORSKA DEKLICA IN MORSKI FANT

NEKOČ JE ŽIVEL MORSKI KRALJ, KI JE IMEL HČERKO MORSKO DEKLICO. NEKEGA DNE JE MORSKA DEKLICA ŠLA NA SPREHOD. NA SPREHODU JE SREČALA MORSKEGA FANTA IN SE VANJ ZALJUBILA. ODPELJALA GA JE DOMOV. KRALJA STA PROSILA, ČE SE LAHKO POROČITA.

OČE JE PRIVOLIL V POROKO. TAKO STA SE POROČILA IN SREČNO ŽIVELA DO KONCA SVOJIH DNI.

EMA KOROŠEC, 1. A

KRALJIČNA

ŽIVELA JE DEKLICA Z IMENOM LARA. STARŠI SO JI UMRILI IN ŽIVELA JE V GRADU. BILA JE ZELO PRIJAZNA IN LEPA. ŽELELA JE POSTATI KRALJIČNA. NEKOČ JE BILA POVABLJENA K ŠKRATOM NA

VEČERJO. KER JIM JE LARA POMAGALA PRI HIŠNIH OPRAVILIH, SO JI URESNIČILI ŽELJO IN POSTALA JE KRALJIČNA. SREČALA JE PRINCA IN SE Z NJIM POROČILA. BILA STA SREČNA DO KONCA SVOJIH DNI.

NELI MARTINČIČ, 1. A

ZAJEC IN LISICA

NEKOČ JE ŽIVEL ZAJEC, KI SE JE V GOZDU IZGUBIL. PRIŠLA JE LISICA, KI JE BILA LAČNA. ZAJCA JE HOTELA POJESTI. ZAJEC JO JE PROSIL, DA GA NE POJE. LISICA MU JE OBLJUBILA, DA GA NE BO POJEDLA. BILA JE PRIJAZNA IN MU POMAGALA NAJTI DOM. ZAJEC SE JI JE ZAHVALIL IN JO POVABIL NA VEČERJO. IN ŠE ZDAJ ŽIVITA SKUPAJ.

TEJA FLAMIŠ, 1. A

ZAJEC SE JE NAUČIL LETETI

NEKEGA DNE JE ZAJEC VSTAL IZ POSTELJE IN VIDEL, KAKO PTIČKI LETAJO. ŽELEL JE LETETI. PTIČKI GA NISO HOTELI VZETI S SEBOJ, ZATO JE BIL JEZEN. REKEL JE: »DAM VAM MESO, ČE ME NAUČITE LETETI.«

PTIČKI SO MESO POJEDLI IN OBLJUBO DRŽALI. ZAJCA SO NAUČILI LETETI. BIL JE VESEL, DA LAHKO LETI IN DA JE DOBIL NOVE PRIJATELJE.

NEŽA GRAČNER, 1. A

Anej Turk, 1. a

ČUDEŽNA SKRINJICA

ŽIVEL JE BOGAT FANTIČ. ZRASTEL JE V MLADENIČA IN SI KUPIL SKRINJICO. ZASPAL JE IN KO SE JE ZBUDIL, JE ZAGLEDAL PRINCESO. PRINCESA JE BILA ZELO LEPA, ZATO SE JE VANJO ZALJUBIL. POROČILA STA SE IN SKUPAJ ŽIVELA DO KONCA SVOJIH DNI.

EVA GAUBE, 1. A

ŽALOSTNI KMET

V SAMOTNI HIŠI JE ŽIVEL KMET, KI JE GOJIL ZELENJAVO. NEKEGA DNE JE ODŠEL V GOZD. V GOZDU JE NALETEL NA LEPO DEKLICO, KI JE JOKALA. KMET JO JE POTOLAŽIL IN JO POVABIL DOMOV NA PIŠKOTE. POTEEM STA ŽIVELA SKUPAJ DO KONCA SVOJIH DNI.

JAN AUGUŠTIN, 1. A

UGANKE 1. A- RAZREDA

ŽIVI V AVSTRALIJI. JE ENE VRSTE MEDVED. IMA OKROGLA UŠESA, JE SIVE BARVE, PLEZA PO DREVESIH, JE LISTE.

(TAJA KARAKAŠ
KOROŠEC, 1. A)

ŽIVI V AVSTRALIJI. LAHKO TEČE, HODI IN SKAČE. _____

(JAN AUGUŠTIN, 1. A)

ŽIVI V GOZDU. IMA REP. JE RJAVE BARVE IN POZIMI DREMLJE. _____

(FILIP GRADIŠNIK, 1. A)

NE ŽIVI PRI NAS. IMA OSTRE ZOBE, DOLG
REP. ŽIVI LAHKO TUDI V VODI. IMA
DEBELO KOŽO. _____

(FILIP GRADIŠNIK, 1. A)

NA NOSU IMA ROG, JE SIVE BARVE.
PREMIKA SE S HOJO IN S TEKOM. LAHKO
ŽIVI V ŽIVALSKEM VRTU.

(NELI MARTINČIČ, 1. A)

IMA DOLG RILEC, KRATEK REP IN ŠTIRI
NOGE. _____

(TEO GAUBE, 1. A)

JE MAJHNA ŽIVAL, KI JE SIVE BARVE, IMA
DOLGREP IN ŽIVI V LUKNJI.

(LORINA REYES, 1. A)

HODI, TEČE IN PLEZA PO DREVESIH. JE
SIVE BARVE IN IMA DOLG, KOŠAT REP.
ZIMO PRESPI. _____

(NEŽA GRAČNER, 1. A)

SO RAZLIČNIH BARV, IMAJO KREMLJE,
DOLG REP, LAHKO SKAČEJO, TEČEJO,
HODIJO IN PLEZAJO.

(EVA GAUBE, 1. A)

Lorina Reyes, 1. a

Adrijana Rodošek, 2. b

Elena Totaj, 2. b

Jaka Leich, 2. b

ČAROBNA PIKAPOLONICA

Živela je pikapolonica. Šla je k vodnjaku in si zaželela, da bi bila čarobna pikapolonica. Drugo jutro je pikapolonica videla, da je čarobna. Šla je po mestu in izpolnjevala želje. Nenadoma pa ji je zmanjkalo čarovnije. Čarobna pikapolonica je znova šla k vodnjaku, ki ji je dal nepremagljivo moč. Čarobna pikapolonica je šla v mesto. Videla je dečka in ga vprašala, ali mu izpolni željo? Odgovoril je, da v to verjamejo le dojenčki. Potem je prišla deklica. Dečku je rekla: »Nehaj in jo pusti pri miru, ker takšen kot si ti do nje, bo ona do tebe.« Potem je deklica odšla. Čarobna pikapolonica je odletela k vodnjaku in bila žalostna. Deček je imel slabo vest in se je opravičil pikapolonici. Čarobna pikapolonica je opravičilo sprejela in mu uresničila željo. Zdaj sta oba zelo vesela. To je konec zgodbe o prijateljstvu. Sedaj vemo, da takšen kot si ti do drugih, so oni do tebe.

Zoja Škoflanc, 3. c

Jakob F. Hudin, 2. b

Jernej Ploj, 2. b

ČAROBNA SVETILKA

Nekoč pred davnimi časi za devetimi gorami je živela družina. Mami je bilo ime Lili, očku Janez, starejšemu sinu Matic, mlajšemu pa Jure. Starejšega Matica je bilo ponoči strah, zato mu je nočna vila prinesla svetilko. Jure je Matica vprašal, če mu posodi svetilko, a Matic mu ni dovolil. Jure je povedal očku in mami, zato sta mu kupila igračko. A ker Matic ni želel posoditi svetilke Juretu, je svetilka nehala svetiti. Maticu ni bilo jasno, kaj se je zgodilo. Spet ga je bilo ponoči strah. Ko je opazil Juretovo igračko, si jo je želel izposoditi, a mu Jure ni dovolil. Matic je poklical k sebi nočno vilo in jo vprašal, kaj naj stori. Vila mu je rekla: »Dobro nagrajeno, slabo kaznovano.« Takrat je Matic razumel, da si mora stvari deliti. Svetilka je spet čarobno zasvetila. Tako je Matic posodil Juretu svetilko in Jure njemu igračko. Matic je od takrat naprej vse stvari posojal svojemu bratu.

Lana Ters, 3. c

ČAROVNIK NIKO

Nekoč pred davnimi časi je živel čarovnik Niko. Zelo je bil prijazen in vsi so ga imeli radi. Otrokom je začaral veliko sladkarij in tudi sobice so imeli pospravljene, če so izrekli njegovo ime. Nekega dne se je vse spremenilo. Čarovnik Niko je postal zelo neprijazen. Vsi so se ga izogibali. Ker je bil Niko osamljen, je odšel k staremu modrecu. Modrec mu je rekel: »Kakršen boš ti do drugih, takšni bodo drugi do tebe.« Čarovnik Niko je vsem začaral tisto, kar so si želeli. Oprostili so mu in od tistega dne je imel čarovnik spet veliko prijateljev in ni bil več osamljen.

Ela Ters, 3. c

Luka Skledar, 2. b

Maj Čišič, 2. b

ČUDEŽNO DREVO

Nekoč pred davnimi časi je živel deček z imenom Tom. Tom je vsak dan odšel v park na drevo obirat hruške. Nekega dne, ko je jedel hruške, je prišla mimo ženska in poljubila drevo, na katerem je bil deček. Nato je odšla. Ko je Tom zlezel z drevesa, ugriznil v hruško, je postal super močan. Nikomur ni hotel dati hruške, zato ga niso več imeli radi. Odločil se je, da bo posadil še več hrušk. Tako je tudi naredil. Vsi, ki so jedli hruške s teh dreves, so imeli super moč.

Leon Kalšek, 3. c

Manca Umek, 2. b

DEKLE IN DIVJI KONJ

Živelo je dekle z imenom Leja, ki je imelo zelo rado konje. Nekega dne se je sprehajala

po gozdu in slišala rezgetanje. Pogledala je okrog in okrog po gozdu. Videla je poškodovanega konja. Odpeljala ga je domov. Doma mu je oskrbela rane in poskrbela, da mu je bilo udobno. Njen oče veterinar jo je zelo pohvalil, ker je poskrbela za konja. Ko je konj ozdravel, ga je peljala na ježo. Videla je, da je konj divji in ga začela trenirati. Konj se je pridno učil in z dosti vaje mu je uspelo. Leja ga je z ljubeznijo in veseljem jahala. Konj ji je bil zelo hvaležen, ker ga je rešila. Leja in konj sta bila neločljiva.

Kalista Krajnc, 3. c

Maj Katič Grahovec, 2. b

DVANAJST OSLIČKOV

Nekega dne je mama oslica morala v mesto po krmo za osličke. Volka je prosila, da ji pazi na otroke osličke. Volk je bil

lačen in osličkov ni pazil, ampak jih je požrl. Ko se je mama vrnila domov, nikjer ni našla njenih malih osličkov. Odšla je k čarovniku, da ji pove, kje so. Čarovnik ji je rekel, da ji pove, kje so njeni oslički, če mu prinese čarovniško palico. Odšla je k prodajalcu s čarovniškimi palicami. Ta je v zameno za čarovniško palico želel mleko. Odšla je h kravi in jo vprašala, kaj hoče imeti v zameno za mleko. Krava ji je odgovorila, da hoče v zameno za mleko, imeti krmo. Mama oslica ji je prinesla krmo in krava ji je dala mleko. Mama oslica je mleko odnesla k prodajalcu s čarovniškimi palicami. Prodajalec ji je dal čarovniško palico. Palico je odnesla k čarovniku in čarovnik ji je pokazal, kje so njeni mladički oslički. Mama je odšla k volku in mu med spanjem prerezala trebuh. Vseh dvanajst osličkov je živih in zdravih poskakalo iz volkovega trebuha. Mama oslička je volku trebuh napolnila s koprivami in mu ga zašila z belo nitko. Koprive so ga močno pekle v trebuhu, zato je popil preveč vode in počil mu je trebuh. Tako so mama oslica in njeni mladički živeli srečno do konca svojih dni.

Luka Bučar, 3. c

Marko Laptuš, 2. b

Nigel Dajčman, 2. b

ROBOTSKO DOŽIVETJE

S prijateljem Leonom sva zgradila teleporter. Ko sva stopila v teleporter, sva se znašla v drugem svetu na Pohorju. Bori so se spremenili v robote, s katerimi sva se bojevala. Na drevesu je bil kristal, ki bi naju rešil. Ta kristal sva želela dobiti. Izgledalo pa je, da najinemu boju ne bo konca, kajti več kot sva jih premagala, več jih je prišlo. Nikakor jih nisva mogla premagati, zato sem poklical prijatelje z drugega sveta. Prišli so in smo jih premagali. Dobili smo kristal in se vrnil v običajen svet. Ko sva prišla domov, je Leon rekel, da take pustolovščine še nikoli ni doživel.

Tim Lenart, 3. c

SRNJAČEK

Nekega dne si je srnjaček šel po hrano v gozd in je zašel. Vsi so ga pogrešali in ga odšli iskat, a ga žal niso našli. Bili so zelo žalostni. Srnjaček je čez 7 tednov le našel pot domov. Takrat so se ga vsi razveselili, spet je bil z družino in prijatelji, skupaj so se igrali in vse je bilo kot prej. Obljubil je, da nikoli več ne bo šel sam od doma, ampak obljube ni držal. Zašel je v kraljestvo živali. Tam je videl pando Amando, krokodila Kroka, žirafa Gracijo, leva Leopolda in racmana Stipa, nato je prišel še čarovnik Mikrolovko. Srnjaček se jih je sprva ustrašil, vendar ko so mu živali zaupale skrivnost, se jih ni več bal. Videl je, da so vse živali prijazne in so se spoprijateljili. Žal pa ni več našel poti nazaj domov in je bil žalosten. Pomagal mu je čarovnik Mikrolovko tako, da je izrekel čarobne besede: »Abrakadabra loko lo mikra, pokaži pot«. Nato se je srnjaček sprehodil po osvetljeni poti proti domu, vrnil se je k svoji družini in tako so živeli srečno do konca svojih dni.

Tia Kunstič, 3. c

SUPER JUNAK

Nekoč pred davnimi leti je na našo zemljo iz vesolja priletel velikanski neznani leteči predmet (NLP), iz katerega so izstopili marsovci. Tisto noč so ljudje bežali in bežali, klicali so na pomoč, a nihče se ni oglasil. Na njihovo srečo je tisti hip prišel super junak, se boril vesoljcem in zmagal. Poklicali so okrepitve, ampak tudi te je namlatil. Marsovci pa se nikoli niso več vrnili in dobro je bilo nagrajeno, slabo pa kaznovano. Junaka so imeli radi in tako je bila zemlja varna. Vsi so živeli srečno do konca svojih dni.

Nik Ivančič, 3. c

Nino Turkalj, 2. b

Rok Švajger, 2. b

ZAČARANI SRNJAK

Nekoč je za devetimi gorami stal prečudovit grad. Tam sta živela kralj in kraljica, ki sta imela tri hčere. Nekega dne je oče šel na lov in se izgubil. Na gradu je začelo vse skrbeti. Kraljica je prosila svoje hčere, naj gredo poiskati očeta. Najstarejši nista želeli iti, najmlajša pa se je opogumila. Med hojo po gozdu je srečala srnjaka. Srnjak jo je vprašal, koga išče. Deklica mu je povedala, da išče očeta. Srnjak ji je odgovoril, da ji bo pokazal pot do očeta samo, če se bo z njim poročila. Deklica je bila žalostna, privolila je, ker je hotela rešiti svojega očeta. Odpeljal jo je v medvedov brlog. Tam je zagledala očeta, ga rešila, nato so hitro stekli iz medvedovega brloga. Srečno so se vrnili na grad, kjer najmlajša hčera pove, kako je rešila očeta. Povedala je tudi, da je srnjaku obljubila, da se bo z njim poročila. Vsi so jo gledali, starejši sestre sta se ji smejali. Naslednji dan je bila poroka. Med poroko se je zgodil čudež. Srnjak se je spremenil v prelepega mladeniča. Sestre sta izbuljili oči in se sprli. Najmlajša sestra in mladenič sta živela srečno do konca svojih dni.

Ana Rokavec, 3. c

OBISK PRAVLJIČNE DEŽELE KLOBUČARIJE

Ko je Jelka prispela v deželo Klobučarijo, je videla same klobuke. Dežela Klobučarija je izgledala kot park s klobuki ali pa kot labirint klobukov. Po delu prehojene poti je zagledala kralja klobukov. Kralj klobukov je kar naprej sadil klobuke. Jelka ga je pohvalila, ker je posadil že toliko klobukov.

Paulina Kaučič, 2. b

Čez sedem dni je Jelka vprašala, ali lahko prenoči in dovolili so ji. V dopoldnevu je Jelka iskala kralja klobukov. Ni in ni ga našla in tudi klicala ga je zaman. Okoli opoldneva ga je našla. Bil je zelo, zelo, zelo daleč. Ko ga je našla, ga je videla jokati. Jokal je zato, ker je videl svoje uničene klobuke. Uničila jih je zlobna čarovnica, ki je tudi izkopala luknjo za kralja klobukov. Tega ni nihče vedel. Ko je bila noč, je čarovnica hotela vohuniti, da bi videla, kje je dom kralja klobukov. Pri tem je sama padla v luknjo, ki jo je naredila za kralja klobukov. Ko se je Jelka zbudila, je odšla domov. Lepo se je poslovila in odšla proti domu. Kralj klobukov pa je bil zelo vesel, ker ni nikoli izvedel, kje je čarovnica. Nato so vsi živeli srečno do konca svojih dni. Kralj klobukov pa je imel vse svoje neuničene klobuke.

Anej Breznik, 3. c

MOJA IGRAČA

Moja najljubša igrača je robot. Je modre barve in ima rdeče oči. Premika roke in noge. Strelja in govori. Robota imam pri dedku in babici. Robota mi je prinesel božiček. Zelo rad se igram z robotom.

Luka Skledar, 2. b

Žak
Gorjup,
3. b

OBISK PRAVLJIČNE DEŽELE KLOBUČARIJE

Živel je deček Simon, ki je bil zelo poreden. Posmehoval se je prijateljem, jih pretepal in kradel stvari. Nekoč je Maja prišla v šolo z novim klobukom. Med odmorom ji ga je vzel in odšel v gozd. Naenkrat se je znašel na jasi polni klobukov. Bil je v deželi Klobučariji. Klobuki so bili povsod. Rasli so na drevesih, grmih in v travi. Bili so raznih oblik, barv in vsi so strmeli vanj. Smejali so se mu, mu kazali jezik in ga vlačili za lase. Govorili so mu grde besede. Simona je bilo strah, zajokal je. Naenkrat se je zbudil v garderobi in hitro je stekel v učilnico. Maji je vrnil klobuk. Simon tega dne postal priden fant. Ugotovil je, da ni lepo, če se norčuješ iz drugih in jim nagajaš. Maji se je opravičil. Naučil se je, naj drugemu ne storiš tega, kar ne želiš, da drugi storijo tebi.

Rene Martan, 3. c

Lana Jakopović, 2. c

Lea Korošak, 2. c

DETEKTIVA IN NJUN PRIMER

Pred davnimi časi sta živela detektiva, Janez in Peter. Bila sta najboljša detektiva v državi. Vsak dan sta imela polne roke dela. Rešiti sta morala nujen, zelo skrivnosten primer. Odpeljala sta se do kraja zločina. Janez je zaslišal žrtev. Povedala je, da so ukradli nagrado v obliki črva in pokal v obliki lešnika. Detektiva sta se napotila v hišo k pokalom. Videla sta pero, ki je ležalo v kaminu. Našla sta tudi dlako veverice na oknu. Odločila sta sem, da bosta nastavila past. Na oknu sta nastavila lešnike, h kaminu pa črve. Janez je splezal na streho, zraven je imel desko. Peter pa je odšel za hišo in se skril za drevo. Nekaj časa sta čakala, potem pa videla, da sta zločinca veverica in sraka. Ujela sta ju in pokale vrnila žrtvi. Po napornem dnevu sta odšla domov. Bila sta vesela, da sta tako hitro zaključila primer. Na tem svetu se res dogajajo čudne stvari ... Še živalim ne moreš več zaupati.

Alen Martan, 5. c

Z ŽELEZNIMI ŠKORNI V BELI SVET

Nekega dne sem z očetom odšel v lunapark. Tam sva bila 4 ure. Na koncu sva odšla na vlakec smrti. Nadeli so mi železne škornje, ki mi na koncu niso šli dol z nog. Čez nekaj časa so mi povedali, da jih bom za vedno imel na nogah. Naslednje jutro sem na škornjih zagledal stikalo za vklop. Ponesli so me v gozd pravljič, kjer sem imel na izbiro troje vrat. Prva vrata so se odprla in železni škornji so me ponesli naprej. Znašel sem se v belem svetu, v katerem so živeli dinozavri. Videl sem nekakšno ogromno čebelo, ki me je skušala napasti. Glavo je imela v obliki paradižnika in telo v obliki kumare. Krila pa je imela v obliki banan. Pred mene je skočil dinozaver, ki je pojedel to čebelo in odšel. Za njim pa se je vila sled krvi, ki je imela okus po kečapu. V tem čudnem svetu niso živele samo čebele in dinozavri, ampak tudi ogromne mravlje. Želel sem oditi, zato sem pritisnil stikalo za izklop. Zazvonila je budilka in znašel sem se doma. Kaj vemo, morda pa na sebi sploh

nisem imel
železnih škornjev.

Žan Kaučič, 5. a

Neja Györek, 2. c

Nika Šprem, 2. c

ŽIVLJENJE JE KOT ...

Življenje je kot sonce, sonce, ki žari.

Kadar sem vesela, v meni luč žari.

Življenje je kot zvezda, ki sveti se v temi.

Kadar zvezda sveti, nič se ne bojim.

Življenje je kot oblaček, ki zagrne vse nebo.

Čeprav se jutro svita, temno je nebo.

Za vsakim oblakom se skriva sonce, to je čisto res.

Zdaj spet sije sonce in svet je zopet lep.

Nina Gvardjančič, 4. c

Teo Pšajd, 2. c

KAKO POSTATI ZVEZDA

V ulici Sožek je živela Ariana Sokol. Imela je brata Simona in sestro Niko. Njena mama Sabina je bila samohranilka. Arianina največja želja je bila, da postane zvezda. Nekega jutra je Ariani že navsezgodaj zazvonila budilka. Ariana je skočila iz postelje, se umila in oblekla. Stekla je po ulici navzdol in prišla do lepe hiše. Odprla vrata in vstopila v glasbeno učilnico. Vsako jutro je namreč hodila na vaje petja. Ko je končala, je odhitela v šolo. Ariana je obiskovala 5. razred. Prva uro je imela na urniku matematiko. Nekaj minut pred poukom je videla, da nima zvezka. Spomnila se je, da ga je pozabila na pisalni mizi, ko je delala nalogo. Poklicala je mamo in jo prosila, da ji prinese zvezek. Ko je čakala pred šolo, je že zazvonil zvonec. Ariana je bila zaskrbljena. Gospa Sokol je ob prihodu Ariani sporočila veselo novico. Ariana je od navdušenja skočila v zrak, pozabila na matematiko in zavpila, da bo nastopala na televiziji. Odhitela je v glasbeni studio in začela peti njeno pesem. Bila je vsa navdušena. Čez nekaj tednov se je odpeljala v televizijsko hišo. Tam so jo maskerke naličile, statistke oblekle ... Želela si je, da bi bila zvezda, kajti vsak dan bi jo tako očedili. Pred nastopom je imela nekaj treme, vendar je vse izpeljala

odlično. Čez nekaj let se je Ariani želja uresničila. Postala je zvezda. Napisala je knjigo z naslovom Kako postati zvezda. Ariana je z družino hodila na turnirje in se tam zelo zabavala. Uresničila se ji je največja želja, ker je pridno vadila in ob tem uživala.

Eva Imenšek, 5. c

Ricardo Bandur, 2. c

Tinej Vegan, 2. c

ROJSTNODNEVNO DARILO

Za darilo ob bližajočem se rojstnem dnevu sem si želel kužka. Majhnega, puhastega in suhega. Pogledal sem skozi okno in videl, da imajo vsi prebivalci ulice pse, samo jaz ga nimam. Zelo sem bil žalosten. Bila je noč, ko sem žalostno ležal v postelji. Komaj sem čakal na jutrišnji dan, saj je moj rojstni dan. Naslednji dan smo se vsi zbirali. Pojedli smo kosilo, nato so mi dali darila. Hitel sem jih odpirati in v zadnjem darilu, ki sem ga odprl, sem videl psa. Bil je tak, kot sem si ga želel. Ko sem obiske pospremil ven, sem na drevesu videl oglas. »Naslednji petek, 19. 1. 2017, bo tekmovanje s psi.« Takoj sva začela vaditi. Vrgel sem mu žogo in pes je imel takšno hitrost, da me je skoraj odpihnili. Nastavil sem mu obroč in ga je z lahkoto preskočil. Zvečer sva šla spat. V petek sva šla na tekmovanje. Morala sva se oglasiti v dvorani, kjer so nama dali številko 1. Začelo se je in takoj sva nastopila. Pes je zelo dobro skočil čez dva metra visoko oviro in tekel je tako hitro, da se je naredil prašni oblak. Končala sva z nastopom. Nastopili so še drugi. Zelo so bili dobri. Napovedali so, da sva s psom zmagovalca. Razveselil sem se in veselo zavriskal. Odšla sva domov in lepo praznovala z mojo družino. Čez dva meseca je psiček dobil mladičke in srečni smo živeli do konca svojih dni.

58

Nik Franci, 5. c

Val Perko, 2. c

Zoja Rodinger, 2. c

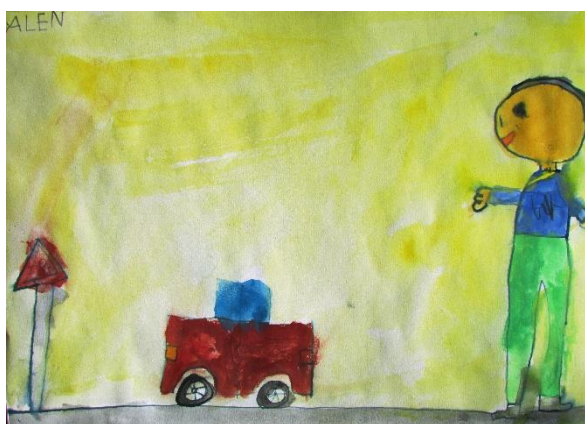

Žan Habrun, 2. c

MOJA DRUŽINA

Ime mi je Klavdija. V naši hiši živi šest oseb. Imamo svojo hišo. Pišemo se Vabšek. Imam sestro in brata. Imamo psa po imenu Boni. S sestro Valerijo imava dva mongolska skakača, enemu je ime Lisko, drugemu pa Skokec. Zelo ju imava radi. Moj brat David je v prvem letniku gimnazije, Valerija je v 8. razredu, jaz pa v 4. razredu Osnovne šole Miklavž na Dravskem polju. Zelo rada imam tudi babico Roziko, mamo in ateja. Najraje pa imam, ko smo vsi skupaj. V moji družini ne bi spremenila nič. Rada bi le, da bi dobil Boni prijatelja, kot je bila moja muca Sivka. Zelo si želim, da bi se le več družili.

Klavdija Vabšek, 4. c

Alen Bričič, 1. b

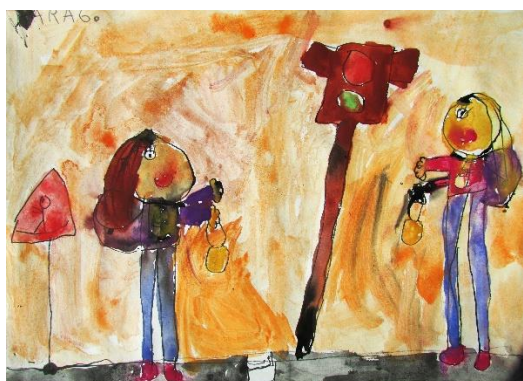
Anea Krajnc, 1. b

Anej Golnar, 1. b

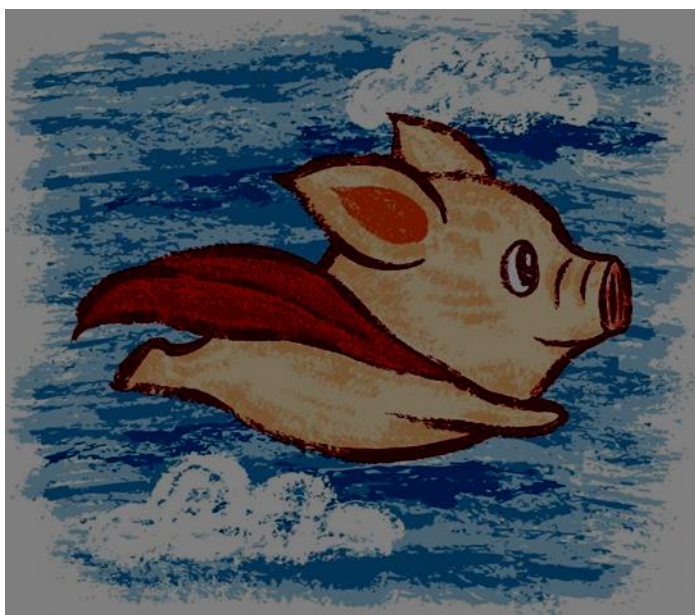

Jon Voršič, 1. b

Lara Gmolj, 1. b

ZGODBA O PUJSU, KI JE ŽELEL LETETI

Nekega dne je na farmi živel pujs. Ta pujs se je rad kotalil v blatu in jedel korenje kot drugi pujski, a imel je željo ... željo, da bi letel! Vsi ljudje pravijo, da je potreben čudež, da bi pujsi leteli, a pujsek Peter jih ni poslušal. Prvič je poskusil leteti s krili iz perja in že je pristal pri veterinarju. Vedel je, da je njegovo znanje premalo, da bi letel. Ko je rešil IQ-test, je dobil rezultat 35. In dobil je

preprosto idejo. Nameraval se je skriti v kovček potnika na letalu, ampak, ker je malo neumen, je po pomoti zašel v torbo astronauta, ki naj bi letel na luno. Astronavtu se je torba zdela težka kot pujs, a Petru se ni sanjalo zakaj. Ko so vzleteli, se je Petru zdelo, da bo vsak čas postal zrezek. Zakrulil je in astronaut je šel do torbe. Peter je premišljeval, kako bi se obnašal, če bi bil torba in rekel je "torba, torba". Astronavt je odprl torbo in zagledal Petra. Ta je stekel, si nadel čelado in pripet z vrvico skočil. Ker so vse do zdaj snemali, so posneli Petra v vesolju. Ko se je vrnil nazaj na farmo, je bil slaven. Peter si je vedno želel leteti, a to je bilo še boljše.

Nik Perko, 6. c

OBISK REŠEVALNIH PSOV DRUŠTVA REPS

V OŠ Miklavž na Dravskem polju obiskali člani društva za reševalne pse REPS. Izvedela sem veliko novih zanimivosti. Zelo mi je bilo všeč, kako so na posnetku, ki smo si ga ogledali, psi pomagali slepim in invalidom in kako rešujejo ljudi izpod plazov, ruševin in iz gozdov. Imeli smo priložnost pobožati in hraniti pse, ki so nas obiskali. Zanimivo je bilo videti, kako pes hitro zazna človeka v stiski – to so nam prikazali. Zdi se mi dobro, da so psi naučeni tako, da pomagajo ljudem v nesreči. Res je, da je pes človekov najboljši prijatelj. Vesela sem, da so nas obiskali, saj sem se spet naučila nekaj novega.

Ela Ters, 3. c

PRIREJENA PRAVLJICA O TREH PRAŠIČKIH

V soboto, 31. 1. 2015, smo se mladi planinci udeležili pohoda Piramida – Kalvarija – Trije ribniki. Bilo nas je samo sedem otrok in štirje odrasli (na pohodih velja – manj nas je, bolje je). V prvem delu pohoda sta se dva otroka »izgubila«, in sicer drugošolca Maj in Ožbolt. Na srečo se ni zgodilo nič hudega in smo ju hitro našli. Naučili smo se, da ne smemo tekati pred vodnikom, saj ne veš, v kateri ovinek bomo zavili. Na postanku, pod Kalvarijo, smo naredili tudi dva snežaka (očeta in sina). Po tem postanku se je eden od sedmih otrok vrnil k avtomobilom, saj ga je ožulil čevelj. Ko smo prišli na vrh Kalvarije, se je sneg zaradi visokih temperatur že topil. Ko smo pa že pri snegu, moram dodati, da smo se na snegu zabavali že pred šolo, kjer smo se zbrali. Čez noč je nogometno igrišče zasnežilo in poledenilo, tako, da smo se drsali, kepali in spuščali kot pingvini (pingvini z Madagaskarja »STAIL«). Na poti nazaj sva priredili pravljico Trije prašički, da je postala logična. Ker vem, da vas zanima, kako gre, berite naprej. Nekoč pred nekaj dnevi so se trije debeli bratje, ki so spominjali na prašiče, odselili. Najmlajši, najbolj debel brat si v bistvu ni postavil hiše, le slamo je postavil okoli sebe, drugi

brat, ki je bil malo manj debel, je okoli sebe postavil lesene deske in tretji brat, ki je bil najbolj fit, ampak še vedno debel, je zgradil hišo iz opek (vsi bratje so imeli gradbeno dovoljenje). V njihovo majhno vasico je prišel volk, ki je bil zelo sestradan in je že skoraj umiral od lakote. Želel se je spočiti in se naslonil na prvo hiško iz slame, ki se je seveda takoj podrla. Najmlajši brat se je prestrašil in odhitel k bratovi hiški iz lesa. Ker je bil volk lačen, omotičen in prehlajen, je videl zamegljeno in mislil, da so bratje prašiči. Odhitel je do druge hišice, začel praskati po njej in hišica se je, kot bi mignil, podrla. Brata sta odhitela do tretje hiše, ki je bila lepo, trdno postavljena. Povedala sta tretjemu bratu, kaj se je zgodilo, ta je zaklenil vrata in zakuril ogenj, nanj je postavil golaž, da bi zavrel in se prekuhal. Volk, še vedno lačen, je zavohal meso. Po drveh, ki so bila nastavljene za kurjavo zraven hiše, je splezal na streho, vohal in vohal, da je golaž že zavrel. Pogledal je skozi dimnik in se prevrnil naravnost v golaž. Bratje so nezavestnega volka odnesli daleč proč, golaž, ki pa je bil več kot očitno pokvarjen, pa na kompost. Mlajša brata sta se spametovala in zgradila trdno hišo iz opek. Živel so srečno do konca svojih din. Na pohodu sva si izmislili še veliko, veliko

realističnih pravljic, ki pa jih morda izveste ob kakšni drugi priložnosti.

Manca Šerbinek in Oktobrina Peterin, 7. a

Lara Žalek, 1. b

Leon Lončar, 1. b

Luka Podgorelec, 1. b

USPAVANKA

Ko te zvezde gledajo,
se lepo počutiš,
a kaj ko spanje pride
in nikamor ne odide.

Lepo je v postelji ležati
in pravljico prebrati,
a ko vse mine,
duh čudes napolni me.

Zelo je prijazen,
se mu ne mudi,
ko ga v sanjah
obiščeš ti.

Smodič Vito, 4. c

62

Matejka Petek, 1. b

Medina

Berbič,

1. b

Nejc Lončar, 1. b

ČAROVNIK NA SLADKI GORI

Nekoč pred davnimi časi je na Sladki gori živel čarovnik Čariks. Nekega dne pa je na Sladko goro prišel čarovnik iz tretje dežele, ki je živel na Stekleni gori. Bil je hudoben in je čarovniku Čariksu hotel vzeti Sladko goro. Neke noči se je hudoben čarovnik tiho splazil v Čariksovo palačo in jo začaral. Čarovnika Čariksa je s čarovnim urokom poslal na Stekleno goro. Ko se je Čariks drugo jutro prebudil na Stekleni gori, je ugotovil, da ga je hudobni čarovnik preliščil. Čarovnik Čariks se je odločil, da bo svojo Sladko goro dobil nazaj. Že naslednji dan se je odpravil na Sladko goro. Na poti je srečal mucu Piko, kužka Bolfija in zajca Liska. Pri uporabi svoje čarovnije so mu pomagale živali. S skupnimi močmi so premagali hudobnega čarovnika. Živali, ki so pomagale, so bile nagrajene. Hudobni čarovnik je bil kaznovan tako, da mu je

Čariks vzel moč čaranja. V življenju je pomembno, da si pošten ter prijazen in ne vzameš drugemu tistega, kar ni tvoje.

Ana Smiljan, 3. b

Staša Trunk, 1. b

MALA IGRIVA MUCKA

Nekoč pred davnimi časi je živela mala lepa mucka. Zelo je bila igriva. Nekega dne je videla en rjav list, ostali pa so bili zeleni. Mucka se začela igrati z listom. Ko se je mucka dotaknila listka s šapico, se je raztrgal. Ni razumela, kaj se je zgodilo. Nato je odšla domov in ker se je večerilo, je zadremuckala. Naslednji dan je videla že več rjavkastih listov. Padali so na tla in mucka se je z njimi igrala. Pod enim zelenim listom pa je zagledala pikapolonico. Mucka je skočila na pikapolonico, ta pa se je izmuznila in mucka je padla na smrček. Pikapolonica se je mucki smejala in ji kazala jezik. Mucka pa ji je zakričala: »Vrnila ti bom!« Naslednji dan je mucka naredila past za

pikapolonico. Najprej se je preoblekla v piratsko mačko. Na oko si je nadela prevezo, na glavo nataknila piratski mačji klobuk in v tačko položila železni obešalnik. Pikapolonica je priletela do mucke, da bi jo zbudila. A glej to. Mucke ni bilo, bila je samo lutka. To je bila prava mačja zaseda. Mucka je skočila na pikapolonico in jo stisnila z obešalnikom. Pikapolonica je cvilila, a piratska mačka ni bila popustljiva. Pihnila je v njo smrdljivi zadah in jo pogledala z gorečimi očmi. Pikapolonica je padla v nezavest. Mačka jo je vrgla v luknjico in jo zakopala in rekla: »Ha, ha, sedaj si videla mojo past.« In zato so male mucke še danes igrive.

Neža Krašna, 3. b

Stela Trunk, 1. b

PEGI DOBI PRIJATELJA

Psička Pegi se je sama igrala v parku. Bila je zelo osamljena, saj so se komaj preselili. Razmišljala je, kako lepo bi bilo, če bi koga spoznala in se z njim lahko igrala. Bila je že

čisto nesrečna, ko jo je naenkrat nekaj trdega zadelo v glavo. Zadela jo je žoga. Bila je zelo prestrašena in hkrati slabe volje, da je ravno v njo moral nekdo vreči žogo. Izza ovinka je prihitel bel ljubezniv psiček. Bil je zelo prestrašen in presenečen hkrati, ko je pred seboj zagledal Pegi. »Oprosti. Nisem te videl,« je rekel psiček. »Ime mi je Piki,« je dejal. Začudeno je buljil v Pegi, saj je še nikoli ni videl. Pegi mu je povedala, da je nova tukaj in da so se komaj preselili. Piki ji je ponudil, da se lahko skupaj igrata. Pegi je slaba volja takoj minila in vesela je sprejela Pikijevo ponudbo. Skupaj sta se podila za žogo, se gugala, spuščala po toboganu, ko sta končno opazila, da je zunaj že skoraj tema. Vedela sta, da sta zelo pozna, zato sta kakor hitro so ju noge nesle, stekla proti domu. Po poti sta ugotovila, da sta skoraj soseda. Bila sta zelo vesela, da sta se spoznala in da se bosta lahko igrala skupaj. Od takrat dalje psička Pegi nikoli ni bila osamljena.

Gaja Kirbiš, 3. b

DOMAČA NALOGA

Lili in Maša sta prijateljici in sošolki. Obiskujeta 2. razred. Ves prosti čas preživita skupaj. V šolo gresta zelo radi, posebej zanimive se jima zdijo domače naloge. Po opravljeni nalogi, se običajno

dobita na igrišču, da se skupaj igrata. Danes je Maša vprašala Lili, ali bi prišla po šoli k njej narediti domačo nalogo in bi se potem šli skupaj igrati na igrišče. Lili je bila takoj za to, zato sta se po šoli odpravili k Maši. Mašina mami jima je pripravila malico. Po malici sta se lotili domače naloge, ki sta jo opravili zelo hitro. Ko sta končali s pisanjem naloge, sta odšli na igrišče. Tam sta se igrali in pridružili so se jima še drugi otroci. Čisto sta pozabili na čas. Lili in Maša sta bila že v skrbeh, saj Lili še vedno ni prišla iz šole. Odpravila se jo je iskat. Ko je prišla do igrišča, je zagledala Lili in Mašo na igrišču, kako se lovita z ostalimi otroki. Ubožica je bila namreč zelo v skrbeh, saj ji Lili ni povedala, da gre po pouku k Maši. Lili je bila zelo žalostna, da je povzročila toliko skrbi svoji mami. In tako Lili in Maša nista nikoli več šli nikamor, ne da bi povedali prej staršem.

Daša Kirbiš, 3. b

Suzana Čelić, 1. b

ČUK NA VEJI

V gozdu je veliko živali. A to niso navadne živali, ki samo hodijo, ampak te živali tudi govorijo. V gozdu je najpametnejša žival čuk. Vsak dan čepi na veji in poje pesem. Vse živali ga poslušajo in se med seboj pogovarjajo. Medved Piki ima v svojem brlogu veliko zalogo medu. Srna Jana ima hitre, močne in dolge noge. Sova Tjaša je sivo-črno-bele barve. In vrana Ajda vedno razglaša novice in ima močan glas. Vsi so vsak dan veseli in nasmejani in razigrani. Pozimi težko najdejo kaj hrane, zato gredo po hrano k medvedu Pikiju ali čuku. Med seboj so dobri prijatelji. So pametna in hitra bitja. Imajo posebnost, ki je ljudje nimamo. To so črte, proge, lise ... No, čuk se premakne samo takrat, kadar gre spat. Drugače se sploh ne premakne. Ne vem, zakaj. Vem pa, da bomo to odkrili skupaj. Imejte se lepo. Čuk pa naj sedi na veji.

Nika Žnidarič, 3. b

Tadej Novak, 1. b

NAJBOLJŠI PRIJATELJI ZA VEDNO

Nekoč sta živela soseda kmeta po imenu Jaka in Pepe. Imela sta vsak svojo kobilu, Milko in Špelo. Jaka in Pepe sta ju vsak dan sta odpeljala na pašo. Milka je nekega dne pregriznila ograjo in obiskala Špelo. Začeli sta se igrati. Igrali sta se in igrali, vsak dan, tri leta. In nazadnje nista vedeli, kaj bi se še igrali. Špela je rekla:« Ča bi imela žogo, bi se lahko igrali veliko stvari.» Milka se je spomnila, da ima na svojem pašniku okroglo zelje. Odločili sta se, da bosta igrali odbojko. Špela je zmagovala. Ko je kmet Jaka videl, da po zraku leti zelje, je mislil, da si kobili izmenjujeta stvari, ker bi Špela želela imeti zelje, Milka pa repo, ki je rastla na Špelinem pašniku. Kmeta sta se dogovorila, da bosta na svojih njivah posadila različno zelenjavo. Tako sta posadila repo, zelje in še malo korenja. Predvidevala sta, da se kobili ne bosta več družili. A Milka in Špela sta bili naslednji dan spet skupaj. Igrali sta igro, v kateri žoga ne sme pasti na tla. Kmet Jaka je videl, kaj počneta in se odločil, da naredi višjo ograjo. Ko sta s Pepetom odkrila luknjo, ki sta jo kobili skopali pod mrežo, sta jo pokrpala in naredila velik zid. A kobili nista nehali. Vzeli sta palico in z njo preskočili ograjo. Tako sta se obiskovali in se igrali igre z žogo. Celo badminton sta igrali. Loparje sta naredili iz repe in palice,

za žogo pa sta uporabili korenček. Ker sta vedeli, kdaj prihajata kmeta po njiju, sta se lahko v miru igrali do konca dneva. A nekoč, ko so prišli na obisk Jakovi in Pepetovi prijatelji in sta želela osedlati svoje kobile, so ju zalotili pri igri. Ko so videli kako se kobili igrata, sta kmeta sklenila, da bosta naslednje jutro porušila zid med njima, da bosta lahko vedno skupaj. Naslednje jutro sta Jaka in Pepe zid porušila in se preselila skupaj. Od takrat dalje sta bili kobili v enem hlevu, na enem pašniku in kmeta v eni hiši. Tako so živeli srečno do konca svojih dni in postali so najboljši prijatelji.

Maj Čižič, 3. b

Tia Zoja Debeljak, 1. b

SMRKCI V DEŽELI HUDOBIJE

Nekoč predavnimi časi je živelo pet prijaznih smrkcev in pet hudobnih smrkcev. Prijazni smrkci so se pri atu Smrku pozanimali, kje je vas hudobnih smrkcev. Pet smrkcev je šlo v vas, da bi

jih uničili. Samo da veste ... Pred davnimi časi so hudobni smrkci uničili vas. Uganite, kako dolgo so prijazni smrkci porabili, da so naredili novo vas. Porabili so 3 leta in pol! Zato jih želijo uničiti. Naredili so napoj, ki jih bo zastrupil. Prijaznim smrkcem ni uspelo uničiti hudobnih smrkcev, ker se je izkazalo, da so hudobni smrkci le prijazni.

Naja Trunk, 3. b

Tilen Zemljič, 1. b

PRAVLJICA O ČUDEŽNI ŠKATLI

Nekoč je živel oče, ki je imel tri sinove. Bili so zelo revni, zato jih je poslal v širni svet, da bi zaslužili nekaj denarja. Prvi sin je delal kot mizar, izdeloval je postelje, mize, omare itd. Drugi je šel delat kot čevljar, iz usnja je izdeloval prave umetnine, balerinke, copate, čevlje itd. Tretji sin pa je na potovanju srečal kmeta, ki ga je povabil delat na njegovo kmetijo. Tam je molzel krave, pobiral jajca ... Vsi trije so za nagrado nekaj dobili, prvi je dobil omaro,

v kateri je bilo vse, kar si je želel. Drugi je dobil čevlje, s katerimi je lahko letel in tekel tako hitro kot raketa. Tretji pa je dobil staro škatlo in ko se je dotaknil, je iz nje prišlo, kar je hotel. Prva dva brata sta se srečala in odšla prenočevat v hotel. Ljudje so videli, da sta bogata, zato so jima, ko sta spala, ukradli njune stvari. Naslednji dan sta srečala tretjega brata in s pomočjo njegove škatle dobila nazaj svoje ukradene stvari. Potem so vsi srečni odšli domov. Oče jih je bil zelo vesel in srečno so živeli do konca svojih dni.

Matija Petek, 3. b

Tjaša Kmetec, 1. b

Žan Medved, 1. b

MINI SONET

Moja si, samo moja si,
A rada vaju zelo imam.
Moje srce gori, hrepeni,
A vem, da bo vedno gorelo.

Ali moje srce vaju
Tako zelo obožuje.
Ati, mami, rada vaju imam.

Vanesa Muršec, 3. b

PIKO, MUC MOJ

Pravi maček si,
Igriv zelo in puhast.
Ko se zvečeri, prideš domov.
Oh, lep muc si ti, ki nikoli me ne zapusti.

Moj si ti, moj muc.
U, zelo si igriv in lep.
Copate trgaš rad.

Mhm, kaj diši tako v hiši?
O, ko bi bile pečene miši.
Joj, noč že prihaja, Piko pa sladko aja.

Neža Krašna, 3. b

MOJ DELOVNI DAN – PO MOJE

Zbudil bi se ob 9.00, se oblekel, nato
pojedel kebab. V šoli bi imeli prvenstvo v
ročnem nogometu. Za kosilo bi jedli
krompir in sladoled, lahko bi si vzeli,
kolikor bi hoteli.

Maj Čižič, 3.b

MOJ DELOVNI DAN – PO ŽELJI

Najprej bi se zjutraj uredila, potem bi
igrala igre na tablici 5 ur in pol. Nato bi
plesala Just dance 2015. Ob koncu dneva
bi gledala film Nočna mora pred božičem.
Naslednji dan bi potekal enako, edino bi
raje gledala Polar ekspres.

Neža Krašna, 3. b

Sara Rudl, 3. b

Lina Onič Plemeniti, 3. b

Gaja Kribiš, 3. b

Naja Trunk, 3. b

Nika Žnidarič, 3. b

Daša Kirbiš, 3. b

Ana Smiljan, 3. b

Luka Ljubec Audič, 3. b

Urška Drevenšek, 3. b

Matic Vaupotič Gros, 3. b

MOJE POČITNICE
 GLEDAL SEM KOLESARSKO TEKMOVANJE.
 BIL SEM Z BRATOM IN BABICO. TAM
 SO BILI ZELO HITRI. Z BRATOM SVA
 SE VOZILA S SKIROJI. NAŠEL SEM
 POLNO PROSTORA ZA VOŽNJO. TUDI
 IGRALA SVA SE RAZLIČNE IGRE.
 DAVID LAPTUŠ 1.B

MOJE POČITNICE
 JAZ SEM SE V BAZENU
 KOPALA. ŠLI SMO NA SPREHOD
 OB MORJU. NAŠLA SEM ENO
 ŠKOLJKO. Z MAMICO SVA
 ŠLI NA SOK IN NA SLADOLED.
 LARA GOMOLJ
 MAMIATI 1.B
 LARA TJASA

MOJE POČITNICE
 BILA SEM V VOLČJEM
 POTOKU. TAM SEM VIDE-
 LA DINOZAVRE, KI SO
 PREMIKALI GLAVE IN REPE.
 VIDE LA SEM PRAVO ŽELVO
 IN RAČKE, KI SMO JIH HRA-
 NILI. ŠLI SMO SE IGRAT
 V PARK. V PARKU SO BILI
 TUDI KONJI. JEZDILA
 SEM VELIKEGA KONJA.
 KAJA ČUČEK 1.B

MOJE POČITNICE
 OBISKAL SEM PTUJSKI GRAD.
 BIL SE Z DRUŽINO. NAJBOLJ
 MI JE BILO VŠEČ, KO SMO
 SI OGLEDALI, KAKO SO
 VČASIH SPALI.
 LUKA PODGORELEC
 1.B

MOJE POČITNICE
 BILA SEM NA MORJU
 IN V ITALIJI. IGRALA
 SEM MINI GOLF. ŠLI SMO
 V VERONO. OGLEDALI
 ŠMO SI HIŠO OD
 ROMEA IN JULIJE. OGLEDALI
 SMO SI ŠE DRUGE
 ZNAMENITOSTI.
 MATEJA PETEK 1.B

MOJE POČITNICE.

BIL SEM NA MORJU. NA MORJU
JE MOJ ATA PRAZNOVAL ROJSTNI
DAN. NA MORJU SEM SE ZELO
ZABAVAL. HODILI SMO OB PLAŽI.
IGRALI SMO SE NAIGRALIH. BIL SEM
Z MOJO DRUŽINO IN Z MOJIMI
PRIJATELJI. TAM SMO BILI ŠTIRI
DNI.

NEJC LONČAR 1.B

OTON ŽUPANČIČ
PESEM NAGAJIVKA

ZIMA, ZIMA BELA

VRH GORE SEDELA,

VRH GORE SEDELA,

PA TAKO JE PELA,

PA TAKO JE PELA,

DA BO MIRKA VZELA,

DA BO MIRKA VZELA,

KER ON NIČ NE DELA,

KER ON NIČ NE DELA,

KER ON NIČ SE NE UČI -

ČAKI, ČAKI, MIRKO TI!

TILEN ZEMLJIC 1.B

Tia Zoja Debeljak, 1. b

OTON ŽUPANČIČ
PESEM NAGAJIVKA

ZIMA, ZIMA BELA

VRH GORE SEDELA,

VRH GORE SEDELA,

PA TAKO JE PELA,

PA TAKO JE PELA,

DA BO MIRKA VZELA,

DA BO MIRKA VZELA,

KER ON NIČ NE DELA,

KER ON NIČ NE DELA,

KER ON NIČ SE NE UČI -

ČAKI, ČAKI, MIRKO TI!

STELLA TRUNK 1.B

MOJE POČITNICE

BIL SEM V MINI KLUBU. TAM SEM
SE ZABAVAL. IGRAL SEM SE Z ŽOGO
IN Z LOPARJI. KO SEM ŠEL DOMOV,
STA MI MAMI IN ATI KUPILA MISKE.
TAM SMO OBISKALI NAŠE PRIJATELJE.
Z NJIMI SMO ŠLI NA VEČERJO.

TILEN ZEMLJIC 1.B

VESOLJE

Nekega dne
sem želel odpotovati
v vesolje,
v kraj dobre volje.

Naredil sem si raketo
z energijsko tableto,
tukaj potovanje se začne
in z njim pot sreče.

Šel visoko sem med oblake
in srečal bele spake.

Ko prišel sem v vesolje,
srečal planetov
sem malo morje,
tam pa bil je lep razgled
na zemljo in cel planet.

Ker pa zmanjkalo mi je bencina,
šli nazaj smo kot brzina.

Ko prišel sem nazaj
bil je celi direndaj.

Ema Staklenac, 5. a in Urška Bajrić, 5. c

luknjo. Velik slon je nosil velik dežni plašč
z veliko luknjo, majhen slon pa je nosil
majhen dežni plašč z majhno luknjo. Velik
slon je nosil veliko kapo z veliko luknjo,
majhen slon pa je nosil majhno kapo z
majhno luknjo. Velik slon je imel velik
dežnik z veliko luknjo, majhen slon pa je
imel majhen dežnik z majhno luknjo.
Kateri je bil ob koncu dneva bolj
premočen? Noben, ker je bil lep sončen
dan.

Oktobrina Peterin, 7. a

MOJE POTOVANJE V VESOLJE

Nekega dne me je poneslo v vesolje. Bilo
je vse svetlo, oblaki so bili puhasti in beli.
Videla sem konje, rože, gozdne, morske in
afriške živali. Jezdila, božala in hranila sem
različne živali. Vesolje je bilo polno
čudovitih stvari. Bila sem kilometre stran
od Zemlje. Vse, kar sem si zaželela, sem
videla. Kar naenkrat je prišel veliki pok in
že sem bila nazaj na Zemlji. Nisem več
plavala v modrini vesolja. Tako vsak večer
odplavam v vesolje, vsako jutro pa se
zbudim z velikim pokom.

Melisande Šneider – Duret, 5. a

MALI IN VELIKI SLON

Bil je lep sončen dan. Velik in majhen slon
sta se sprehajala po ulici. Velik slon je nosil
velike škornje z veliko luknjo, majhen slon
pa je nosil majhne škornje z majhno

SKRIVALNICE BESED

Učenci 1. c-razreda so pri uri slovenščine v skupinah iskali takšne besede, ki v sebi skrivajo druge, krajše besede. Pri delu so bili zelo izvirni:

Pia P., Vito in Nik: medved: med;

lasje: las, je; sladoled: led, sla;

morje: je; svinčnik: nik; jež: je.

Tim, Tinkara, Matevž: drevo:

Evo; omara: oma.

Ela, Denis, Pia M. S.: Ana: na;

Dani: dan, Ani, ni; medved: med,

kavboj: boj; kulica: ulica, kuli; jež:

je; jelen: len.

Aneja Poštrak, 1. c

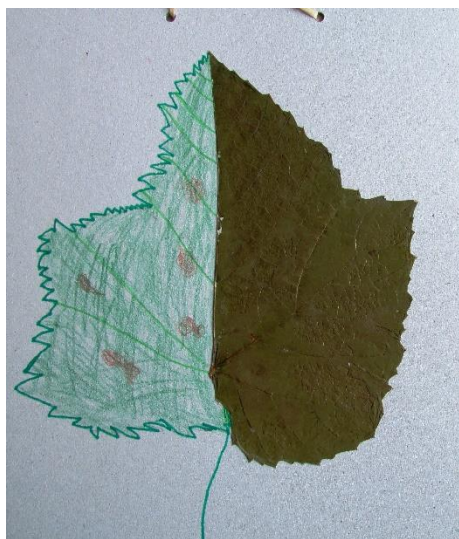
Gaja, Anika, Jan Pl.: vrana: rana, Ana, na; hrusta: usta, sta; kokoš: oko, koš; miza: za; omara: Mara; jabolko: ko.

Ažbe, Maja, Tanaja: kokoš: koš, oko; šejk: še; vrana: Ana, rana; radirka: dirka; Staš: sta; črna: na.

Aneja, Žan, Lan: radirka: rad; peresnica: pere; banana: bana; lubenica: en;

Jan Pe., Jakob L., Danaja: šepetanje: je, pet, še; predpasnik: pred, pas, Nik, pa; Šentilj: še; sladoled: le, do, dol.

Melisa, Miha, Jakob G.: sladoled: led; omara: oma; gobar: goba; mizar: miza.

Anika Nahtigal, 1. c

Ela Ferčec, 1. c

Ažbe Pulko, 1. c

Danaja Knezoci, 1. c

NOJ IMA KLOBUK

NOJ SE JE ZBUDIL IN REKEL: »DANES JE SONČNO VREME. NAJBOLJE, DA SI POIŠČEM KLOBUK.«
ŠEL JE H KROKODILU. TA MU JE REKEL: »IMAM KLOBUK.« DAL MU GA JE NA GLAVO. NOJ
JE REKEL: »HVALA IN ZAPLESAL Z ZADNJICO«.

PIA POČKAR, 1. C

Denis Sadrija, 1. c

Gaja Dragšič, 1. c

MUCA IMA MOTOR

MUCA JE POKAZALA SVOJE KREMPLE IN VZELA MOTOR. ŠLA JE V MESTO NA SLADOLED.
ZMANJKALO JI JE BENCINA, ZATO JE ODŠLA NA BENCINSKO ČRPALKO.

MIHA TERZER, 1. C

NOJ IMA NOGAVICO

NOJ SE JE ZBUDIL IN REKEL: »DANES JE SONČNO.« IN ŠEL JE NA SPREHOD. POTEM JE NAŠEL
PTIČKA IN KRTKA. DOMA JE NAŠEL NOGAVICO.

PIA MALEK SATLER, 1. C

Jakob Gvardjančič, 1. c

NOJ IMA NOGAVICO

NOJ SE JE ODPRASIL PO PAR NOGAVIC.
KO JE OPICA S SVOJIMI OČALI ZAGLEDALA
NOJA Z NOGAVICAMI, SE JE NASMEJALA:
»HA HA HA HA.«

ELA FERČEC, 1. C

LISICA IMA LESTEV

LISICA JE IMELA LESTEV. LESTEV SE JI JE ZLOMILA IN PADLA JE NA DEBEL TREBUH.

JAKOB GVARDJANČIČ, 1. C

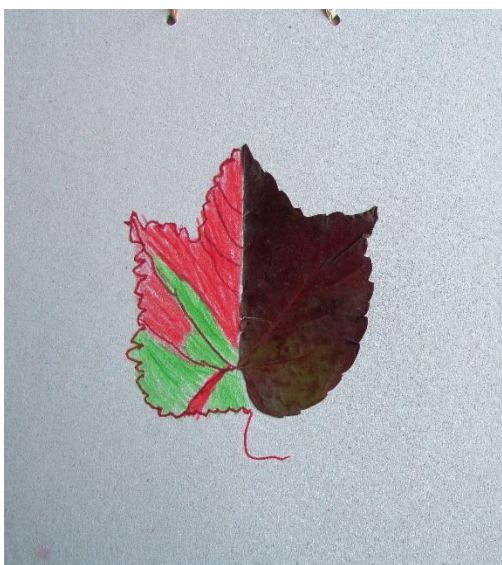
LISICA IMA LESTEV

NEKOČ JE ŽIVELA LISICA MICA. ŽIVELA JE V
BRLOGU. NEKEGA DNE JE ZA ROJSTNI DAN
DOBILA LESTEV. NASLEDNJI DAN SE JE
ODPRAVILA VEN PO LESTEV, DA BI SE IGRALA Z
NJO.

TIA NEŽMAH, 1. C

Jakob Lovrenčec, 1. c

Jan Pekič, 1. c

MUCA IMA MOTOR

MUCA JE IMELA ROJSTNI DAN. IN KRAVICA ZALA JI
JE ZA ROJSTNI DAN PRINESLA HRČKA. IN VESTE,
KAJ JI JE PRINESEL PUJS? MOTOR! IN KAKŠEN HEC!
MUCA SE NI ZNALA VOZITI. ZVILA SI JE NOGO IN
POTEM JE JOKALA. IN TO PRAV NA NJEN ROJSTNI
DAN!

MAJA MAKOVEC, 1. C

MUCA IMA MOTOR

ŽAN SE SPREHAJA PO CESTI. IN VIDI MUČO NA MOTORJU. ZA NJO TEČE NOJ Z NOGAVICO.
ZA NJIM JE KOZA S KOŠEM. ZA NJO LISICA Z LESTVIJO, OPICA Z OČALI IN KUŽA S PETIMI
BONBONI.

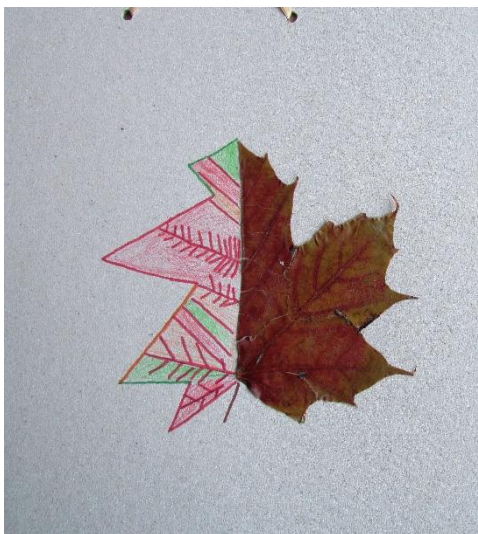
JAN PEKIČ, 1. C

Jan Planinc, 1. c

Lan Janžek, 1. c

Maja Makovec, 1. c

Matevž Kores, 1. c

Melisa Muršec, 1. c

Miha Terzer, 1. c

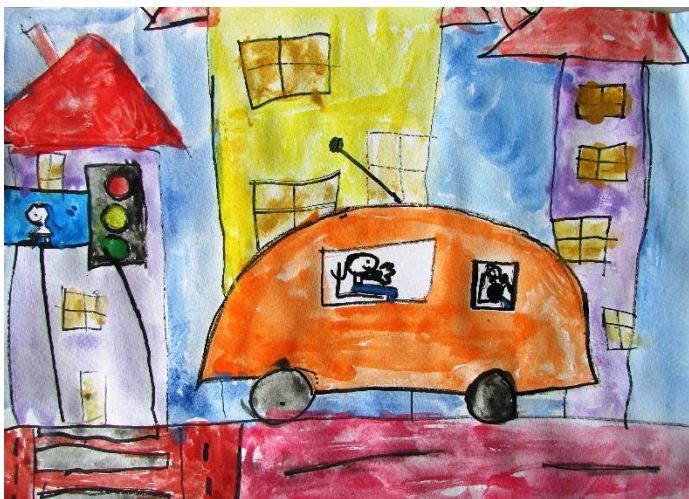
Pia Počkar, 1. c

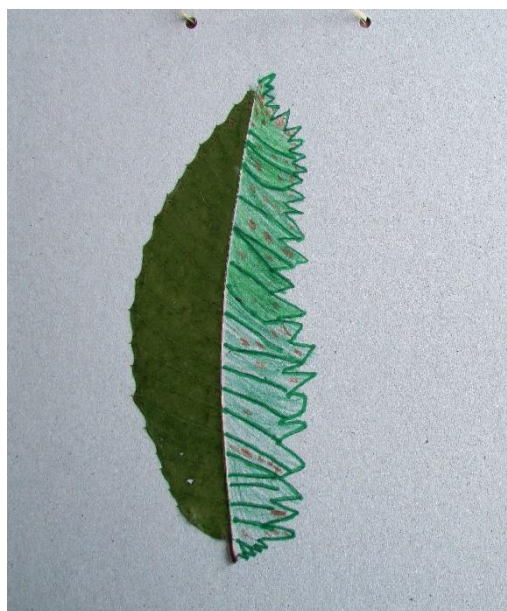
Pia Malek Staler, 1. c

Nik Repnik, 1. c

Tanaja Kolšek, 1. c

Vito Kastelic, 1. c

Tim Čoh, 1. c

Tinkara Brodnik, 1. c

Tia Nežmah, 1. c

Žan Meško, 1. c

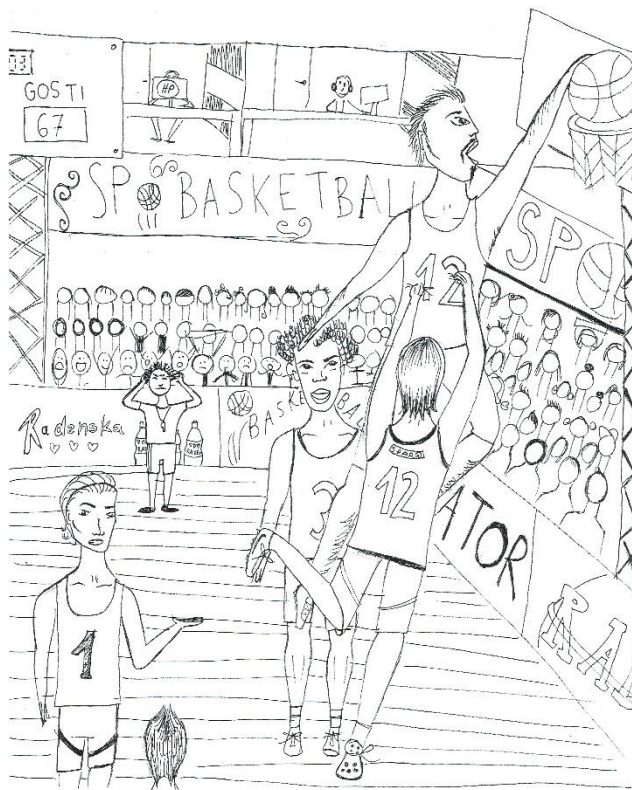
PAKO

V februarju 2014 smo s starši kupili sivega afriškega papagaja (sivi žako) in ga poimenovali Pako. Pako je sive barve in ima živo rdeč rep. Je zelo bister papagaj, saj si v kratkem času zapomni zelo veliko stvari. Veliko govori in zjutraj, ko grem v šolo, mi zmeraj reče adijo. Rad oponaša vse družinske člane, zato nikoli ne vemo, kdo je koga poklical. Pako se zelo rad igra z volnenimi igračkami, na katere mu mama zaveže lesene figurice in jih grizlja. Igračke zelo hitro uniči, postanejo pa mu tudi nezanimive, saj se enakih stvari zelo hitro naveliča. Rad je semena, oreščke, sadje in zelenjavo ter kuhano jajce in piščančje meso. Prav tako se enkrat na teden zelo razveseli kosti piščančjega bedrca. Od sadja ima najraje melono in jagode. Papagaja Paka imam zelo rad. Loviva se in mi daje poljubčke. Ob Paku sem se naučil, da žival ni samo nekaj, kar imamo, ampak moramo zanjo tudi lepo skrbeti. Ker ima Pako dolgo življenjsko dobo (70 let), verjamem, da bom z njim preživel še veliko lepih let.

Urban Pozeb, 4. c

Maja Pernek, 9. a

Mia Miralem, 8. a

MOJA MAMICA

(Prispevki učencev 2. a-razreda)

Moja mama ima rjave oči in svetle kratke lase. Vsak dan se šminka. Najraje ima oblečene hlače in majico. Zaposlena je v bolnici. Tudi doma dela, lika, obeša perilo. Pri tem ji pomaga ati. Vesela je takrat, ko gre z atijem v kino in ko pride domov, je vse pospravljeno. Žalostna je takrat, ko jo nekaj prizadene. Radi skupaj kolesarimo in igramo družabne igre. Z mamico rada kuham in ustvarjam.

Ana Marija Kršljin Stojić, 2. a

Moja mama se rada liči. Ima kratke črne lase. Velikokrat, ko gre v službo, si obleče kavbojke in bluzico, včasih pa tudi krilo in majico. Doma pa je najraje v trenerki. Po poklicu je računovodkinja. Ko pride iz službe, pride po mene v šolo in skupaj greva domov. Kosilo včasih skuha sama, včasih ga skuha babica. Po kosilu se rada pocrklijam pri njej, mami pa gleda revije in včasih zaspi. Skupaj radi kolesariva ali greva do trikotne jase na Pohorje. Jaz imam svojo mamo zelo rada.

Lana Novak, 2. a

Moja mama ima dva priimka. Živi s tremi otroci in z možem. Liči se, ko gre v službo ali na posebne dogodke. Ima kratke oranžne lase. Vesela je, ko se pridemo

pocrklijat. Doma mi pomaga vaditi glasbilo. Dela v šoli, uči matematiko v Brežicah in v Miklavžu. Rada lika, kuha, pere, a vse to dela za nas. Mamici pomagam. Imam jo zelo rada.

Zala Silič, 2. a

Patrick Breznik, 6. b

Moja mamica ima dolge črne lase. Ima zelene oči. Pogosto ima oblečene kavbojke. Doma rada kuha, lika, sesa, pomiva tla in kopalnico. Vesela je, ko ji pomagam kuhati, pripraviti mizo ali pomivati posodo. V službi dela sedeže za bogate avtomobile. Vesela je, ko skupaj kolesarimo ali gremo na sprehod. Žalostna je, če jo z bratom prizadeneva. Vesela je, ko je vikend. Jaz imam svojo mamo najbolj rad.

Tim Brodnik, 2. a

Moja mama ima zelo rada rože. Zelo je navezana na službo. V službi je zelo zelo dolgo, zato je utrujena, ko pride domov. Ko je sobota in nedelja, se moja mama končno sprosti. Rada bere knjige. Zelo rada ima vijolično barvo.

Tim Robič, 2. a

Staš Trunk, 6. b

Moja mama ima rjave lase in rjave oči. Dela na finančni upravi, kjer daje ljudem različne informacije. Doma rada kuha, lika, peče. Vesela je, ko kolesarimo ali gremo na sprehod. Razžalosti jo, če ne pospravim svoje sobe. Vsi v družini radi gledamo nadaljevanke. Skupaj z mami rada izdelujeva stvari, riševa, se igrava raziskovalce, veterinarje, zdravnike in znanstvenike. Skačeva ristanc, greva na igrišče, zalivava rože in se učiva o galaksijah. Mami imam zelo rad, ker je najboljša mami na svetu.

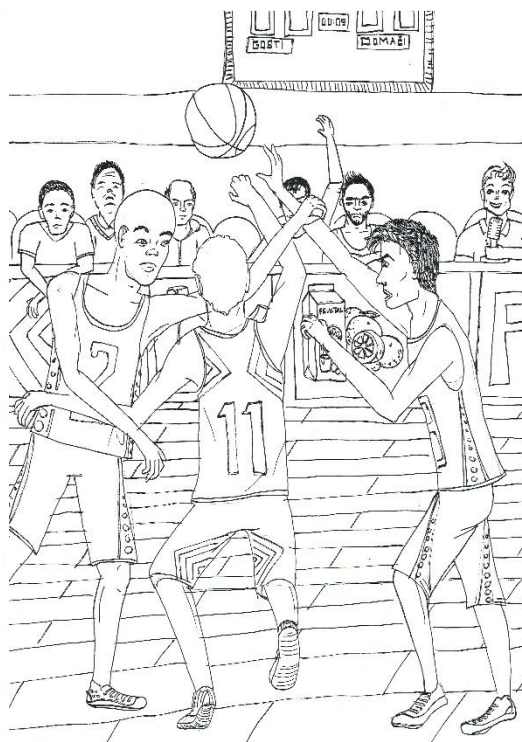
Bor Žunko, 2. a

Moja mami ima rjave lase in oči. Rada nosi črno-bele obleke. Rada si nadene verižico in uhane. Zaposlena je v kuhinji vrtca. Tudi doma rada kuha. Jaz ji rad pomagam. Rada hodi v kino in z nami na nogometne tekme. Včasih gremo na sladoled ali na obisk k babicam. Jaz in mami zelo rada gledava nadaljevanke.

Tit Repnik, 2. a

Moja mamica ima kratke lase. V službo nosi trenerko. Uči telovadbo v Destrniku in Trnovski vasi. Včasih pa nadomešča in uči druge predmete. Mami doma ob sobotah in nedeljah lika. Vesela je, ko se gremo kopat. Če jo kdo razjezi, je žalostna. Z družino smo dosti skupaj. Jaz in mami se imava zelo radi.

Mija Jeza, 2. a

Ines Sekač, 8. a

VSE ZA DRUŽINO

Zame obstajajo stvari, ki mi veliko pomenijo. Na primer moj iPad, nekaj mojih avtogramov slavnih oseb, moja soba ali moj televizor. Nobena izmed teh stvari se ne more primerjati z mojo družino, ki mi pomeni največ. Kljub temu se mi je dolgo časa zdelo, da se niti za družino ne bi mogel odreči tem rečem. Vsaj tako se mi je zdelo, dokler ni prišel tisti čas, ko je bila mama v zelo slabem stanju, imela velike težave s križem in hrbtenico in ni mogla več opravljati opravil. Potrebovala bi težko operacijo, ki je v Sloveniji ne znajo opraviti. Opravijo jo lahko v tujini, a je predraga. Nihče od nas ni vedel, kaj bi naredili. Na srečo sem se spomnil genialne ideje. Prodal sem svoj iPad, ki je bil vreden okrog petsto evrov, pa tudi podpise slavnih oseb, ki so bili kar nekaj vredni. S tem denarjem in tistim, ki smo ga imeli prej, ga je bilo dovolj. Mami sem povedal za to, kar sem storil. Začela je jokati od sreče, jaz pa tudi. In tako se je zgodilo moje junaško dejanje.

Staš Romih, 5. b

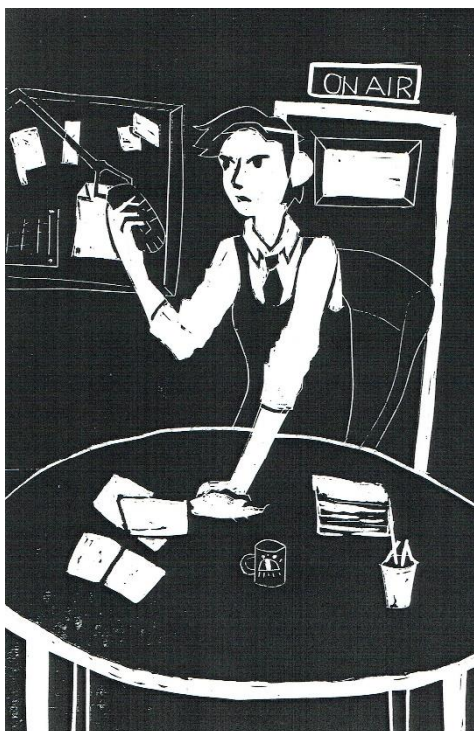
SOLZICE

Povedala bom, kaj bi žrtvovala, da bi pomagala dedku, ki ima v krvi bolezen. Nekega večera, ko sem prespala pri babici, sem videla, da je imel dedi veliko

oteklino na roki. Vprašala sem ga, kaj se je zgodilo in povedal mi je, da ima v krvi bolezen, ki jo je težko odpraviti. Komaj sem čakala, da gremo spat. Razmišljala sem, kaj bi žrtvovala, da bi dedek ozdravel. Ko je bilo jutro me nihče ni zbudil. Preko ceste sem šla do gospe zeliščarke, ki ve vse o rastlinah. Povedala mi je, da ga lahko reši samo ena rastlina, in to so solzice. Vedela sem, da jih v našem kraju ne morem najti. Naenkrat me je sonce dvignilo v zrak in letela sem do kraja, kjer so bile solzice. Tega kraja nihče ni poznal. Imenoval se je Solzica. Zagledala sem samo eno drevo. Zraven pa je bila knjiga skrivnosti, na kateri je pisalo čudežna vrata. Razmišljala sem, kako bi prišla do čudežnih vrat. Naglas sem izgovorila besedi čudežna vrata in naenkrat so se odprla vrata v drevesu. Bila sem zelo radovedna, zato sem vstopila. V jami je bilo na stotine solzic. Razveselila sem se, ko sem jih opazila. Utrgala sem dve in hitro odhitela, ker so se vrata začela zapirati. Bila sem zelo žalostno–vesela, ker nisem mogla domov. Čez nekaj časa me je sonce poneslo domov. Presrečna sem bila, da sem prišla domov in dobila solzice. Doma sem pripravila sok iz solzic, kar je bilo zdravilo za dedka. Ko me je dedi videl, se je razveselil in me vprašal, kje sem bila. Povedala sem mu zgodbo in mu

rekla, naj popije solzice. Ko jih je popil, je imel vsaki dan manjšo oteklino. Zadnji dan ni imel nobene otekline več. Zahvalil se mi je in me objel. Na koncu se je vse dobro končalo, dedek je ozdravel, jaz pa sem se vrnila brez prask. Žrtvovala sem pogum, da sem prišla do solzic.

Alja Šprah, 5. b

Sandra Zidanšek, 9. b

BI SE ZNAŠEL V DŽUNGLI?

(kviz)

1. Temna noč, veje pokajo, slišiš sovo, od narave te loči le tanko blago šotora ... Boš to noč kaj spal?

- a) Zakaj pa ne.
- b) Niti zatisnil ne bom oči.
- c) Da, vendar bom dobro zaprl vhod.

d) Mislim, da bom od utrujenosti vseeno malce zadremal.

2. V džungli ni trgovin. Te moti?

- a) Ne moti me, ker vem, da se v džungli odlično najdem.
- b) Kaj!!! Seveda me moti! Kje pa naj dobim hrano? Pričakujete, da bom jedel žuželke?!
- c) Imel bom poln nahrbtnik, vendar tudi brez njega ne bi bil lačen.
- d) Brez zaloge bi se težje znašel.

3. Kopanje pod slapom v naravi. Bi poskusil?

- a) Seveda, sem odličen plavalec.
- b) Grem raje v terme.
- c) Seveda.
- d) Če je voda dovolj topla.

4. Ali rad plezaš na drevesa?

- a) Seveda, še nihče me ni premagal. Rad bi splezal na drevo, visoko vsaj 100 m.
- b) Ne, pri plezanju si lahko umažem in raztrgam oblačila.
- c) Seveda, rad plezam. Super je.
- d) Rad plezam, vendar moram pri tem paziti na varnost.

5. Koliko nog ima mravlja?

- a) Absolutno vem, da 6, ker smo se to učili.
- b) Nimam pojma, mogoče 4.

c) 6

d) Mislim, da 8.

6. Blatni čevlji, hlače, zelene od trave. Te to moti?

a) Me ne moti, moje starše pa.

b) Normalno, da me moti, jaz že nisem umazanec!

c) No, kar tako me ne moti, v javnost pa raje ne grem takšen.

d) Pogosto se umažem, vendar se zato tudi preoblečem.

7. Ali bi rad postal tabornik?

a) Seveda, vse bi vedno premagal. Sem rojen prvak.

b) K njim ne bi šel za vse na svetu!

c) Seveda, to bi bilo super!

d) Kdo pa je to? Sliši se zanimivo.

8. Prečkati moraš poraščen travnik. Kako ga boš prečkal?

a) Po sredini čez in gremo!

b) Po robu ali poti, na kateri je najmanj žuželk.

c) Lepo čezenj bi šel.

d) Vzel bi palico in si utrl pot skozi.

9. Kaj meniš o kačah, hroščih, pajkih?

a) Le živali so. Mirno se jih lahko dotikaš.

b) Fuj!

c) Le živali so, vendar pazi, lahko se okužiš ali pa te piči kača.

d) Raje se jih ne dotikam.

10. Kaj hočeš biti po poklicu?

a) Raziskovalec/-ka, hodec po vrvi na veliki višini, krotilec/-ka levov.

b) Maneken/-ka, modni/-a oblikovalec/-ka, kralj/-ica.

c) Raziskovalec/-ka džungle, znanstvenik/-ica.

d) Natakar/-ica, poslovnež.

ODGOVORI A: V džungli bi preživel. Vendar pazi, ne tvegaj toliko, veliko si upaš.

ODGOVORI B: Si bolj mestni tip, raje ne zaidi v džunglo.

ODGOVORI C: V džungli se znajdeš in imaš dober občutek za mejo tveganja.

ODGOVORI D: En dan v džungli je dovolj zate, vendar lahko tvegaš tudi malo več.

Oktobrina Peterin, 7. a

Zala Mohoro, 9. a

PETELINČEK OŠ MIKLAVŽ

Nekega dne je petelinček Piki glasno zakikirikal. Vsi so se začeli počasi zbudati, se umivati, oblačiti in kuhati zajtrk. Najbolj žalosten je bil seveda Piki, ker ni imel pravega prijatelja. Takrat se je petelinček Piki odločil, da gre iskat prave prijatelje. Z denarjem jih pač ne moreš kupiti. Svoje stvari je počasi zložil v svoja kovčka, ki sta bila polepljena s črkami, Piki petelinček ...

Ko je vse lepo zložil, se je poslovil od staršev in šel v svet. Najprej je šel v Maribor, vendar so bili tam nagajivi otroci. Potem je šel v Hoče, ampak tudi tam mu ni bilo všeč. Nazadnje je šel v Miklavž. Tam so ga čakali učenci 5. a. Lepo so ga pozdravili in vprašali, zakaj je tako žalosten. Povedal jim je, da išče prijatelja. Otroci so glasno zavriskali od veselja in mu povedali, da je imeti prijatelja najlepše na celim ljubem svetu. Povedali so mu, da je tudi on pravkar postal najboljši prijatelj te vesele družine. Zato je Piki petelinček odkorakal z otroki v šolo, kjer je bil zelo

uspešen. Učiteljica ga je velikokrat pohvalila, kajti Piki je bil zelo priden. Tako naša šola nosi znak malega petelinčka. Nihče ne ve, zakaj se je Piki odločil za našo šolo. Vemo pa, zakaj je ostal pri nas. Mali petelinček nas spremlja povsod, kamor gremo.

Učenci 5.a-razreda

SKRIVNOSTI LESA

Les oddaja energijo in toploto.
Prisluhni mu, pobožaj to lepoto.
Zjutraj njegov svež vonj nas zbudi
in v nas dobro počutje prebudi.

Resnica je, da je les varen in zdrav,
zato z njim ravnaj tako, da bo prav.
Doma ga tudi kot pohištvo imamo,
a včasih z njim ravnati ne znamo.

Je prečudovit, a kljub temu preprost.
Iz lesa lahko zgradimo most.
Njegova živost nas lahko očara,
njegovi veličini sploh ni para.

Najdemo ga predvsem v naravi.
Z njo diha, nas v dobro voljo spravi.
Ko drevo objamem, postanem eno z
njim,
vonj svežega lubja v srce položim.

Nuša Kričej, 7. c

SILVESTROVO IN NOVO LETO

Za silvestrovo in novo leto
obiskali smo strica, sestrični in teto.
Starejše sestrične bilo ni doma,
ker nekam se je potepat šla.

Najprej sva z mlajšo sestrično se igrali,
medtem ko so odrasli klepetali.
Večerja je sledila,
res sem se je veselila.
Ob polnoči rakete smo metali v zrak.
Tu moja sestrična bila je največji junak.
Največ raket je v zrak spustila
ter se zraven marsikaj naučila.

Nato pa v hiši smo plesali.
Na srečo se nismo poškodovali.
Ta dva dneva sta bila mi všeč,
upam, da bo takšnih novoletnih dni še
več.

Nuša Kričej, 7. c

POGUMNI SAMOROG ROGEC

Rogec, majhen samorog
ima na glavi zlati rog.
Noge močne kakor hrast
hitro tečejo v gozd.

Malce črn in malce bel
se z rogom ne bo v drevo zaletel.
Pogumen je za konje tri
in on se ničesar ne boji.

Preskakuje ovire iz lesa
in drevesna stebila vsa.
Če v gozdu bi srečal kakšno žival,
bi se ustavil in z njo klepetal.

Naj pade dež ali sije sonce,
naj mavrica čez nebo se zlije.
Spomni se na zlati rog,
ki ima ga Rogec,
naš pogumni samorog.
Nuša Kričej, 7. c

ZUNAJ NA CESTI

Zunaj na cesti
na mrazu stojim.
Solze si brišem,
se lažno smejim.

Zelo trpim
in vseh se bojim,
čeprav bojazen skrivam
pred ljudmi.

Ob vsakem vremenu po ulici hitim
in vedno nove spoznavam ljudi.
A vem, če bi družino imela,
ki bi zame skrbela,
bi vse imela.

Nuša Kričej, 7. c

MAMA

Dan žena
praznujejo vse mame tega sveta.
Beseda mama
se mami najboljše poda.

Mama,
zame venomer skrbiš.
Ko je kaj narobe,
me umiriš.
Mi kuhaš,
me zdraviš
in vse moje bolečine odpraviš.

Zato ti, draga mama,
res hvala.
Srečna sem,
da si moja mama postala.
Nikomur te ne dam
in vedi, da te
zelo rada imam.

Nuša Kričej, 7. c

TONČEK SREČA MRAVLJO

Tonček je šel na sprehod,
ko kar naenkrat padel je čez hlod.
Pred njim je majhno bitje stalo,
ki venomer se je smejala.

Jo Tonček gleda, zakriči,
kar naprej ji govori:
"Kaj pa misliš, grda spaka,

da imaš se za junaka!?"

Po teh besedah Tonček je zbežal,
za njim pa tekla je žival.
"Oče, oče!" Tonček zakriči,
čudna žival pa mu sledi.

Potem živalca se ustavi.
"Ti kar pojdi," tiho pravi.
Tonček pa še dalje teče.
Tej živalci se mravljica reče.

Nuša Kričej, 7. c

Tadeja Pečenik, 9. a

Alja Lah, 3. a

MOJA SOBA

Moja soba je pravokotna. Stene so svetlo rumene. Desno od vrat je omara z oblačili. Levo imam igrače, zraven igrač pa posteljo. Ob postelji je nočna omarica z lučko. Nasproti vrat je okno. Ob oknu je pisalna miza. Na njej so barvice, flumastri in papirji ter luč. Ob mizi je koš za smeti. Na oknu je oranžna zavesa. Ob postelji je tepih. Na tleh je parket. Nad mizo imam pano. Na njem so slike konjev in barbike. Imam tudi radio. Ob mizi imam koledar. Pohištvo je rjave barve.

Tara Kastelec, 3. a

MOJA SOBA

V sobi imam posteljo, pisalno mizo, omare, nočno omarico in lego kocke. Na pisalni mizi imam luč, veliko barvnih svinčnikov in radio. Nad pisalno mizo je strešno okno. Desno od pisalne mize imam škatle polne igrač. Na postelji imam dva vzglavnika in odejo. Na tleh je tepih s številkami. Na stenah imam prilepljen koledar, risbe in šolski urnik. V omarah imam veliko oblačil.

Lija Jaušnik, 3. a

MOJA SOBA

V mojo sobo vstopim iz dnevne sobe po ozkem hodniku. Na levi strani pod oknom imam posteljo, od vrat naravnost pa pisalno mizo ter omaro z oblačili. Nasproti stoji regal s policami, na katerem imam zložene knjige ter tri violine. Zraven je polica s televizorjem. Stene so roza in modre barve, na njih imam obešene razne slike ter uro. Na tleh imam majhen tepih roza barve s podobo muce.

Alja Lah, 3. a

Filip Gračner, 3. a

Isabela Tertinek,

3. a

VEVERIČEK

POSEBNE

SORTE MALO

DRUGAČE

Jaz, veveriček

Čopko

pripovedujem

...

Sem veveriček

Čopko in začetek moje zgodbe že poznate. Če ne bi takrat k nam na obisk prišla teta Replja, bi se moja mama razjokala na drobne kose. Tako pa nam je vsem dala upanje. Na svoji koži sem ugotovil, da ni vse tako slabo kot izgleda prvi trenutek. Zakaj bi se smilil sam sebi in skrival v duplini smreke zaradi ene šibke šapke, ko pa imam tri zdrave, bistvo glavo in še veliko drugih talentov. Neko noč sem sanjal, da sem postal slaven pevec. In, če so želje in volja dovolj močni, se lahko tudi sanje uresničijo in tako sem pridno nadaljeval s petjem. Oponašal sem ptice pevke, sovo ... in bil vsak dan bolj uspešen. Ko sem imel prvi rojstni dan, sem od strica Fredija prejel trstenke. Bil sem najsrečnejši na svetu. Imel sem veliko časa, zato sem vadil in vadil. Po enem tednu sem imel toliko oboževalcev, da so mi od sreče pritekale kar solze. Vsi so bili navdušeni nad mojim igranjem in petjem. Nekoč je prišla k meni mama zajklja in me prosila, da bi zapel njenim zajčkom uspavanko, da bi hitreje zaspali. Naslednji dan je prišel k meni kos, s hudim glavobolom in me prosil, če bi mu kaj zaigral ali zapel, ker ga moje petje in igranje pomirja. Tako sem imel vsak dan veliko dela. Živali so mi bile za mojo pomoč, za moje petje in igranje zelo hvaležne. Predlagale so mi celo, da bi pripravili pod našo smreko ples gozdnih živali. Mama Puhanka je bila zelo ponosna name. Tudi bratca in sestrice so bili zelo veseli. Oni so poskrbeli za hrano, jaz pa za zabavo. Prav je, da si med seboj pomagamo. Tako je svet lepši in prijaznejši.

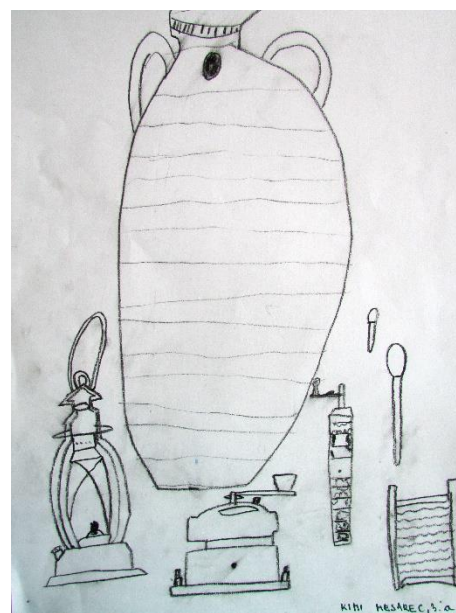
Veronika Čander, 3. a

Jaz, veveriček Čopko pripovedujem ... Tih aprilski dežek je rosil na smrekovje Veveričjega gaja. Moji bratci in sestre so veselo skakljali z veje na vejo, jaz pa sem se vozil s svojim malim motorjem, ki sem ga dobil za rojstni dan. Vsi moji prijatelji so me spodbujali, starejši prebivalci gozda pa so se čudili, kako spretno sem vijugal med drevesi. Sanjaril sem, da bom postal prvak v razredu Moto GP. Ker sem si to tako želel, mi je mama kupila motor znamke Yamaha 1000 cm³. Nekaj denarja so prispevali tudi zajčki in miške. S svojim modrim konjičkom sem se peljal na staro zapuščeno letališko pisto, kjer sem vadi in vadil. Ko sem malo zrasel, sem lahko začel tekmovati na dirkališčih. Kmalu tudi v razredu Moto GP. Že v prvi sezoni sem bil tako dober kot legendarni Valentino Rossi. Do zadnje dirke sva se borila za naslov svetovnega prvaka. V zadnjem ovinku odločilne dirke sem švignil mimo njega in postal prvak. Moje sanje so se uresničile! Za nagrado sem dobil 100 lešnikov in 200 orehov, ki sem jih delil z družino in prijatelji.

Filip Gračner, 3. a

Jaz, veveriček Čopko pripovedujem ... Tih aprilski dežek je rosil na smrekovje Veveričjega gaja, ko je mama Puhanka dobila veverice. Sestre in bratci so lahko skakali, le jaz, veveriček Čopko, nisem mogel skakati, saj sem imel tanjšo tačko. Za rojstni dan sem dobil kitaro in note, a lestvic še nisem poznal. Igrati sem se naučil po svoje in s tem postal najboljši kitarist v gozdu. Vse bratce in sestre sem povabil na koncert. Tam smo pili, jedli in plesali. Zraven sem povabil še šojo, ki je igrala na bobne, kosa, ki je igral na klavir in gosenico, ki je igrala na flavto. Ampak jaz, jaz sem bil najbolj slaven med njimi.

Jakob Kršljin Stojić, 3. a

Kimi Mesarec, 3. a

Jaz, veveriček Čopko pripovedujem ... Lepo pozdravljeni! Sem veveriček Čopko in danes vam bom povedal svojo življenjsko zgodbo. Na svet sem prišel, ko je tih aprilski dežek rosil na smrekovje Veveričjega gaja. V gnezdu nas je bilo pet mladičev. Moja mama Puhanka je bila zelo vesela in ponosna na nas. Že prvi dan sem spoznal veliko prebivalcev našega gozda. Med njimi so bili šoja, zajčki, ježki, lisice, srne in veliko drugih veveric. Čez nekaj dni so moji bratje in sestre začeli veselo skakati iz veje na vejo. Mama jih je spodbujala in se

veselila vsakega njihove skoka. Tudi jaz sem hotel skočiti, a v tačkah nisem čutil nobene moči. Bratje so me vabili na sosednjo vejo, mamo je že minevalo potrpljenje in takrat sem skočil. Vendar ne daleč. Zadnji hip sem se prijel za bližnjo vejo, sicer bi strmoglavil na tla. Mama se je zelo prestrašila. Hitro je skočila na mojo vejo in me potegnila k sebi. Takrat je opazila, da imam levo tačko drugačno. Povedala mi je, da s tako tačko res ne morem skakati. Žalostna je odšla po nasvet k lisici. Ta ji je svetovala, naj poskusim s čim drugim. In res sem storil to. Lotil sem se vsega, kar mi je prišlo pod tačke. Zajci so mi prinesli številne enciklopedije, ki sem jih bral dan in noč ob polni luni. Ježi so doma našli platno in barve, da sem poskusil slikati. To mi ni šlo ravno najbolje od tačk. Od medveda sem dobil lonec in kuharsko knjigo in kmalu sem kuhal odlične jedi. Vse to me je zelo veselilo, a prave sreče nisem občutil. Nekega dne sem zaslišal zvok kitare, ki me je zelo navdušil. Štorkljo sem prosil naj visoko poleti in mi poišče kitaro. Povedala mi je, da ima doma bratovo kitaro, ki je več ne potrebuje, zato mi jo podari. Od takrat sem cele dneve samo še vadil in igral na kitaro. Postal sem odličen kitarist. Vse živali so me hodile poslušat. Priredil sem koncert v našem gaju. Prišlo je veliko živali, tudi iz sosednjega gozda. Moje igranje jim je bilo zelo všeč. Živali iz sosednjega gozda so me povabile k njim na koncert. Tako sem začel potovati iz gozda v gozd. Živali so me začele klicati kar Slash, po najboljšem kitaristu vseh časov. Sam sebi in drugim živalim sem pokazal, da ni nič narobe, če si drugačen. To, da imam krajšo tačko, je nekaj najboljšega, kar se mi je lahko zgodilo. Zaradi krajše tačke ne morem skakati z brati in sestrami. Lahko pa odlično igram kitaro in z glasbo razveseljujem sebe in druge.

Gašper Varžič, 3. a

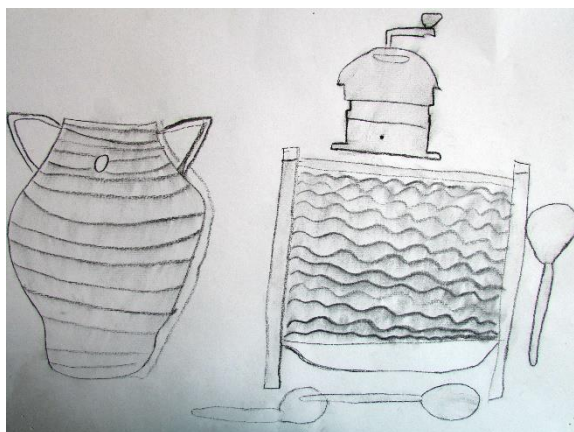
Jaz, veveriček Čopko pripovedujem ... Tih aprilski dežek je rosil na smrekovje Veveričjega gaja. Šoja je na ves glas kričala, da je veverica Puhanka skotila pet veveričk. Sosedje so bili navdušeni. Med temi mladički sem bil tudi jaz, Čopko. Z bratci in sestricami smo se v duplu igrali razne igre, kot na primer Želodek, ne jezi se. Pri tem smo se zelo zabavali. Ko smo bili dovolj stari, nas je mama odpeljala na vejo in nam pokazala, kako moramo skočiti iz veje na vejo. Zadnji sem bil na vrsti jaz. Spodrsnilo mi je, tako da sem skoraj padel. Mama je videla, da nikoli ne bom skakal.

Lija Jaušnik, 3. a

Bila je žalostna, saj sem imel eno tačko krajšo in tanjšo. Zaradi težav s tačko sem odšel z mamo, bratci in sesticami v mesto. Tu sem spoznal nove prijatelje, med njimi tudi srnjačka Bobija. Z Bobijem sva odšla gledat dirko gokartov. Bili so mi všeč in mamo sem prosil, da mi ga kupi. Z Bobijem sva se vsak dan vozila, trenirala in igrala z gokarti. Nekega dne mi je mama povedala, da bo v mestu veliko tekmovanje gokartov. Prijavil sem se in zmagal. Mami je bila zelo ponosna name. Z mojim trdom in delom se moja drugačnost ni opazila in sploh ni bila pomembna.

Patrik Kerep, 3. a

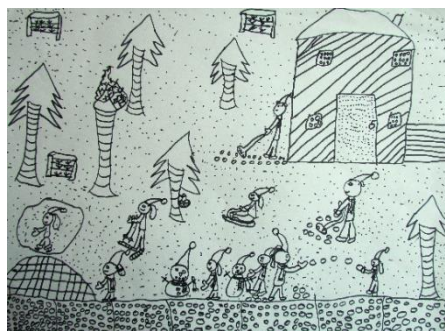

Jaz, veveriček Čopko pripovedujem ... Tih aprilski dežek je rosil na smrekovje Veveričjega gaja, ko se je moja mama veverica Puhanka zelo razveselila rojstva svojih petih prikupnih mladičev. Kmalu je spoznala, da sem jaz drugačen. Srčno sem si želel skakljati po vejah in se loviti z bratci in sesticami, a nisem mogel.

Nuša Vekuš, 3. a

Mamica je ugotovila, da imam eno nožico skrivljeno in tanjšo od drugih. Zaskrbljena in žalostna je stekla k svoji teti modri Replji, ki jo je potolažila. Teta me je vsak dan obiskovala in mi pripovedovala čudovite zgodbe, ki so me razveseljevale, da sem delal prevale in se kotalil po hribu navzdol. Ko sem počival, sem opazoval naravo okoli sebe. Naučil sem se ločevati liste raznih dreves, seštevati in odštevati lešnike, napovedovati vreme po vetru in obliki oblakov, celo peti sem se naučil s pomočjo kosa. Spoznal sem veliko koristnost rastlin. Postal sem znan zdravilec živali in pripovedovalec lepih zgodbic. Nekoč je v našo deželo prišel hudoben volk, ki je preveč plenil, jesti pa ni ni mogel. Njega je bilo najtežje pozdraviti, ker mi ni zaupal. Šele, ko je izčrpan zaspal, so ga zajčki zvezali, jaz pa sem mu iz goltanca potegnil zapičen kos žice. Ozdravel je in v naši deželi je zavladal spet red in mir. Še danes se spomnim besed stare tete Replje: »Najsrečnejši je tisti, ki najde najboljše v sebi.« Jaz sem srečen.

Isabela Tertinek, 3. a

Tara Kastelec, 3. a

DOBROTA

Ne bom! Ne bom več nagajiv otrok.

Ne bom več papirčkov v gozdu metal,
raje bom odpadke v koš dajal.

Ne bom več preveč hrane kupoval,
raje bom »prišparal« in količino hrane
uravnal.

Ne bom več nagajal ljudem,
ker drugače brez prijateljev bom potem.

Saj rad bi, da bil bi naš svet lep,
brez onesnaženja in hudobnih oseb.

Nejc Flamiš, 4. a

ZEMLJA

Ne bom!

Ne bom več onesnaževalec naše Zemlje.

Ne bom več smetil okolja.
Seveda pa bom smeti ločeval
in jih v koš metal.

Ne bom sveta z zlobo uničeval,
ampak ga bom z dobroto nagrajeval.

Ne bom hrane proč metal,
jo bom raje revnim dajal.

Saj bi rad,

da svet v pogubo se ne bo vdal.

Matic Pogorelec, 4. a

VSE ZA NAŠ PLANET

Ne bom! Ne bom več poreden otrok.
Ubogala bom starše kot še nikoli poprej.

Ne bom več metala papirčkov v naravo,
ampak bom vse pobrala.

Ne bom se vozila z avtom do šole,
raje se peš ali s kolesom odpravila bom.

Dobro knjigo bom prebrala,
namesto, da bi za računalnikom tičala.

Saj želim, da bi bil naš planet čist in lep.

Lana Vindiš, 4. a

LEPŠI SVET

Ne bom! Ne bom več poreden otrok.

Ne bom več metal hrane v stran.

Raje bom jo v usta dal,
kot pa v koš zmetal.

Če videl bom koga,
da v reko smeti izliva,
mu rekel bom:
»Stop! Nehaj ti pob.
Ker Zemlja trpi
in ti z njo. Se ti ne zdi?«
Ne bom si odpiral pipe na vso moč,
da »prišparal« bom nekaj vode za v
pomoč.

Ne bom več jedel sladkega,
raje bom prigriznil korenček ali dva.

Saj tako na svetu lepše bo,
en pozdravček in to je to.

Gašper Kamplet, 4. a

MESTO PIK-POK

Nekega dne je Gorazd ležal na plaži in na ostrem kamnu strgal brisačo. Posegel je

po torbi, da bi si vzel drugo. Ko je prijel torbo, se je ta razpolovila. Tudi ostali ljudje so vzeli v roke svoje brisače in vse so se strgale. Odhiteli so v trgovine, da bi si kupili nove brisače. Ko so se dotaknili trgovin, so se te tudi razpolovile. Nato so se ljudje želeli odpeljati drugam, a ko so stopili v avtomobile, so se razpolovili avtomobili. Ko je Gorazd videl, kaj se dogaja, je vzel svojo brisačo in jo zašil. Potem je vzel v roke torbo in torba se je sama od sebe zašila. Tudi drugi ljudje so se dotaknili brisač in so se že zašile. Stekli so še do trgovin in avtomobilov. Ko so se jih dotaknili, so spet postali celi. Tako je Gorazd rešil dan v mestu PIK-POK.

Matic Pogorelec, 4.a

MESTO BUM-BUM

Nekega dne je Darko med vožnjo po mestu predrl obe gumi na kolesu. Nastal je problem, saj Darko ni imel rezervne gume. Odpravil se je v trgovino po novo, ampak, ko je vstopil v trgovino z gumami,

so vse gume v tistem hipu popokale. Ne samo te, tudi avtomobilske, kolesarske, avtobusne ... so popokale. Ker ljudje niso imeli še imena za svoje mesto, so sklenili, da se bo njihovo mesto zaradi tega dogodka imenovalo BUM-BUM. Nato so meščani sklenili, da gredo v druga mesta po pomoč. Ko so vstopili v njihove avtobuse, avtomobile, tovornjake ... so vsem vozilom počile gume in se razletele na štiri dele. En del gume je odletel proti jugu, drugi proti severu, tretji proti vzhodu in četrti del proti zahodu mesta. In če se je katerikoli del teh gum dotaknil drugih vozil, so tudi njim počile gume. Takrat pa je Darko doma sklenil, da si bo zakrpal gumo na kolesu. Nato je pogledal na cesto in videl, da so vse gume spet postajale cele. Meščani so odpotovali v druga mesta in druge kraje in tudi tam so vse gume postale take kot prej. Po napornem dnevu pa je Darko razmišljal, kaj bi se še vse zgodilo, če ne bi zakrpal luknje na svojem kolesu.

Lana Vindiš, 4. a

PLAŽA POČ-POK

Nekega dne je Erik šel na plažo, kjer je bilo polno iglastih dreves. S seboj je vzel napihljivo žogo in iglice so preluknjale žogo. Kmalu so začele pokati še ostale žoge. Otroci, ki so bili v čolnih, so eden za

drugim popadali v vodo, ker so se preluknjali tudi čolni. Njihovi starši so hitro odhiteli v trgovine po nove čolne in žoge, a česarkoli so se dotaknili, so stvarjem naredili luknje. Od jeze so izgubili veselje do plavanja in se oblekli v oblačila, vzeli svoje stvari, sedli v avtomobile in se odpeljali. Peljali so se samo en meter in že so počile gume na avtih. Peš so odšli domov. Ker je bilo pozneje zelo vroče, so šli kolesarit. Niti prav usedli se še niso na kolo, že so jim počile gume na kolesih. Ker so bili zelo, res zelo ooooo vztrajni, so šli peš do trgovine in kupili nove zračnice. Komaj so jih kupili, so že počile. Zdaj so bili tako jezni, da so jim skoraj počili tudi živci. Ko so prišli domov, je Erik ugotovil, da je on kriv za to. Vzel je napihljivo žogo, jo zakrpal ter napihnil in spet je bila žoga kot prej. Dotaknil se je čolnov in niso imeli več lukenj. Sedel je v avto in gume so se zakrpale. Tako je naredil tudi s kolesom. Dotaknil se je nove zračnice in luknje ni več bilo. Vse luknje so se zakrpale. Zdaj so bili spet veseli in so šli na plažo, kjer so se

kopali, potapljali, škropili in še več. Tudi Erik je bil vesel, da se je vse uredilo.

Liana Reyes, 4. a

KRALJIČNA NA ZRNU GRAHA

Nekoč sta se mladi kraljevič in lepa kraljična poročila in imela otroka. Poimenovala sta ga Johan. Nekega dne sta šla kraljična in Johan na sprehod, kjer je Johan srečal deklico njegove starosti. Takoj se je zaljubil. Naslednji dan jo je hotel spet videti, zato je šel spet na sprehod. Našel jo je in skupaj sta se igrala. Toda nato je ni več videl. Mesece jo je iskal, ampak vse je bilo zaman. Ko je odrasel, se je odločil, da gre po svetu, da najde deklico. Hodil je tedne in našel je njen grad. Ampak težava je bila, da ni mogel vstopiti. Grad je stražil zmaj s tremi glavami, devetimi nogami in devetimi rokami. Sovražil je ljudi. Zavohal jih je na sedem metrov. Zmaj je hotel bruhniti ogenj v Johana, ampak se je pravočasno umaknil. Johan je ugotovil, da je na drugi strani gradu predor, po katerem se pride v dekličino sobo. Zmaj je mislil, da je Johan odšel, ampak on se je splazil skozi predor. Prišel je v dekličino sobo in deklica se ga je spomnila. Povedala mu je, da je zmaj ne sovraži, ker mu je pred sedmimi leti pomagala. Brani jo le pred drugimi ljudmi. Deklica je namreč živela sama. Ker se je

tudi ona zaljubila v Johana, se je hotela preseliti k njemu. Čez nekaj dni sta oba z deklico prišla k Johanu domov. Oče mu je rekel: » Če hočeš biti kralj in se želiš z njo poročiti, moraš preveriti, če je že od rojstva kraljična. Če je, potem lahko postane kraljica.« Johan ji je v posteljo nastavil grah in nanj položil dvajset žimnic in dvanajst pernic, tako kot so v preteklosti nastavili njegovi mami. Naslednji dan je kraljična tarnala, kako slabo je spala in da jo bolijo vse kosti. Tako so ugotovili, da je prava kraljična in da lahko postane kraljica. In živela sta srečno do konca svojih dni, če ne živita še danes.

Liana Reyes, 4. a

97

Rebeka Beranič, 7. a

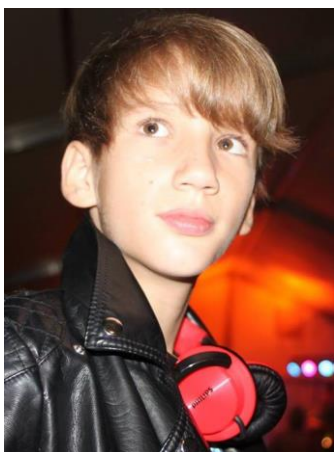
SKRITI ZAKLAD

Pred davnimi časi sta živela kraljevič in kraljična, ki sta živela zelo srečno, saj sta živela v dobrem gradu in sta imela lepo življenje. Nekega dne sta pod posteljo našla škatlo, v kateri je bil kos papirja, na katerem je pisalo: »Za desetimi gorami in devetimi vodami je sedem gričev in za njimi ni ničesar drugega kot velik travnik. Na njem je škatla, v njej pa so navodila za naprej«. Kraljevič in kraljična sta se odločila, da bosta sledila navodilom. Ko so trije služabniki pripravili vse potrebno, sta s petimi služabniki odrinila. Kmalu so prišli do prve gore. Tam je bila starka, ki je rekla, naj vzamejo tri fižolčke in jih posadijo, ko pridejo do prve nevšečnosti, ampak samo enega naenkrat. Pri drugi nevšečnosti pa drugega. Prišli so do sedme gore. Tam je bil velikan. Kraljevič se je spomnil nasveta in posadil zrno fižolčka. Zrasel je ogromen fižol. Splezal je nanj, prišel je do velikanove glave. Začel ga je mečevati in velikan se je umaknil. Pri prvi vodi je bil zmaj, velik zmaj s tremi glavami. Spet so posadili zrno in iz njega je zrastle kost. To kost so vrgli zmaju in ta je stekel za njo. In tako so odšli naprej. Ko so prehodili devet voda in vseh sedem gričev, je tam res bil velik travnik in na njem škatla. A ta škatla je bila zaklenjena. Posadili so še tretje zrno in iz njega je zrastle ključ. Z njim so odklenili škatlo. V njem je bil papir, na katerem je pisalo: »Če greš pet dni le v desno in potem devet dni naprej, boš prišel do vulkana, če pa greš devet dni desno in pet dni naprej, pa prideš do zadnje škatle. Hodili so devet dni desno in tam srečali starkino sestro. Ta ženska jim je rekla, da ko bo luna začela vzhajati, morajo takoj iti spat, saj jih bo drugače pojedel lev. Ta nasvet so tudi poslušali in še sreča, da so ga, saj bi drugače bili že mrtvi. Naslednjega dne so odšli naprej. Tam so srečali še eno starko. Ta jim je dejala, da zaklad čuva velik zmaj in da ga lahko premagajo samo s koščkom riža, ki ga morajo vzgojiti brez vode. To so naročili super znanstveniku, ki je bil eden od služabnikov. Ker je uporabil super prašek, je riž zrastle v minutki. Na tej rastlini ni bilo zrn riža, ampak meč. Ta meč so pobrali in odšli naprej. Prišli so do zmaja. Tega zmaja je s tem mečem kraljevič moral udariti devetkrat. Tam je bila škatla. Odprli so jo in v njem je bil zaklad. Ta zaklad so odnesli domov. Priredili so slavlje, ki je trajalo kar leto dni. Na njem sta kraljevič in kraljična postala kralj in kraljica.

KONSTRUKTORSKO PREŽIVLJANJE PROSTEGA ČASA V ODDELKU PODALJŠANEGA BIVANJA

12-LETNI DEČEK Z ANGELSKIM GLASOM

12-letni Matevž Šavora iz Skok s svojim petjem že nekaj let navdušuje občinstvo v Sloveniji, spoznali pa so ga že tudi v tujini. Obiskuje 7. razred OŠ Miklavž na Dravskem polju in sodi med učence, ki v šoli dobivajo najboljše ocene. Glasba je njegov svet, čeprav se v njem skriva veliko talentov. Nazadnje ga je Slovenija spoznala v televizijski oddaji Razred talentov. O svojih uspehih nerad govori, a tokrat smo ga izzvali in povabili k intervjuju.

Matevž, od kod sploh ljubezen do glasbe in kako se je vse skupaj pravzaprav začelo?

»V mojih predstavitvah radi napišejo, da mi je bila glasba položena v zibelko. Prihajam namreč iz glasbene družine. Moja mama je zelo aktivna na različnih področjih glasbe. Je tudi učiteljica instrumentov in petja. Po mamini strani so bili glasbeno podkovani tudi moji stari starši, moj pradedek je igral v vojaški »muziki« itd. V naši hiši se je zmeraj veliko pelo in igralo. Pri nas se zbira veliko glasbenikov in skorajda ne mine dan, da ne bi kdo v kakšnem kotu naše hiše muziciral.

Ko sem bil star pet let, je mama s še nekaj glasbeniki pripravljala svoje koncerte. Takrat sem prišel do nje in jo prosil, ali bi lahko tudi jaz kaj zapel na njenem koncertu. In se je začelo. Pravzaprav od takrat več nisem nehal peti in nastopati. Če pa izračunam, pojem že več kot polovico svojega življenja!«

Večina te pozna kot pevca in tudi jaz sem bila presenečena, ko sem prebrala, da igraš tudi več instrumentov. Kaj vse igraš, kolikokrat na teden obiskuješ glasbeno šolo?

»Igram kitaro, klavir, bariton in instrumente iz družine tolkal: bobne, ksilofon, vibrafon, pavke. Vsak instrument zase mi je nekaj posebnega in tudi poseben izziv. Pouk tolkal v glasbeni šoli imam enkrat na teden, prav tako pouk kitare. Bariton delava z učiteljem, ko imava čas, za klavir pa vprašam kar doma mamo. Čeprav potem vedno naredim še kaj po svoje. Potem so občasno še ure solopetja, igranje v šolskem orkestru in so dnevi že kar zapolnjeni.«

Kaj torej počneš raje – poješ ali igraš?

»Hm, instrumenti so sicer super, z njimi rad ustvarjam glasbo in se igram z neskončnimi možnostmi, ki jih ponujajo. A še vedno sem bolj zagovornik lastnega instrumenta – glasu. Ta je edinstven, enkraten, neponovljiv, moj. V petju mi je vseč ravno tista čustvena plat,

naboj in energija, ki jo čudežno ustvariš na odru in jo kot nekaj lepega občutijo tudi gledalci. Seveda lahko tudi na instrumente igraš z občutkom, a zdi se mi, da pride to pri petju bolj do izraza.

Ko pride do takšne energije, imava midva z mamo za to poseben izraz. Takrat to več ni glasba. Takrat nastane MUZIKA. To je tisto, ko glasbo tako močno čutiš, ko te odnese ... Takšno »muziko« z mamo pogosto ustvarjava doma v studiu in ob tem večkrat pozabiva na čas. Hvaležen sem, da mi je bilo dano vse to - ne le talent za petje in igranje, ampak tudi dar, da glasbo zares čutim.«

Tvoji nastopi niso več samo petje in na odru narediš že pravi šov. Vse si nas osupnil prav z interpretacijo pesmi Michaela Jacksona.

»Ha, ha ... Hvala! Odrski nastop je celota in petje je le del tega. Rad pripravim kaj novega, drugačnega, kakšno presenečenje za publiko. Idej je polna glava, le da so nekatere preveč »nore«.«

Torej je del tega vedno tudi perfekten styling? Tvoj stil oblačenja je na odrih zelo opazen.

»Ha, ha ... ja, seveda, to je moj stil in zato se na odru počutim dobro in sproščeno.«

Katero zvrst glasbe najraje prepevaš?

»Najraje pojem hitrejša pesmi in pop-pesmi. Na mojih koncertih se sliši vse: balade, rock, slovenske zabavne in narodno-zabavne pesmi, dalmatinske pesmi. Tudi kakšna klasika se najde vmes, a ta ni za na oder!« (smeh)

Veliko potuješ, saj nastopaš v Sloveniji in v tujini. Kje vse si že nastopal in koliko nastopov si že imel do sedaj?

»Joj, težko vprašanje. Pojma nimam, koliko nastopov sem imel v teh dobrih šestih letih. Že zdavnaj jih več ne štejem, ker je to preprosto nemogoče. Skorajda ne mine teden, da nisem na kakšnem odru. Sicer pa nastopam po vsej Sloveniji, od Ljubljane (Cankarjev dom, Gospodarsko razstavišče, pel sem na Slovenskem knjižnem sejmu, na Luninem festivalu v Tivoliju itd.), do Kopra in Portoroža, Kranjske Gore, Lipice, Maribora, Bleda, Dravograda, Lendave, Ptuja ... Občasno nastopam še v Avstriji, pred kratkim pa sem se vrnil iz Nemčije.«

Zasledila sem, da si tudi ambasador Čarobnih dni – dobrodelnih dogodkov za družine?

»Da, Čarobni dnevi so veliki dogodki. Vsakega obišče skoraj 20.000 ljudi in tam nastopi tudi veliko znanih glasbenikov. Dogodek je dobrodelen, saj z njim pomagamo nadarjenim otrokom, da se lahko vključijo v obšolske aktivnosti, v katere se sicer zaradi finančne stiske ne bi mogli.«

Za te dogodke si tudi posnel himno in jo prepevaš.

»Moja pesem z naslovom Čarobna vila je himna teh dogodkov, posnel pa sem jo pri sedmih letih. Besedilo in glasbo je napisala moja mama, aranžma pa je naredil Domen Kumer.«

Udeležil si se mnogih dobrodelnih prireditev.

»Res je. Rad se udeležim dogodkov, kjer lahko s svojim nastopom naredim nekaj dobrega za druge. Pel sem že za Unicef Slovenije, Rdeči križ Slovenije, gibanje »Never give up«, za Društvo za prezgodaj rojene otroke, za medicinske sestre, bolnišnice, vrtce, šole ... najbrž sem še kaj izpustil, saj se vseh več ne spomnim.«

Si zelo uspešen. Kateri nastop še ti posebej veliko pomeni?

»Morda zmaga v polfinalu in v finalu tekmovanja talentov v Avstriji. To je bilo tekmovanje za področje avstrijske Štajerske in zmagal sem v polfinalu in v finalu. Sploh v finalu je bila zmaga res težka, kajti vsi so bili odlični v svojih nastopih. Nastopali pa niso le pevci, ampak tudi akrobati, instrumentalisti, plesalci.«

Kako pa se ti je »zgodila« Nemčija?

»To je bilo pravo presenečenje. Po moji zmagi v Avstriji so postali name pozorni producenti iz Nemčije in so me poklicali. Moral sem v živo posneti še nekaj posnetkov, se predstaviti v nemščini ter jim vse poslati. To jih je prepričalo, da so me povabili v Nemčijo. Nepozabna izkušnja. In v istem hotelu so bili tudi igralci Bayerna. Super spomini in upam, da bom kmalu spet lahko pel tudi tam.«

Kdo je tvoj glasbeni idol in zakaj?

»Moj glasbeni idol je Bruno Mars, saj ima lepo barvo glasu in dobre, čustvene in sporočilne pesmi, ki jih lahko pojem, ne da si moram spremljavo transponirati.«

Sodeloval si v oddaji Razred talentov. Kdo te je prijavil na to oddajo?

»Za to oddajo je moji mami povedala prijateljica, ki je menila, da bi moral poskusiti. Seveda se mi je zdelo zanimivo in sem se odločil, da bi lahko poskusil. Uspelo se mi je uvrstiti v oddajo, zato je bilo navdušenje nepopisno. Doma sem proslavljal in sem komaj čakal, da so se snemanja pričela.«

Koga si si najbolj želel za mentorja?

»Za mentorja sem si najprej želel Aleksandra Mežka, saj ima dobre pesmi in zdelo se mi je, da bi lahko moje petje še izboljšal. Spomnim se, da sem njegovo »Julijo« pel pri sedmih letih. Ko je postala moja mentorica Katarina Habe, nisem bil razočaran. Pravzaprav sem bil vesel, saj poje v tercetu in sva lahko vadila tudi večglasje.

Katarina je bila kot druga mama, znala je z mano. Vaje in druženja z njo so bila vedno zabavna, rada se smeji, kot jaz. V takšnem sproščenem vzdušju je bilo super peti in delati.«

S kom iz oddaje si se najbolj ujel?

»Pravzaprav smo se vsi zelo dobro razumeli, a prvi, s katerim sem se spoprijateljil, je bil Sean, veliko sem se družil tudi z Laro. Vesel sem, da smo ostali prijatelji in v stikih.«

Koliko časa je trajalo snemanje?

»Snemanje je trajalo približno tri mesece. To so bili meseci, ko smo veliko časa preživel v avtu na poti v Ljubljano in domov. V avtu sem vadil in študiral nove pesmi, se učil za šolo, spal ... Avto je bil že pravi drugi dom. Bilo je tudi naporno, sploh, ko smo prihajali domov v poznih nočnih urah, drugi dan pa je bila šola in kakšen test. A na to sem gledal kot na zabavo in avanturo, vožnja do Ljubljane in nazaj je postala neverjetno kratka.«

Kako je potekala oddaja in snemanje?

»Vse je bilo zelo zanimivo, veliko kamer, raznih mikrofонов, lučk ... številna tehnična ekipa, za katero sploh nimamo občutka, da obstaja, ko gledamo oddaje. Pa band v živo je bil

najboljši, pa voditeljica Azra je bila zabavna ... Super je bilo. Celotna ekipa nas je nosila po rokah, bi lahko rekel. Deležni smo bili veliko pozornosti, prijaznosti, spodbud.«

Si petje lahko vadil tudi doma?

»Ja, petje sem moral vaditi tudi doma. Običajno smo imeli le nekaj dni časa, da smo se naučili novo pesem. Z mentorji in učitelji petja smo se povezali tudi preko Skypa in še tako delali in pilili pesmi.«

Kakšni so bili občutki po koncu oddaje?

»Vse se je spremenilo. Nisem več hodil na snemanja, ni bilo več vaj. Nekaj časa mi je kar nekaj manjkalo. Malo pa smo si tudi oddahnili in imeli končno čas za počitek. Ne le jaz, tudi moja družina, ki je bila ves čas z menoj. Zdaj se rad spominjam tistih doživetij, prijateljev in vsega. Izkušnja, ki bi jo zagotovo še ponovil.«

Kako gledajo tvoji sošolci in sošolke na tvoje petje in uspehe? Te podpirajo?

»Imam to srečo, da imam super razred, z večino sošolcev in sošolk smo prijatelji, ne le sošolci. Sicer o svoji glasbi res ne govorim veliko v šoli, saj želim, da me prijatelji sprejemajo zaradi tega, kakšen sem kot oseba, prijatelj, ne zaradi glasbe

ali uspehov. Tisto je nekako moj drug svet. A kljub temu jih rad povabim na kakšen koncert in takrat sem zelo srečen, ko vidim, da pridejo in me podpirajo.

Podporo so kazali tudi v času snemanj oddaje Razred talentov. Navijali so zame, mi v ponedeljek, ko sem prišel v šolo, čestitali, me spraševali, kako je na snemanjih itd. Ponosen in hvaležen sem za to.«

Glede na to, da si tudi v šoli odličen učenec in ti ležijo pravzaprav vsi predmeti, kaj si želiš postati, ko boš velik?

»Nekaj je gotovo: glasbenik in pevec bom zagotovo! Moje sanje so imeti tudi pravi, profesionalni glasbeni studio. Že zdaj zelo rad snemam in »miksam« glasbo v domačem studiu.

Res je, zanima me veliko stvari, zato še sam ne poznam odgovora: od majhnega sem sanjal o medicini, ta me še vedno privlači. Zanima me še programiranje in računalništvo, pa tudi v vlogi kakšnega učitelja (recimo glasbe ali matematike) se vidim. Tudi prevajanje in

poučevanje angleščine bi me zanimalo, saj ta jezik obožujem. Ah, ne vem Pogoji je le ta, da bom imel poleg poklica še čas za glasbo, petje, koncerte.«

Kaj ti, poleg glasbe, v življenju pomeni največ?

»Najbolj cenim in največ mi pomenita družina, dom. Rad sem doma, rad sem z družino, na katero sem zelo ponosen. Vem, da me vsi neskončno podpirajo in mi stojijo ob strani. Potem pa so tukaj še seveda prijatelji. Najlepše mi je, ko se lahko družimo in zabavamo. Veliko mi pomenijo.«

Kje lahko oboževalke in oboževalci izvedo več o tebi in koncertih?

»Imam svojo spletno stran www.matevzsavora.com, a najbolj sveže novice objavljam na svoji uradni Facebook strani Matevž Šavora Official.«

Kakšna bo tvoja prihodnost?

»Z veliko MUZIKE!«

Kakšen nasvet bi dal nekomu, ki si želi nastopati in peti?

»Najbrž to, kar so meni zmeraj rekli starši in je še danes moj moto, ko grem na oder: »Prepusti se glasbi in uživaj v njej!«

Matevž, hvala za ta pogovor. Želimo ti veliko uspehov na tvoji glasbeni poti ter uresničitev tvojih glasbenih sanj. Verjamemo vate in ponosni smo, da si učenec naše šole.

Tjaša Jakopović, 7. b, izbirni predmet šolsko novinarstvo, OŠ Miklavž na Dravskem polju

ODHAJAJOČI DEVETOŠOLCI V ŠOLSKEM LETU 2014/2015

Septembra leta 2006 se je vse začelo. Bil je petek. Učiteljica Irena Fuks, zdaj Kos, nas je toplo sprejela in tako se je začela naša devetletna avantura. Prva tri leta smo z rumenimi ruticami veselo hodili v šolo. Z nami je bil Švigazajček, ki je redno dopolnjeval naš prosti čas. V drugem razredu smo odšli v šolo v naravi in v tretjem prestali plavalni tečaj. Po treh letih igrivega učenja smo se odpravili v 4. razred, kjer se je začelo za res. Vsi smo bili v pričakovanju, da dobimo svojo prvo pravo oceno. Vsak si je seveda želel dobrega začetka in takratna razredničarka Tatjana Lasbaher nas je dobro pripravila in nam omogočila miren in uspešen začetek. Še zadnje leto smo preživeli skupaj mi kot sošolci, saj je bilo naslednje leto tisto, ko so k nam prišli sošolci iz podružnice Dobrovce. Razdelili smo se po skupinah in tako komaj čakali na naslednje leto, da spoznamo nove sošolce. Peti razred je bil za nas skoraj kakor začetek, saj smo imeli nove sošolce, novo razredničarko Blanko Širovnik in

snov za učenje je bila zahtevnejša. Spoznavali smo se z novimi sošolci in sklepali nova prijateljstva ter se pridno učili. Med letom smo tudi odšli v Kranjsko Goro, kjer smo nekateri smučali, nekateri pa so tekli na smučeh. Na domu Trilobit smo se tudi zabavali, ustvarjali in se igrali. Na koncu šolskega leta smo še vsi uspešno opravili kolesarski izpit in tako prestopili v šesti razred. V šestem razredu smo se počutili pomembne, saj smo vstopili v 3. triado. Čeprav smo bili najmlajši, smo se imeli lepo med ostalimi velikani. Dobili smo razredničarko Marjetko Breznik, ki nas je spremljala vse do devetega razreda. Po končanem šestem razredu smo stopili v sedmega, kjer se je začelo zares, saj so bile ocene pomembne za vpis v srednjo šolo. Mislim, da smo se tega premalo zavedali, saj se je kasneje vsaka točka poznala pri vpisu. Dobili smo tudi novega sošolca z Gorenjske, ki je takoj pokazal, kako zabaven in nagajiv je lahko. V sedmem razredu smo se še drugič odpravili na dom Trilobit, ampak tokrat v pomladnem času. Ker je vreme dopuščalo, smo se lahko vozili s kanuji in se sprehajali po gozdnih poteh. Po sedmem razredu nas je čakal osmi. Zbiranje dobrih ocen je bilo zelo pomembno, ampak ob tem smo se tudi zabavali. Kot osmi razredi smo morali pripraviti program za valetu devetošolcev. Po končanem osmem razredu smo se prebili do zadnje stopnice osnovne šole, devetemu razredu. Leto je kar zdrselo mimo ob dobri zabavi kljub trdemu delu. Prispeli smo do konca, samo še valeta je pred nami. Ostali so lepi spomini, ki se jih bomo še dolgo spominjali.

106

Aljoša Flajšman, 9. b

Sem Nejc Verbek, star sem 15 let in prihajam iz Rogoze. Obiskujem 9. razred OŠ Miklavž na Dravskem polju. Moj vsakdan je drugačen, ker sem že od začetka svojega življenja na invalidskem vozičku. Na invalidskem vozičku sem zaradi poškodb glave, ki sem jih dobil ob rojstvu. Ob rojstvu sem bil v takšni situaciji, da če me ne bi pravočasno rešili, me ne bi bilo na tem svetu. Imam še brata dvojčka, ki mu je ime Aljaž, in še starejšo sestro Anjo.

Ko sem začel hoditi v Osnovno šolo Miklavž na Dravskem polju, me je bilo malo strah, ker nisem vedel, kako bodo reagirali moji novi sošolci. Občasno so me čudno gledali, ker nisem mogel delati istih stvari kot oni. Oni so lahko tekali, jaz

pa sem jih gledal. Ko pa sem šel naprej v 2. razred, so me že boljše sprejeli. Ob sebi sem vedno imel in še imam spremljevalca, ki mi pomaga pri pripravi na pouk, pisanju zapiskov, urejanju ... Moje spremljevalke in spremljevalci so bili Ladislava, Mivida, Zvonka, Miha, Matija in Primož. Najtežje se mi je bilo privaditi na nove spremljevalce, ker jih nisem poznal. Najtežji predmet mi je matematika, ker je treba dosti računati in dosti razmišljati. Učitelji so mi naredili pripomočke za lažje učenje matematike, npr. za prepoznavanje pozitivnih in negativnih števil je bil številski trak. Naučil sem se, da so na desni strani pozitivne številke, na levi pa negativna števila in tako sem potem znal. Neljubi dogodek, ki se mi je najbolj vtisnil v spomin, je bila okvara dvigala. Ker sem bil že velik in ne prav lahek, so me po stopnicah nosili narobe obrnjenega oz. z glavo navzdol. Ker me je bilo strah in sem se bal, da bom padel, nisem hotel hoditi v šolo. Najlepši dogodek pa se je zgodil v lanskem letu, ko smo s šolo odšli na zaključni izlet na Bled, kajti do takrat še nisem bil na Bledu. Ko smo si ogledovali znamenitosti Bleda, mi je bilo najbolj všeč Blejsko jezero, ker je zelo lepo.

Šele zdaj, ko sem v devetem razredu, se zavedam, da če se ne bi učitelji tako trudili, ne bi bil tu, kjer sem. Sošolci so me v devetem razredu sprejeli kot sebi enakega. Družim se z njimi in se pogovarjam. Vem, da je tukaj šola težja, ampak mi je to delo in ta program ustrezal.

Mama ni ves čas verjela, da bom vztrajal. Včasih je že mislila, da je to preveč zame. Bil sem tisti, ki sem vseh devet let vlekel ta vlakec, da sem še vedno tu. In moja beseda je bila tudi zadnja. O tem. Drugače imata mama in ata vedno prav. Z vztrajnostjo, razumevajočimi učitelji in vsemi individualnimi urami smo zmogli, da sem še danes tukaj. Ko bom obiskoval novo šolo, bo vse novo – novo okolje, sošolci ... Pa še šola je večja. Ampak se bom navadil, tako, kot sem se tukaj.

Nejc Verbek, 9. b

ŠPORT V ŠOLSKEM LETU 2014/2015

POROČILO O TEKMOVANJIH V ŠOLSKEM LETU 2014/2015

KOŠARKA – STAREJŠI DEČKI

OBČINSKO PRVENSTVO OBMARIBORSKIH ŠOL

1. turnir je bil odigran v telovadnici OŠ Miklavž, v četrtek, 13.11.2014:

OŠ Miklavž	: OŠ Rače	49 : 13
OŠ Lovrenc	: OŠ Slivnica	52 : 9
OŠ Rače	: OŠ Slivnica	21 : 15
OŠ Miklavž	: OŠ Lovrenc	63 : 29

FINALNI turnir je bil odigran v telovadnici OŠ Miklavž, v pet 12.12.2014:

OŠ Miklavž	: OŠ Sladki Vrh	46 : 26
OŠ Lovrenc	: OŠ Šentilj	11 : 25
OŠ Lovrenc	: OŠ Sladki Vrh	24 : 19
OŠ Miklavž	: OŠ Šentilj	56 : 27

Končni vrstni red OBČ, PRV: 1. OŠ MIKLAVŽ 2. OŠ Šentilj 3. OŠ Lovrenc 4. OŠ Sladki vrh

PODROČNO PRVENSTVO

FINALNI turnir je bil odigran v telovadnici OŠ Miklavž, v čet 18.12.2014

<u>Polfinale</u>	-	OŠ Miklavž	: OŠ B. Iliča	41 : 32
<u>Polfinale</u>	-	OŠ Tabor I	: OŠ J. Padežnika	35 : 27
<u>Za 3. mesto</u>	-	OŠ B. Iliča	: OŠ J. Padežnika	35 : 31
<u>Finale</u>	-	OŠ Miklavž	: OŠ Tabor I	42 : 31

Končni vrst. red – PODROČNO: 1. OŠ MIKLAVŽ 2. OŠ Tabor I 3. OŠ B. Iliča 4. OŠ J. Padežnika

1-4 FINALE DRŽAVNEGA PRVENSTVA

Turnir je bil igran v telovadnici OŠ Miklavž v torek, 20. januarja 2015:

OŠ MIKLAVŽ	: OŠ POLJČANE	51 : 50
------------	---------------	---------

OŠ POLJČANE	:	OŠ III MUR SOBOTA	57 : 26
OŠ MIKLAVŽ	:	OŠ III MUR SOBOTA	50 : 27

Končni vrstni red četrtfinala, 1. skupina : 1. OŠ MIKLAVŽ 2. OŠ Poljčane 3. OŠ III MS

1-2 FINALE DRŽAVNEGA PRVENSTVA

1. skupina - vzhod. Tekme so bile igrane v dvorani OŠ Miklavž v torek, 3. marca 2015:

OŠ MIKLAVŽ	:	OŠ I Murska Sobota	44 : 36
OŠ I Murska Sobota	:	OŠ Koroški jeklarji	30 : 31
OŠ MIKLAVŽ	:	OŠ Koroški jeklarji	47 : 44

Končni vrstni red polfinala, 1. skupina: 1. OŠ MIKLAVŽ 2. OŠ Koroški jeklarji 3. OŠ I Mur. Sob.

FINALE DIVIZIJE VZHOD - DRŽAVNEGA PRVENSTVA

Turnir na OŠ NHR Hrastnik, igrano v sre, 18.3.2015:

OŠ MIKLAVŽ	:	OŠ NHR Hrastnik	34 : 53
OŠ Olge Meglič Ptuj	:	OŠ Marije Vere Kamnik	73 : 69

OŠ NHR Hrastnik	:	OŠ Marije Vere Kamnik	63 : 68
OŠ MIKLAVŽ	:	OŠ Olge Meglič Ptuj	55 : 47

109

Na finalni turnir DRŽAVNEGA PRVENSTVA sta se uvrstila OŠ Miklavž in OŠ Marije Vere Kamnik.

FINALNI TURNIR DRŽAVNEGA PRVENSTVA - FINAL FOUR

Tekme so bile igrane v dvorani OŠ Miklavž v čet, 2.4.2015:

Polfinale	-	OŠ MIKLAVŽ	:	OŠ FRS, Lj	41 : 68
Polfinale	-	OŠ Marije Vere, Kamnik	:	OŠ JD Krško	56 : 53
Za 3. mesto	-	OŠ MIKLAVŽ	:	OŠ JD Krško	51 : 66
-	-				
Finale	-	OŠ FRS, Lj	:	OŠ Marije Vere, Kamnik	74 : 33

KONČNI VRSTNI RED DRŽAVNEGA PRVENSTVA 2014-15:

1. OŠ FRS Ljubljana, 2. OŠ MARIJE VERE Kamnik, 3. OŠ JURIJA DALMATINA Krško, 4. OŠ MIKLAVŽ

Najbolj borben igralec turnirja: Urban Hrovat (OŠ FRS Ljubljana).

Najboljši strelec turnirja: Gašper Šerbinek (OŠ Miklavž) – 56 točk.

Najboljša peterka turnirja: Nejc Artáč in Erik Groznik (oba OŠ FRS Ljubljana), Gašper Šerbinek (OŠ Miklavž), Gregor Glas (OŠ Jurija Dalmatina Krško) in Žiga Planinc (OŠ Marije Vere Kamnik).

Ekipa st. dečkov OŠ Miklavž z ravnateljico in Lipkotom

Šolska ekipa:

ŠERBINEK Gašper, PLOŠINJAK Tilen, BRUNEC Matic, WOCHL Bobo, GANGL Beno, NADAREVIČ Mirnes, SKAZA Adam, REGODA Til, VALENTINČIČ Andraž, KORES Andraž, SLANA Tim, RAUŠL Domen, KALŠEK Luka, PEČNIK Gašper, POLENIK Lučo.

Trenerja ekipe: KALEZIČ Miro, PEKLAR Nino.

PRVI TURNIR ŠOLSKE KOŠARKAŠKE LIGE

20. 11. 2014 je bil odigran prvi turnir šolske košarkarske lige za dečke letnika 2000 ali mlajše.

Naša šola je bila gostitelj turnirja.

Na turnir so se pripeljale ekipe iz OŠ FLV Slivnica, OŠ Lovrenc na Pohorju in OŠ Rače. Začelo se je segrevanje, igrišče je bilo polno, na eni polovici naša ekipa in na drugi polovici ekipa iz Rač. Učenci OŠ Rače so bili neizkušena ekipa, zato smo se z lahkoto uvrstili v naslednji krog z zmago 49 proti 13. Med tekmami drugih šol smo nestrpno čakali naslednjega tekmeca. Izkazalo se je, da so boljši učenci OŠ Lovrenc na Pohorju, tako smo z njim igrali po tekmi za tretje mesto med OŠ FLV Slivnica in OŠ Rače. Ko je napočil čas tekme za prvo mesto, smo se zbrali in pokazali svoje kvalitete. Odnegli smo zmago s 63 proti 29. Zaradi naše premoči so bili v igro vključeni tudi najmlajši člani in tako nabirali minute pod košem.

Končni vrstni red je bil: OŠ Miklavž na Dravskem polju, OŠ Lovrenc na Pohorju, OŠ Rače in OŠ FLV Slivnica.

Gašper Šerbinek, 9. b

PODROČNO PRVENSTVO V KOŠARKI

V četrtek, 18. 12. 2014, je bil v naši šolski dvorani odigran turnir področnega prvenstva v košarki. Naša ekipa je zaigrala prvo tekmo proti OŠ Bojana Illica. Tekma je bila izenačena do zadnje tretjine. Takrat smo zbrali moči in jih premagali za 9 točk. Končni rezultat 41 proti 32. Med naslednjima tekmama smo si odpočili, pojedli sendvič in popili sok iz šolske kuhinje. Finale smo igrali proti dokaj dobri ekipi iz OŠ Tabor I. Tudi njih smo ujeli v zadnji tretjini in jih premagali z 42 proti 31.

Gašper Šerbinek, 9. b

¼ FINALE DRŽAVNEGA PRVENSTVA

20. 1. 2015 je bil v miklavški telovadnici odigran turnir košarke. Ekipa, ki so se ga udeležile, so bile OŠ Miklavž NA Dravskem polju, OŠ Poljčane in OŠ III Murska Sobota. Prva tekma se je pričela ob 13.00, pomerili sta se naša ekipa in ekipa iz Poljčan. Tekma se je dobivala v zadnjih trenutkih, saj je bilo zelo napeto in potreboval si popolno zbranost. Po koncu tekme je bil rezultat na naši strani in izkazalo se je, da smo mnogo bolj izkušeni in da imamo potencial. Končni rezultat je bil 51 proti 50. Naslednja tekma je bila med ekipama Poljčan in Murske Sobote. Poljčane so zanesljivo zmagale s 57 proti 26. V zadnji tekmi se je

šolska ekipa borila proti ekipi Murske Sobote. Z lahkoto smo jih premagali 50 proti 27, ampak žal naš najboljši igralec ni igral, da se ne bi poškodoval. S turnirja smo odšli z dvema zmagama na prvem mestu. Na drugem mestu je bila ekipa iz Poljčan, na tretjem pa ekipa iz Murske Sobote. Ekipa Poljčan in mi smo se uvrstili v ½ finala državnega prvenstva.

Gašper Šerbinek, 9. b

POLFINALNI TURNIR DRŽAVNEGA PRVENSTVA

3. marca 2015 je naša šola organizirala polfinalni turnir državnega prvenstva za starejše dečke. Udeležene so bile tri ekipe: OŠ Miklavž na Dravskem polju, OŠ I Murska Sobota in OŠ Koroški jeklarji. Prvo tekmo smo domačini odigrali proti ekipi OŠ Murska Sobota. Igra je bila napeta in rezultat se je hitro spreminjal. V drugo tretjino smo odšli z vodstvom, a smo v drugi malo popustili. Do zadnje tretjine smo se zbrali in jih premagali 44 proti 36. Po tekmi smo si lahko odpočili, saj so se pomerili OŠ Koroški jeklarji in OŠ I Murska Sobota. Medtem ko smo mi jedli sendviče in pili, se je na igrišču bila bitka za napredek. Kljub temu da je OŠ I Murska Sobota vodila skoraj celo tekmo, so na koncu zmagali koroški jeklarji. Dobili so jih samo za eno točko z 31 proti 30. Zadnja

tekma je odločala o uvrstitvi v finale divizije. Mi smo se pomerili z ekipo OŠ Koroškii jeklarji. Tokrat zmagala ni bila tako zanesljiva. Zaradi grobe igre so na koncu odločali prosti meti. Deset sekund pred koncem tekme smo vodili za tri točke. Korošci so imeli napad in s trojko bi lahko izenačili, a smo stisnili v obrambi in nismo dopustili koša. Tako smo zmagali 47 proti 44. Zmaga na tem turnirju je omogočila napredek v finale divizije, kjer smo le korak oddaljeni od najboljših štirih.

Gašper Šerbinek, 9. b

Gašper Šerbinek, 9. b

FINALNI TURNIR ŠOLSKE KOŠARKARSKE LIGE

2. 4. 2015 je naša šola, OŠ Miklavž na Dravskem polju, organizirala finalni turnir

med štirimi najboljšimi ekipami v Sloveniji. Udeležene ekipe so bile OŠ Miklavž na Dravskem polju, OŠ Franca Rozmana Staneta Ljubljana, OŠ Jurija Dalmatina Krško in OŠ Marije Vere Kamnik.

Žreb je določil, da bo prva tekma odigrana med učenci naše šole in OŠ Franca Rozmana Staneta Ljubljana. Prva tretjina je še kazala izenačen rezultat, a je druga peterka močno popustila in Ljubljančani so naredili veliko razliko točk. Kljub borbeni igri v zadnji tretjini se je izkazalo, da so sovrstniki iz Ljubljane boljši.

Premagali so nas 68 proti 41. Druga tekma med OŠ Marije Vere Kamnik in OŠ Jurija Dalmatina je bila zelo napeta in rezultat se je nenehno spreminjal. Na koncu se je rezultat obrnil v prid dečkom iz Kamnika, ki so zmagali 56 proti 53. Sledila je predstavitev ekip in naše šole. Punce iz osmega razreda so popeljale štiri ekipe po igrišču. Ravnateljica in župan sta imela kratek govor, ki mu je sledila točka plesalk in pevskega zbora. Za konec je Rok zaigral še na harmoniko, kar je popestrilo vzdušje. Tekma, ki je določala tretje mesto, je bila med OŠ Miklavž na Dravskem polju in OŠ Jurija Dalmatina Krško. Ponovno se je zgodilo, da smo popustili v drugi tretjini in jim puščali prednost. V zadnji tretjini so imeli že neulovljivo prednost. Premagali so nas 66

proti 51. Ta tekma nas je uvrstila na četrto mesto. Ostala je samo še tekma za prvo mesto med OŠ Marije Vere Kamnik in OŠ Franca Rozmana Staneta Ljubljana. Ljubljančani so dokazali svojo premoč in z visoko zmago odnesli prvo mesto. Rezultat je bil 74 proti 33. Na koncu je bila podelitev medalj, pokalov in razglasitev najboljših peterke, najbolj borbenega igralca in najboljšega strelca. Prva peterka je bila Nejc Artač in Erik Groznik (oba OŠ FRS Ljubljana), Gašper Šerbinek (OŠ Miklavž na Dravskem polju), Gregor Glas (OŠ Jurija Dalmatina Krško) in Žiga Planinc (OŠ Marije Vere Kamnik). Najbolj borben igralec je bil Urban Horvat iz Ljubljane, najboljši strelec s 56 točkami pa je bil Gašper Šerbinek iz OŠ Miklavž na Dravskem polju.

Gašper Šerbinek, 9. b

FINALE DRŽAVNEGA PRVENSTVA V KOŠARKI

V košarki smo se letos, po 28 letih, pomerili med štirimi najboljšimi v Sloveniji. Dosegli smo odlično četrto mesto! To se ne dogaja vsak dan. Med nami imamo tudi najboljšega strelca turnirja, to je Gašper Šerbinek. Navijanja v naši športni dvorani ni manjkalo. Navijali smo vsi, ki smo bili tam. Zavod za šport Planica je priskrbel tudi Lipka, ki je navijal

za vse. Za dobro vzdušje so skrbeli navijači in dobra glasba. Ob slavnostni otvoritvi finalnega turnirja sta ravnateljica in župan spregovorila nekaj besed, s plesno točko so nastopile učenke 4. in 5. razredov ter pevski zbor. Navijali nismo samo učenci, navijali so tudi delavci šole, prišli so starši, babice, dedki in prijatelji, zvesti eni in edini ekipi OŠ Miklavž na Dravskem polju!

Oktobrina Peterin, 7. a

PRVI TURNIR ŠOLSKE NOGOMETNE LIGE
4. 12. 2014 je bil odigran prvi turnir šolske nogometne lige za dečke letnika 2000 ali mlajše. Turnir je bil odigran v Športni dvorani Lent. Turnirja se je udeležilo več obmariborskih šol. Naša šola se je v skupini kosala z ekipami iz OŠ Ruše, OŠ Rače in OŠ Duplek, ki se ni udeležila turnirja. Prvo tekmo smo odigrali z učenci iz OŠ Ruše in jih premagali z rezultatom 3 : 0 ter si tako že po prvi tekmi zagotovili napredovanje na področno tekmovanje. Druga tekma na turnirju, ki ni odločala o ničemer, je bila bolj »na izi«, ampak je kljub temu naša ekipa odigrala tekmo z odliko in prepričljivo zmagala proti OŠ Rače z rezultatom 1 : 0. Po odigranih tekmah smo igralci polni ponosa veselo odkorakali z igrišča v pričakovanju na druge tekme.

Aljoša Flajšman, 9. b

POROČILO O TEKMOVANJIH V ŠOLSKEM LETU 2014/2015

KOŠARKA - MLAJŠI DEČKI (2002 in ml)

OBČINSKO PRVENSTVO OBMARIBORSKIH ŠOL

1. turnir je bil odigran v telovadnici OŠ Miklavž v čet, 29.1.2015:

OŠ Miklavž	: OŠ Starše	43 : 18
OŠ Lovrenc	: OŠ Slivnica	28 : 11
OŠ Starše	: OŠ Slivnica	36 : 10
OŠ Miklavž	: OŠ Lovrenc	26 : 16

FINALNI turnir je bil odigran v telovadnici OŠ Miklavž v sre, 11.2.2015:

OŠ Miklavž	: OŠ Šentilj	28 : 5
OŠ Lovrenc	: OŠ Sladki Vrh	37 : 10
OŠ Lovrenc	: OŠ Šentilj	23 : 13
OŠ Miklavž	: OŠ Sladki Vrh	44 : 24

Končni vrstni red OBČ. PRVENSTVA: 1. OŠ Miklavž 2. OŠ Lovrenc 3. OŠ Sladki Vrh 4. OŠ Šentilj

PODROČNO PRVENSTVO

Finalni turnir je bil odigran v telovadnici OŠ Miklavž v tor, 10.03.2015:

OŠ Miklavž	: OŠ F. Prešerna	37 : 19
OŠ Lovrenc	: OŠ L. Pliberška	24 : 28
OŠ F. Prešerna	: OŠ Lovrenc	9 : 24
OŠ Miklavž	: OŠ L. Pliberška	46 : 23

Končni vrstni red PODROČNEGA: 1. OŠ Miklavž 2. OŠ L. Pliberška 3. OŠ Lovrenc 4. OŠ F. Prešerna

1-4 FINALE DRŽAVNEGA PRVENSTVA

Turnir je bil igran v dvorani OŠ Miklavž v pon, 30. marca 2015:

OŠ Miklavž	: OŠ Majšperk	35 : 31
OŠ Majšperk	: OŠ Križevci	28 : 25
OŠ Miklavž	: OŠ Križevci	55 : 11

Končni vrstni red ČETRTRFINALA DP, 1. skupina: 1. OŠ Miklavž 2. OŠ Majšperk 3. OŠ Križevci

1-2 FINALE DRŽAVNEGA PRVENSTVA

Turnir je bil odigran v telovadnici OŠ Poljčane v tor, 21. aprila 2015:

OŠ Miklavž	; OŠ Poljčane	31 : 36
OŠ Miklavž	: OŠ Šoštanj	44 : 38
OŠ Poljčane :	: OŠ Šoštanj	36 : 11

Končni vrstni red POLFINALA DP, 2. skupina: 1. OŠ Poljčane 2. OŠ Miklavž 3. OŠ Šoštanj

Naša šola je dosegla uvrstitev med 9. in 16. mestom v državi. Čestitke!

Ekipa:

1. KORES Andraž, 2. RAUŠL Domen, 3. KALŠEK Luka, 4. KAČIČNIK H. Staš, 5. PEČNIK Gašper,

6. BRUNEC Miha, 7. TERZER Matic, 8. POLENIK Lučo, 9. BRUNEC Tilen, 10. ČIŽIČ Erik, 11. COBL Rok, 12. ŽALEK Matic, 13. URBAS Nik, 14. KAUCIČ Žan in 15. ROMIH Staš.
Trenerja: Kalezič Miro, Peklar Nino.

POROČILO O TEKMOVANJIH - ŠOLSKO LETO 2014/2015

NOGOMET – st. dečki (2000 in ml.)

OBMARIBORSKO - Igrano v Športni dvorani Lent, v tor 16.12.2014:

	Voličina	Sladki Vrh	7 : 0
	OŠ Miklavž	Jarenina	4 : 0
	Pesnica	Selnica	1 : 1 po pen
1. polfinale -	Voličina	Ruše	4 : 1
2. polfinale -	OŠ Miklavž	Pesnica	5 : 0
za 3. mesto -	Ruše	Pesnica	8 : 1
FINALE -	Voličina	OŠ Miklavž	3 : 2 po pen

Končni vrstni red: 1. OŠ Voličina 2. OŠ MIKLAVŽ 3. Ruše 4. Pesnica

PODROČNO PRVENSTVO Igrano v Športni dvorani LENT, v pet 19.12.2014:

Polfinale	OŠ Miklavž	:	OŠ M. Konšaka	3 : 0
-				
Polfinale	OŠ Voličina	:	OŠ T. Čufarja	5 : 2
-				
Za 3. mesto	OŠ M. Konšaka	:	OŠ T. Čufarja	3 : 2
-				
FINALE	OŠ Miklavž	:	OŠ Voličina	2 : 1
-				

Končni vrstni red: 1. OŠ Miklavž 2. OŠ Voličina 3. OŠ M. Konšaka 4. OŠ T. Čufarja

¼ FINALNI TURNIR DRŽAVNEGA PRV Igrano na OŠ II Rogaška Slatina, čet 12.2.2015:

II. OŠ Rogaška	: OŠ Vuzenica	1 : 2
OŠ Miklavž	: OŠ I Murska Sobota	1 : 4
OŠ Vuzenica:	: OŠ Miklavž	0 : 2
II. OŠ Rogaška	: OŠ I Murska Sobota	3 : 1
OŠ Vuzenica	: OŠ I Murska Sobota	2 : 4
II.OŠ Rogaška	: OŠ Miklavž	0 : 2

Končni vrstni red: 1. OŠ I MS 2. OŠ Miklavž 3. OŠ Vuzenica 4. OŠ II Rogaška

½ FINALNI TURNIR DRŽAVNEGA PRVENSTVA Igrano v dvorani OŠ Miklavž, pet, 3.4.2015:

OŠ Miklavž na Dravskem polju	OŠ Martina Konšaka	1 : 2
OŠ Pohorskega odreda	OŠ Voličina	9 : 6
OŠ Miklavž na Dravskem polju	OŠ Pohorskega odreda	2 : 3
OŠ Voličina	OŠ Martina Konšaka	3 : 7
OŠ Martina Konšaka	OŠ Pohorskega odreda	3 : 4
OŠ Miklavž na Dravskem polju	OŠ Voličina	1 : 1

Končni vrstni red: 1. OŠ Pohorskega odreda 2. OŠ Martina Konšaka 3. OŠ Miklavž 4. OŠ Voličina

Naša šolska ekipa:

PLOJ Tilen (G), Franci David, FLAJŠMAN Aljoša, KURI Klemen, VERBIČ Luka, TAŠNER Aleks, KORES Andraž, PEČNIK Gašper, COLNARIČ Marko, JURIČ Anej (G), STOPINŠEK Luka, MILOŽIČ Tin, Dovečar Luka. Vodja ekipe: KALEZIČ Miro.

POROČILO O TEKMOVANJIH - ŠOLSKO LETO 2014/2015

NOGOMET – st. dečki (2002 in ml.)

OBMARIBORSKO - Igrano v Športni dvorani Lent, pet 24.4.2015:

OŠ Miklavž	: OŠ Korena	3 : 0 bb
OŠ Miklavž	: OŠ Ruše	4 : 0
OŠ Ruše	: OŠ Korena	3 : 0 bb

Finalni turnir je bil odigran v Športni Dvorani Lent, čet 7.5.2015:

OŠ Voličina	: OŠ Ruše	4 : 2
OŠ Duplek	: OŠ Fram	5 : 2
OŠ Miklavž	: OŠ Šentilj	4 : 0
OŠ Rače	: OŠ Starše	2 : 1

Polfinale:	OŠ Duplek	: OŠ Voličina	3 : 2
Polfinale:	OŠ Miklavž	: OŠ Rače	1 : 2
Za 3. mesto:	OŠ Miklavž	: OŠ Voličina	5 : 0
Finale:	OŠ Rače	: OŠ Duplek	4 : 3

Končni vrstni red: 1. OŠ Rače 2. OŠ Duplek 3. OŠ MIKLAVŽ 4. OŠ Voličina

Naša šolska ekipa:

KORES Andraž, PEČNIK Gašper, MILOŽIČ Tin, KERHE Nejc, SAGADIN Kristjan, ULAGA Tomaž, SPRINČNIK Žan, FRANCI Nino, NERAT Matevž, STAKLENAC Samo, NERAT Matevž, POLANC Timi.
Vodja ekipe: KALEZIČ Miro

ATLETSKA OLIMPIJADA - PODROČNO TEKMOVANJE

V četrtek, 28.5.2015 so najboljši atleti naše šole sodelovali na Področnem prvenstvu mesta Maribora na atletskem stadionu Poljane. Rezultati:

Učenec - učenka	Disciplina	kategorija	rezultat	uvrstitev
SPRINČNIK Žan	Tek na 60 m	mlajši dečki	8,01	1. mesto
LOBENWEIN Vanesa	Tek na 600 m	mlajše deklice	1:59,50	2. mesto
KERHE Nejc	Met Vortexa	mlajši dečki	50,63	2. mesto
ROŽANC Ana	Skok v višino	mlajše deklice	1,20	2. mesto
POLENIK Lučo	Skok v daljino	mlajši dečki	4,50	3. mesto
RAUŠL Domen	Skok v višino	mlajši dečki	1,35	3. mesto
ŠERBINEK Gašper	Skok v višino	starejši dečki	1,60	4. mesto
GUTMAN Marko	Skok v daljino	starejši dečki	5,13	4. mesto
ULAGA Tomaž	Tek na 600 m	mlajši dečki	1:46,34	4. mesto
FRANCI Nino	Met Vortexa	mlajši dečki	44,70	4. mesto
PEČNIK Gašper	Tek na 300 m	mlajši dečki	48,76	4. mesto
WOCHL Bobo	Skok v višino	starejši dečki	1,55	5. mesto
SAGADIN Kristjan	Skok v daljino	mlajši dečki	4,41	5. mesto
BABIČ Teja	Tek na 300 m	starejše deklice	51,80	6. mesto
KORES Andraž	Skok v višino	mlajši dečki	1,30	6. mesto
KUŠAR Špela	Tek na 300 m	starejše deklice	52,83	8. mesto
ČANDER Andreja	Tek na 300 m	mlajše deklice	55,48	8. mesto
GANGL Nina	Skok v višino	mlajše deklice	1,05	8. mesto
FLAJŠMAN Aljoša	Tek na 300m	starejši dečki	43,79	9. mesto
KURNIK Brina	Skok v daljino	mlajše deklice	3,46	10. mesto
Štafeta (Pečnik, Flajšman, Šerbinek, Sprinčnik)	4x100m	starejši dečki	53,52	11. mesto

HUDIN Eva	<i>Tek na 300 m</i>	mlajše deklice	59,19	11. mesto
KAJŠLER Vita	<i>Skok v daljino</i>	mlajše deklice	3,45	11. mesto
SLANA Tim	<i>Tek na 1000m</i>	starejši dečki	3:24,83	12. mesto
REGODA Til	<i>Skok v višino</i>	starejši dečki	1,40	12. mesto
ROZMAN MARINČIČ Rok	<i>Tek na 60 m</i>	mlajši dečki	8,93	13. mesto
JAKOPOVIĆ Tjaša	<i>Met Vortexa</i>	mlajše deklice	25,10	13. mesto
SOVIČ Pika	<i>Skok v daljino</i>	mlajše deklice	3,23	13. mesto
POGORELEC Maša	<i>Skok v višino</i>	starejše deklice	1,10	14. mesto
ČIŽIČ Tonja	<i>Skok v višino</i>	starejše deklice	1,00	15. mesto
ČANDER Lucija	<i>Met Vortexa</i>	starejše deklice	25,93	17. mesto
TAJHMAN Timotej	<i>Tek na 300m</i>	starejši dečki	45,28	19. mesto

Čestitke vsem učenkam in učencem, ki so zastopali barve naše šole, še posebej osvajalcem medalj!

Pripravil: Miro Kalezič

Zahvaljujemo se za
nakup šolskega
glasila.

Hvala vsem
učencem, učiteljem
in mentorjem, ki so
posredovali dela,
da smo jih lahko
uporabili v MIK-u.
Zahvala ravnateljici,
da je omogočila
izdajo glasila.

Želimo vam
uspešen zaključek
šolskega leta.
Srečno!

Uredniški odbor

Emanuela Štručl Rojko, 5. b